

Dobrá zpráva

je lepší

než si myslíš

David Clayton

Dobrá zpráva

je lepší

než si myslíš

David Clayton

Není na prodej

Tisk - Duben 2022

Křesťanská síť je nezávislým projektem hlásání evangelia – dobré zprávy o záchraně člověka skrze Ježíše Krista, v rámci přípravy na největší budoucí událost na světě, kterou zvěstuje Bible.

A to je druhý Kristův příchod.

www.krestanskasit.cz

Obsah

Poděkování	5
<i>Porozumění hříchu a spravedlnosti</i>	6
Úvod	7
Kapitola 1: Povaha hříchu	11
Kapitola 2: Povaha spravedlnosti	25
<i>Ne napodobování, ale výměna</i>	34
Kapitola 3: První a poslední Adam	35
<i>Realita – Kristův život v nás</i>	46
Kapitola 4: Lidský duch	47
Kapitola 5: Duch Boží	54
Kapitola 6: Život v Kristu	61
<i>Boží zjevení</i>	72
Kapitola 7: S odkrytou tváří	73
<i>Kristova přirozenost</i>	78
Kapitola 8: Proč Ježíš nikdy nezhřešil?	79
Kapitola 9: Plně lidský, plně božský	87
<i>Porozumění plánu</i>	96
Kapitola 10: Proč musí hříšník zemřít?	97
Kapitola 11: Proč musel Ježíš zemřít?	108
<i>Zlomené prokletí</i>	118
Kapitola 12: Co je to prokletí?	119
Kapitola 13: Prokletí zákona	126
Kapitola 14: Kristus se stal prokletým	132
<i>Typ a antityp</i>	142
Kapitola 15: Křesťan a Zákon	143
Kapitola 16: Dvě smlouvy	149
Kapitola 17: Proč byla dána Stará smlouva?	161
Kapitola 18: Zákon Duchu	174
Kapitola 19: Poznání dobra a zla	181
Kapitola 20: Typ versus antityp	196

Kapitola 21: Odpuštění a spravedlnost	207
<i>Místo víry</i>	224
Kapitola 22: Ospravedlnění z víry	225
Kapitola 23: Umění „chodit po vodě“	234
<i>Místo k odevzdání se</i>	240
Kapitola 24: Odevzdání se	241
Kapitola 25: Kříž a jeho význam	251
Kapitola 26: Význam slova	256
<i>Posvěcení</i>	266
Kapitola 27: Posvěcení je celoživotní dílo	267
Kapitola 28: Zbytek, který je k dispozici	270
Epilog	276

Poděkování

Nevím kde bych skončil s vyprávěním, když pomyslím na všechny lidi, kteří přispěli k tomu, aby tato kniha byla napsaná. Mnozí mě povzbuzovali, tlačili a přesvědčovali, až jsem se nakonec dal do práce, a tímto chci poděkovat všem přátelům, kteří mě v této práci podpořili, protože bez nich by tato kniha nevyšla.

Zvláštní poděkování v tomto ohledu patří mému příteli Vladovi z Rumunska. Jeho neodbytný postoj byl katalyzátorem, který mě k tomuto úkolu donutil. Bylo snazší pracovat na knize, než jej mít neustále za zády.

Rád bych také poděkoval Christíně, Janesovi, Vladovi a Erwinovi, kteří se zavázali k překladu knihy do jiných jazyků, aby byla k dispozici ve španělštině, rumunštině, maďarštině a v němčině.

Velké uznání patří mé manželce, která bez stížností trávila hodiny samoty, protože velmi dobře chápala důležitost této práce. Samozřejmě největší dík patří mému Nebeskému Otci a Jeho Synu. Stalo se to pro mě velkým požehnáním, že jsem se sám mohl učit a sdílet věci v této knize. Kéž je Jeho jméno navždy chváleno a oslavováno!

Tato kniha není zdaleka tak dokonalá. Dokonce i teď, když si jí pročítám, si přeji, abych měl čas na přepsání některých věcí. Ale má potřeba a potřeba mých přátel je, aby poselství této knihy vyšlo co nejdříve, protože již došlo k příliš velkému zpoždění. Posílám jí tedy s modlitbou a nadějí, že i když je nedokonalá, může být v rukou našeho Boha nástrojem, který přinese mnoha lidem štědrost jeho lásky a uznání jeho úžasného plánu spásy, kterým nás vykoupil.

Porozumění hříchu a spravedlnosti

Úvod

Když se díváme na lidstvo, vidíme mnoho zkreslených a pokroucených věcí. Násilí, zneužívání, sobectví a zvrácenost stejně jako desítky dalších zlých věcí, které jsou jasně patrné a nevyvratitelné, když zkoumáme lidskou rasu. Je zřejmé, že existuje nemoc, která infikuje celé lidstvo a že je nutný lék, který opravdu funguje. Tuto nemoc oprávněně označujeme jako „hřích“ a uvědomujeme si potřebu se s ní vypořádat. Vystává však otázka, zda opravdu existuje lék na tuto nemoc?

Skutečnost, že existuje tolik tisíc různých náboženství, svědčí o tom, že člověk přiznával svou potřebu být osvobozen od hříchu a toto osvobození hledal ve vztahu s Bohem. Většina věřících lidí však tvrdí, že hřích je velmi dominantní silou v jejich životě a že všechny jejich náboženské praktiky je nezbavily moci hříchu.

Hřích je problém, protože způsobuje nemoci, utrpení a smrt. Existuje však ještě větší problém způsobený hříchem. Hřích nás odcizuje od Boha a přivádí do bodu, kdy ztrácíme naději do budoucna. Bůh zaslubuje věčný život těm, kdo jsou bez hříchu, a to je největší důvod, proč je tak důležité, abychom se zcela zbavili hříchu. V knize Židům Pavel říká:

*„Usilujte o pokoj se všemi a o posvěcení, bez něhož nikdo neuvidí Pána...“
(Židům 12: 14)*

Všichni křesťané vědí, že Bůh je spravedlivý, svatý a Jeho přirozenost je proti hříchu. I kdybychom nikdy nečetli Bibli, instinktivně víme, že pouze spravedliví mohou vidět Boha. Od počátku věků lidé usilovali o tuto spravedlnost, která umožňuje lidstvu věčný život ve společenství s Bohem. První nešťastný pokus o tuto spravedlnost učinili Adam a Eva.

Když zjistili, že kvůli hříchu se nemohli objevit v Boží přítomnosti, Bible říká, že si vyrobili šaty z fíkových listů. Oblečením z listů se pokusili stát se způsobilými pro společnost s Bohem. Jakmile se však Bůh objevil, věděli okamžitě, že to nestačí a utíkali se schovat před Jeho přítomností.

Člověk hledá spravedlnost zvláštními způsoby.

Od té doby se lidé mnoha způsoby pokoušeli uniknout poskvrnám hříchu a dosáhnout spravedlnosti. Již ve středověku existoval katolický mnich jménem Simeon. Při hledání spravedlnosti Simeon vylezl na sloup a žil na něm třicet sedm let. Nejprve měl sloup tři metry, poté byl přestavěn na šest metrů, pak na jedenáct, a nakonec na dvacetimetrový stožár, aby tak unikl davům, které za ním přišly. Zůstával tam na tom sloupu přes svit slunce, déšť a sníh. Jídlo mu bylo posíláno v kýblu a zde jsou historické záznamy o tomto muži:

„Simeon Stylista starší strávil třicet sedm let svého života na postaveném sloupu. Jedl co nejméně a ze všech sil se snažil nikdy nesedět a neležet: Přivázal se k tyči připevněné k horní části toho sloupu tak, aby spal vzpřímeně, nebo se opíral o zábradlí, které ho chránilo před bouří a silným větrem. Neměl žádnou střechu a žádné zdi kromě otevřeného zábradlí; kožený oděv, dlouhé vlasy a vousy byly jeho jedinou ochranou před přírodními živly...“

„Modlil se celou noc, dělal často hluboké úklony (to byla jeho jediná fyzická aktivita): Jeden očitý svědek přestal počítat po 1 244 uklonění.“

(<http://gvanv.com/compass/arch/v1402/saint.html>)

Tento muž věřil, že čím větší bude jeho sebepoškozování, tím vyšší bude úroveň jeho spravedlnosti a jeho přijetí Bohem.

„Lano bylo tak pevně ovinuto kolem jeho těla, že pronikalo až do masa, které už kolem lana hnilo. V ranách na nohou se mu začali

objevovat červi. Červi se dostali do vředů na nohou. Celý jeden rok stál na jedné noze a červi a larvy, kteří vypadli z jeho ran, bral do svých rukou a říkal jim: „Jezte, co vám Bůh dal.““ (Druhá stránka Říma – John B. Wilder, str. 60)

Tato podivná a oklamaná osoba dostala titul „svatý“ a dnes je známá jako „svatý Simeon, stylista“.

Ale o co se tento muž snažil, když se tak strašně mučil? Hledal způsob, jak uniknout hříchu, očistit duši, stát se spravedlivým a jakým způsobem potěšit Boha.

Čeho tím dosáhl? Vůbec ničeho. Neučinilo ho to spravedlivějším člověkem. V každém náboženství na této planetě lidé hledají způsob, jak dosáhnout spravedlnosti, jak si získat Boží přízeň a věčný život. V některých náboženstvích vidíme ležet muže na postelích s hřebíky, jak zmrzačují svá těla, aby očistili svou duši. Divíme se, jak mohou být lidé tak oklamáni. Existuje však nějaký rozdíl mezi tímto přístupem a přístupem mnoha lidí, kteří si říkají křesťané? Pro mnohé z nás se i jídlo, které jíme, stává součástí hledání spravedlnosti. Vhodně se oblékáme, jíme správně a pečlivě se řídíme pravidly církve, abychom dosáhli spravedlnosti, aby z nás měl Bůh radost a dal nám svá požehnání.

I když některé z těchto věcí mohou být užitečné, je však opravdu možné tímto způsobem uniknout hříchu? Problém hříchu nelze nikdy účinně řešit, pokud nejprve nepochopíme, co vlastně hřích je. Jeden moudrý člověk řekl:

„Tisíce lidí útočí na větve stromu hříchu, ale jen velmi málo z nich útočí na kořeny.“

Toto tvrzení je pravdivé. Drtivá většina náboženského světa přistupuje k hříchu nesprávným způsobem, protože nechápe, co vlastně hřích je. První základní potřebou je pochopit podstatu hříchu.

Když pochopíme, co je to hřích, pomůže nám to vidět, s čím skutečně jednáme a lépe pochopíme, co je k vyřešení problému zapotřebí. V následující kapitole se budeme zabývat touto primární otázkou: „Co je to hřích?“ Když pochopíme tuto základní pravdu, budeme připraveni ocenit úžasnou odpověď na problém hříchu, který je uveden v Bibli a držet se jí pevně.

Kapitola 1

Povaha hříchu

Co je to hřích? Jakmile je tato otázka položena, mnoho křesťanů okamžitě odkazuje na 1. Janovu 3,4 kde se píše:

„Každý, kdo činí hřích, činí také svévoli. Hřích je svévole.“ (1. Janova 3: 4)

Zde je jasně uvedeno, že hřích je přestoupení zákona. Podle této definice musí člověk, aby se dopustil hříchu, skutečně porušit zákon. Samozřejmě nelze popřít, že tento verš nám poskytuje pravdivý popis hříchu. Když uznáme, co je napsáno v 1. Janově 3,4, můžeme pochopit, jaké chování je u Boha nepřijatelné. Měli bychom si však také uvědomit, že to není všechno, co Bible říká o hříchu. Toto není jediné chápání hříchu, které nacházíme v Božím slově. Přijmeme-li tento verš jako komplexní a úplnou definici hříchu, budeme muset okamžitě dojít k závěru, že existence hříchu závisí pouze na našich skutcích. Potom bychom museli věřit, že hřích se omezuje na naše chování, ale v Bibli je mnoho míst, která nás učí, že toho je mnohem víc.

Víc než jen špatné skutky

Hřích je mnohem hlubší, nesouvisí pouze jen s našimi činy. Existují křesťané, kteří tvrdí, že člověk je bez hříchu, dokud neporuší zákon, proto nemůže být hříšníkem, pokud není porušovatelem zákona. Zdá se, že tito lidé věří, že k vyřešení problému hříchu musí člověk jednoduše začít dodržovat zákon. Pokud jste však upřímní, víte, že tento způsob nefunguje! V Markovi 7,18–23 učinil Ježíš zajímavé prohlášení:

„Řekl jim: ‚I vy jste tak nechápaví? Nerozumíte, že vše, co zvnějšku vchází do člověka, ho nemůže znečistit, protože nevchází do jeho srdce, ale do břicha a vychází do záchodu?‘ Tak prohlásil za čisté všechny pokrmy. Říkal však: ‚To, co z člověka vychází, to člověka znečišťuje.

Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, cizoložství, hrabivost, špatnosti, lest, bezuzdnost, závist, urážky, pýcha, pošetilost. Všechny tyto špatnosti vycházejí zevnitř a znečišťují člověka.“ (Marek 7: 18-23)

Obzvláště zajímavé jsou verše 21–22. Zde nám Ježíš říká, že hříšné činy začínají někde v nás samotných. Než budeme moci podniknout jakékoli kroky, musíme o tom nejprve přemýšlet. (Samozřejmě máme takzvané „reflexní reakce“, o kterých vědomě nepřemýšlíme, ale tyto příkazy stále pocházejí z mozku a jsou založeny na zvycích nebo instinktech, které existují v našem těle.) Otázkou tedy je, zda skutečně pomůže useknout si ruku, která spáchala hřích? Určitě ne! Protože hříšnou myšlenku budeme mít stále v mysli. Nyní tedy vidíme, že problémem nejsou naše činy, ale myšlenky, které produkuje jednání člověka. Nyní vyvstává další otázka: Co vyvolává hříšné myšlenky?

Skutečný problém

Kdybych se mohl cvičit ukázněváním svých myšlenek pomocí jógy, meditace, bojových umění apod., dokázal bych pak překonat hřích? Ve verši 21 Ježíš řekl: „*Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky.*“ Je pravda, že skutky pocházejí z myšlenek, ale samotné myšlenky přicházejí odněkud. Přicházejí ze srdce.

Srdcem míníme mysl, nikoli vědomou mysl, ale podvědomí, které někdy také označujeme jako „přirozenost“. Když se na to podíváme, je zřejmé, že kořen hříchu není to, co děláme nebo co si myslíme. Problém je v tom, jaký typ srdce nebo přirozenosti máme.

To je základ našeho skutečného problému s hříchem. Jak Ježíš, tak apoštol Pavel se nám snažili objasnit, že náš problém je hluboko v naší přirozenosti. Důraz je jednoznačný. V Janovi 8,31-34 čteme:

„Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: ‚Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.‘“

„Odpověděli mu: ‚Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nebyli ničímí otroky. Jak můžeš říkat, že se staneme svobodnými?‘ Ježíš jim odpověděl: ‚Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu...‘“ (Jan 8: 31-34)

Otrokář

Ježíš řekl: „Jestliže spácháte hřích, jste služebníkem hříchu.“ Pokud tomu tak je, kdo je tvým pánem? Ježíš řekl, že HRÍCH je tvůj pán. Jsi služebník hříchu. Židé si samozřejmě mysleli, že mluví o fyzickém otroctví. Řekli tedy: „Jsme Abrahamovi potomci a nikdy jsme nikomu nebyli otroky.“ Přesto Ježíš řekl, že pokud spácháte hřích, někdo je vaším pánem, a nazval toho pána „hříchem“. V této části vidíme, že slovo „hřích“ se nevztahuje na porušení zákona. Ježíš popisuje hřích jako krále, vládnoucího pána, který vyžaduje poslušnost. Slovo „sluha“ ve skutečnosti pochází z řeckého slova „*doulos*“, což doslovně znamená „otrok“. Ježíš říká, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu a otrok nemá na výběr, co dělá. Někdo jiný diktuje, jak se má chovat, a v tomto případě Ježíš říká, že jméno tohoto pána je „hřích“.

Pokud půjdeme k Římanům do 7. kapitoly, zjistíme, že Pavel plně souhlasí s Ježíšem. Ve verších 14–17 čteme:

„Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu. Nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž činím to, co nenávidím. Činím-li však to, co nechci, souhlasím se Zákonem, že je dobrý. Ale pak již to nekonám já sám, nýbrž hřích, který ve mně přebývá...“ (Římanům 7: 14-17)

Všichni víme, že život otroka odpovídá následujícímu popisu. Když ráno vstane, někdo mu řekne, co si má obléknout, jaké jídlo bude jíst, kde bude ten den pracovat a jak dlouho bude pracovat. Někdo jiný dokonce rozhoduje, koho si vezme a kde bude bydlet. Nemá na výběr,

co bude dělat. Tato rozhodnutí za něj dělá někdo jiný. Tak to je v životě otroka. Otrok se nemůže rozhodovat sám za sebe.

Pavel říká: „Jsem prodán hříchu.“ Jaký člověk se vlastně prodává? Samozřejmě otrok! V této souvislosti Pavel mluví o osobě, která je bez Krista. Pokud je takový člověk otrokem, bude mít na výběr, co bude dělat? Samozřejmě že ne! Pavel říká, že takový člověk je otrokem hříchu. Jméno jeho pána je „hřích“. Každý den vstává a pak mu řeknou: „Dnes pro mě musíš pracovat. Musíš krást, lhát, znásilňovat a zabíjet“, nebo pokud je váženějším a respektovanějším typem otroka – možná členem církve, říká pán: „Hněvej se na svou ženu, křič na své děti a skrývej ve svém srdci zlobu.“ Snad nám pán hříchu dá spáchat čestnější hříchy, které se nezdají být tak špatné jako činy jiných lidí. Pravdou však je, že všechny mají stejný kořen. Všichni jsme stále otroky hříchu a posloucháme stejného pána.

Ve verši 16 Pavel říká: „Souhlasím se Zákonem, že je dobrý.“ ale ve verši 17 hovoří o svém zotročení a říká: „Takže už to nedělám sám, ale hřích, který ve mně přebývá.“ Chtěl Pavel udělat správnou věc? Samozřejmě že ano! Pokoušel se o to? Samozřejmě že pokoušel! Snažil se ze všech sil.

Pavel měl silnější charakter než většina dnešních křesťanů. Pavel byl bojovník, který neustále o něco bojoval a nenechal kámen na kameni, přesto řekl: „Nemohl jsem!“ Tato slabost platí nejen pro Pavla, ale také pro všechny muže a ženy na tomto světě. Ti, kteří mají vyšší vzdělání a patří do vyšších společenských vrstev, mohou nosit luxusní a drahé oblečení, a tak lépe skrývat otevřený hřích, zatímco navenek těmto hříchům odolávají, svévolně odsuzují vrahy, prostitutky a zloděje ve své spravedlnosti, stále pěstují hřích ve svém srdci. Cítí se dobře, protože nejsou hříšníci jako ostatní lidé. Ale který hřích je větší? Vražda nebo pokrytectví? Faktem je, že se jedná o stejný kořen, příčina obou druhů hříchu je stejná. Musíme se smířit s tím, že naše přirozenost je otrokem hříchu.

Přirozenost se musí změnit

Nyní jsme získali mnohem širší chápání hříchu. Hřích nesouvisí primárně s našimi činy, dokonce ani s našimi myšlenkami. Vychází z naší přirozenosti a v zásadě souvisí s přirozeností, se kterou se všichni rodíme. Změnou našich činů a myšlenek nezměníme naši přirozenost. Co vyžaduje změnu, je naše přirozenost, i když je dost obtížné změnit naše, návyky, myšlenky a činy, přesto je nemožné změnit naši vlastní přirozenost. Potřebujeme někoho, kdo může skutečně změnit naši přirozenost. To je naše jediná naděje.

Máme svědectví od Ježíše a Pavla, ve kterém ukazují, že problém člověka leží hlouběji než v jeho pouhých činech. Oba jasně ukazují, že potřebujeme změnit naši přirozenost. Ježíš říká u Jana 3,6 něco velmi zajímavého:

„Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.“ (Jan 3: 6)

Co to znamená? Zdá se to být samozřejmé, že to, co je tělo, je tělo. Proč se tím tedy zabývat? Ježíš říká: „Jste-li z těla, pak se můžete chovat jen jedním způsobem, a to tělesně!“ Tělo nemůže jednat jako duch, a když říká: „tělo“, nemá na mysli naše fyzické tělo z masa a krve. Myslí tím naši tělesnou, hříšnou přirozenost nebo naši přirozenou zvrácenou mysl. Tělo je ze své podstaty zkažené, Duch (Boží) je ze své podstaty spravedlivý.

Ne z venčí

Anglický kazatel Charles Spurgeon uvedl ilustraci, která problém velmi dobře vysvětluje. „Prasata se ráda válejí v bahně. Myslím, že to každé prase miluje. Zatímco některá prasata jsou od narození zavřená v klecích a jsou tak chována po celý život, je více než pravděpodobné, že prase, pokud je vypuštěno, a narazí na kaluž bláta, určitě by se v ní vyválelo.“

Řekněme tedy, že se někdo rozhodne chovat prase jako domácího mazlíčka, ale protože toto prase má příliš mnoho špatných návyků, rozhodne se poslat prase do školy, kde absolvuje pětileté vzdělání. Každý den se ve škole prase naučí: „Neměl by ses válet v bahně.“

Pět let tréninku je konečně za námi a toto absolvované prase jde svou cestou. Má své vysvědčení v ruce, má na sobě oblek a kravatu, když míjí kaluž bláta. Co myslíš, že udělá? Odhodí své vysvědčení, oblek i kravatu, skočí do bahna a vyválí se v něm. Proč to dělá? Dělá jen to, co mu je vlastní, protože se narodilo jako prase! Od chvíle, kdy se narodilo, něco v jeho prasečím srdci říkalo: „Bahno je nejlepší věc na světě“, a vzdělání to z prasete neodstraní!

Všichni lidé se rodí s hříšnou přirozeností a bez ohledu na to, jaké máme vzdělání, kořen zůstává. „*Co je tělo, je tělo*“. Můžeme člověka naučit, aby nekradl, nezlobil se, nepil alkohol, ale taková výchova je proti jeho přirozenosti. Pokud se nikdo nedívá, člověk se napije, ztratí trpělivost, bude krást, protože přirozenost člověka se výchovou ani vzděláním nemění. Má-li dojít ke skutečné změně, musíme jít hlouběji.

Podívejme se znovu na vzdělané prase. Vzdělání mu nepomohlo, ale možná někdo díky moderní zázračné vědě zjistí, jak provést transplantaci mozku. Vezmeme tedy kočičí mozek a vložíme ho do hlavy tohoto prasete.

Jak se kočka chová, když vidí bláto? Viděli jste někdy nějakou kočku, jak se válí v bahně? Pouze kdyby byla mrtvá! Museli byste kočku nejprve zabít, než aby se válela v bahně. Takže vidíme prase s mozkiem kočky, které je opět na cestě. Vypadá jako prase a chodí jako prase, ale co se týče kaluže bahna, pokud to jde, vyhne se jí. Proč to dělá? To je proto, že má nový mozek (mysl), novou přirozenost. Nikdo nemusí praseti říkat: „Neměl bys.“ Nemuselo projít školou, protože dostalo nový mozek. V jednom okamžiku bylo dosaženo to, co pětiletým vzděláním nebylo možné dosáhnout. Tato ilustrace nám pomáhá pochopit, v čem je náš problém a jak k němu přistupovat.

Světlo a tma

„A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma.“ (1. Jan 1: 5)

Tady, a na několika dalších místech v Novém zákoně, je Bůh přirovnáván ke světlu. Z toho se můžeme hodně naučit. Je zajímavé, že proto, abychom mohli definovat slovo „tma“, musíme použít slovo „světlo“. Proč potřebujeme slovo „světlo“, abychom vysvětlili temnotu? Potřebujeme slovo tma, abychom vysvětlili světlo? Ne! Důvodem je to, že světlo je něco skutečného, skládá se z pulzů energie. Vědci přesně nerozumí tomu, co to je, ale vědí, že je to něco skutečného.

Ale co je tma? Tma je absence světla, to není něco, co existuje samo o sobě. Tma je stav, ve kterém světlo chybí a lze jej vysvětlit pouze nedostatkem světla. Tmu můžeme pochopit, pouze pokud ji spojíme se světlem. Když pochopíme tuto pravdu, máme pevný základ pro pochopení pravé podstaty hříchu.

Bible nám říká, že jediný Bůh je dobrý (Matouš 19,17). To znamená, že opravdovou dobrotu nelze najít nikde, kromě Boží přítomnosti. Když není dobrota, co tedy zbývá? Zlo! Tam, kde existuje dobro, nemůže existovat zlo, ale jakmile dobro zmizí, je tam okamžitě všechno zlo. Takže můžeme pochopit, proč se o Bohu říká „světlo“. Když je přítomen Boží Duch a vše je pod Boží kontrolou, nemůže být přítomen hřích. Hřích se objeví pouze tehdy, když se Boží Duch stáhne a Bůh nebude mít kontrolu. Hřích je v podstatě stav spojený s nepřítomností Boha. Je to ta druhá strana, která se projevuje vždy, když je Boží přítomnost stažena.

Z tohoto důvodu jsou lidé od přirozenosti jen zlí. Rodíme se bez Božího Ducha! Když tomu porozumíme, uvidíme, že naší skutečnou otázkou není, jak se zbavit zla, ale jak dosáhnout spravedlnosti. Nemůžeme se zbavit hříchu nebo temnoty bojem. To není možné. Nemůžeme jej chytit, abychom ho odstranili. Ne, to, co musíme udělat, je umožnit Bohu, aby rozsvítil světlo – musíme dosáhnout Jeho

spravedlnosti. Když získáme Jeho spravedlnost, hřích zmizí přirozeně a spontánně.

Původ hříchu

Ezechiel 28 popisuje, jak se hřích poprvé dostal do vesmíru. Vidíme zde popis Satana vylíčeného jako krále Týru:

„Lidský synu, pozvedni žalozpěv nad týrským králem. Řekneš mu: Toto praví Panovník Hospodin: Ty pečetiš vzor plně moudrosti a dokonalé krásy. Byl jsi v Edenu, Boží zahradě, pokrývaly tě všechny drahokamy: rubín, topas a jaspis, chryzolit, karneol a onyx, safír, malachit a smaragd i zlato. Zhotovení tvých bubínků a fléten pro tebe zajistili v den, kdy jsi byl stvořen.“ (Ezechiel 28: 12-13)

Lucifer byl znázorněním úplnosti a dokonalosti krásy a velké moudrosti Božího stvoření. Byl stvořen s více znalostmi než kterákoliv jiná bytost a neměl žádné nedokonalosti těla. Uvádí se zde, že byl pokryt drahými kameny. Byl nejdokonalejší bytostí, jakou kdy Bůh stvořil. Byl obdařen moudrostí, měl skvělé znalosti a dokonalou krásu. Žil v bezhříšném prostředí. Každá výhoda, která mu byla poskytnuta, byla jeho. Verš 15 říká, že „byl svým způsobem dokonalý“.

„Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost.“ (Ezechiel 28: 15)

Všechno, co udělal, bylo dokonalé. Nadešel však den, kdy v něm byla nalezena nepravost! Jeho způsoby se změnily, začal mít v sobě problém. Tento problém nezačal špatnými skutky, objevil se v něm, vynořil se z jeho srdce.

Skutečným problémem je to, co se děje uvnitř. Lucifer byl stvořen dokonalý. Je těžké pochopit, jak se v něm mohl zrodit hřích, ale je jasné, že pro hřích nemůže být žádná omluva. Víme však, že v této bytosti, která měla všechny výhody, která chápala všechny doktríny, chápala

způsoby Boží, nastala změna. Bez ohledu na to, co se stalo, začalo to v srdci Lucifera. Když semeno začalo růst a dozrávat, přivedlo ho na místo, kde dospěl k závěru, že může žít nezávisle na Bohu.

Izajáš 14,12–14 říká: *„Jak jsi spadl z nebes, třpytivá hvězdo, synu úsvitu? Byl jsi odseknut k zemi, ty, který jsi porážel národy! A ty sis řekl ve svém srdci: Vystoupím do nebes, nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn; usednu na Hoře shromáždění na nejzazším severu. Vystoupím na výsosti oblaku, vyrovnám se Nejvyššímu...“*

Problém - nezávislost na Bohu

Zde je zřejmé, že Lucifer dospěl k závěru, že je dost dobrý na to, aby žil sám pro sebe a aby své činy a svou existenci řídil odděleně, tedy odděleně od Boha. Byl jednou z těch bytostí, která se cítila, že je sama v sobě dobrá! Do této chvíle žil v úplné závislosti na Bohu, aniž by poznal, co je skutečným zdrojem jeho života a dobroty. Nepoznal, že veškerá dobrota, která v něm byla, všechny výhody, které měl k dispozici každý den, byly ve skutečnosti dary, které mu poskytovala Boží ruka. Soustředil se jen na sebe a byl zaslepen svými vlastními schopnostmi. Došel k závěru, že se sám obejde bez Boha.

Je pravděpodobné, že Lucifer neměl tušení, jak hřích skutečně funguje. Žil ve světě, kde bylo jen světlo, tak co mohl vědět o temnotě? Jak mohl znát, nebo dokonce porozumět konceptu, zvanému temnota? Když Lucifer začal ve svém srdci přijímat zlo, neměl v úmyslu vraždit, ničit nebo podvádět! Jen si pomyslel: „Jsem dobrá, inteligentní bytost a mám schopnost myslet a rozhodovat se sám za sebe. Nemusím vždy dělat všechno tak, jak to Bůh chce.“ Prostě se rozhodl, že chce být nezávislý na Bohu, protože byl inteligentní bytostí, která dokázala řídit svůj vlastní život.

Bůh však nezůstává v srdci, kde není vítán.

Jakmile se Lucifer rozhodl být svým vlastním pánem, svým vlastním vládcem, vidíme, že se jeho stav změnil. Ten, kdo byl vždy dobrý, plný

laskavosti, se stal zlým. V okamžiku, kdy se od něho Bůh vzdálil, nestal se jen částečně zlým, ale stal se úplně zlým. Možná navenek byl nadále zbožný, ale v jeho srdci došlo ke změně. Semeno bylo zaseto a v tom semeni je kořen všeho zla. Všechno zlo, které se od té doby ve vesmíru projevilo, bylo v Luciferově srdci v okamžiku, kdy se oddělil od Boha. Neexistuje nic dobrého, co je oddělené od Boha. Když jsme odděleni od Božího světla, v srdci nezůstává nic jiného než temnota.

Dveře hříchu

Nyní se podívejme na něco, co nám pomůže to ještě lépe pochopit. Když Bůh stvořil vesmír, měl možnost vytvořit kolem sebe roboty. Tím myslím, že mohl vytvořit stvoření, která by neměla na výběr, stvoření, která by mohla dělat jen to, co chtěl, a která by nikdy nepomyslela na to, že by mohla dělat něco jiného. Jak víme, Bůh se rozhodl stvořit bytosti, které jsou zcela svobodné.

Je zajímavé si uvědomit, že svoboda volby je něco, co nikdy nebude člověku vzato. Svobodná volba bude vždy existovat, a přesto je to věc, která vedla ke zjevení hříchu ve vesmíru. Když Bůh stvořil bytosti se svobodnou vůlí, podstoupil velké riziko. Bůh riskoval, že by se někdo mohl jednoho dne rozhodnout uplatnit tuto svobodnou vůli způsobem, který je v rozporu s Boží vůlí nebo se stát nezávislým. Božím přáním však bylo, aby tato svobodná vůle, kterou dal svému stvoření, byla od něj vrácena dobrovolně a s ochotnou poslušností. Pouze u stvořených bytostí, které se ho rozhodly milovat, bude moci vykonávat svou vůli. A tak tomu bylo po stovky, tisíce nebo možná i miliony let. Nevíme, kolik času uplynulo do okamžiku, kdy se někdo rozhodl použít tuto svobodnou vůli způsobem, který je nezávislý na Boží vůli. Toto protichůdné rozhodnutí bylo místem, kde začal hřích.

Když se na to podíváme, vyvstává otázka: Může být samotný hřích někdy zničen? Můžeme zničit to, co samo o sobě neexistuje? Pokud by hřích měl podstatu, kdyby byl vyroben z něčeho hmatatelného, mohl by být vykořeněn a zničen. Ale protože hřích není něco hmatatelného,

nemůže být sám zničen. Smrt hříchu není jako spálení vosího hnízda, není to jako odstranění nádoru z těla. Hřích není něco, čeho se lze zbavit. Nemá sám o sobě existenci.

Může se vesmír někdy vrátit do takového bodu, že se v něm už nikdy neobjeví hřích? Odpověď je samozřejmě ano. Vesmír se jednoho dne svobodnou vůlí každé bytosti v něm, dostane do původního stavu, kdy se už hřích neobjeví. To se děje prostřednictvím svobodné volby všech, kteří žijí ve vesmíru. I když si každý bude i nadále moci zvolit jinou cestu, už si ji nikdy nikdo nezvolí. Přesto vždy budou otevřené dveře hříchu, protože svobodná vůle bude i nadále existovat. Jak se však říká u Nahuma 1,9, žádné stvoření už nikdy nebude tak pošetilé, aby znovu zavedlo do vesmíru hřích.

„Co chcete vymýšlet proti Hospodinu? On učiní konec! Soužení dvakrát nepovstane.“ (Nahum 1: 9)

Ne hřích, ale spíše příčina hříchu

Při přístupu k problému hříchu a hledání řešení bychom se neměli dívat na hřích jako na něco, co je pouze jeho podstatou, ale měli bychom se dívat na to, co je příčinou hříchu. Musíme vidět, že problém není v tom, jak se zbavit svého hříchu, ale v tom, jak dosáhnout spravedlnosti. Nemůžeme se zbavit něčeho, co nemá skutečnou hmatatelnou realitu. Nemůžeme se vypořádat se samotným hříchem, protože to není skutečný problém. Problémem je absence světla, nedostatek spravedlnosti. Tam, kde existuje dobré, nemůže špatné ukázat svou tvář.

Boží autorita byla popřena

Podíváme-li se na příběh Adama a na to, co se mu stalo, když zhřešil, je zřejmé, že problém začal v jeho mysli. Když Adam a Eva zhřešili, často říkáme, že poslouchali Satana. Pojdme se však na případ podívat blíže. Bůh řekl: „Nejez ovoce.“ Satan řekl: „Sněz ovoce.“ Ale kdo se rozhodl? První rozhodnutí učinila Eva. Než se však rozhodla, zvážila

slova Boží a slova Satana a dospěla k vlastnímu závěru. Nakonec to byla její moudrost, které důvěřovala. Poprvé už Bůh nebyl autoritou v jejím životě. Místo toho se Eva stala svou vlastní autoritou, když se místo důvěry v Boha rozhodla následovat svou vlastní moudrost.

Tehdy se to stalo. Když se tito dva lidé, Adam a Eva, rozhodli jednat nezávisle na Bohu, byli okamžitě od Boha odděleni a utrpěli duchovní smrt. V tu chvíli byli schopni činit jen zlo. Okamžitě se začaly projevovat známky změny. Báli se Boha a uvědomili si svou nahotu. Jakmile se objevil Bůh, Adam, který miloval Evu a žil jen proto, aby ji učinil šťastnou, ji začal obviňovat. Ten, kdo k ní měl jen dobré a nezištné úmysly, se najednou tak vyděsil, že mohl myslet jen na sebe. Ani nevěděl, jestli zemře kvůli své vině, ale byl připraven stále Evu obviňovat! Ta myšlenka ho napadla okamžitě!

Nikdy nejsme dobří sami v sobě. Nenaučíme se být dobrými, nemůžeme být trénováni, abychom byli dobří, ani se nevyvineme v dobré bytosti. Dobrota srdce je Boží dar. Pokud tento dar jeho prostřednictvím nepřijmeme, nikdy jej nebudeme vlastnit. Samotná přítomnost Boha je to, co z nás dělá dobré lidi. Pokud bychom se mohli naučit být dobrými, pak bychom se mohli naučit být Bohem! Ale protože sám Bůh je dobrý, jak se můžeme naučit být dobrými?

Svět vlastního já

Když se Adam rozhodl jíst ovoce, okamžitě začal být sobecký. Soustředění se na sebe je podstatou hříšného života. To je podstata světa hříchu a hříšníků. Sobectví se stává světem, kolem kterého se vše točí. V takovém druhu sebe naplňovaného života můžeme jen hřešit. V sobeckém životě je vše, co se děje, vždy proti Boží vůli. Jediný život, který měli Adam a Eva k dispozici poté, co se odvrátili od Boha, byl život, který žije každý na tomto světě, dokud nevstoupí do vztahu s Bohem.

Pokud tedy prozkoumáme problém s hříchem a podíváme se pod povrch, uvidíme, že proces hříchu má čtyři kroky. Hřích se řídí tímto řádem a každý z těchto čtyř kroků lze nazvat „hříchem“.

1. Nejprve je tu pochybnost nebo nedůvěra k Bohu.
2. To vede k narušenému vztahu s Bohem.
3. Výsledkem je sobecká tělesná přirozenost.
4. A nakonec to vždy končí nelegálním chováním.

Když lidé mluví o „hříchu“, mají většinou na mysli čtvrtý bod, což je nezákonné chování. Toto se nejčastěji považuje za hřích. Můžeme však vidět, že problém hříchu začíná dávno předtím, než uvidíme nezákonné chování. Začíná to pochybováním o Bohu. Výsledkem je odloučení se od Boha a narušený vztah, který vede ke zlým činům. Máme-li tedy někdy překonat hřích, musíme se zaměřit na kořen, počátek, kde vzniká. Začít s chováním je zbytečné, protože takovým přístupem problém nevyřešíme.

Jednání nebo přirozenost?

Existuje mnoho lidí, kteří myslí na spravedlivý život pouze ve smyslu Desatera přikázání. Muž se stává křesťanem a myslí si: „Teď jsem křesťan, takže musím začít chodit do kostela. Musím se vzdát kouření, alkoholu, lži, cizoložství.“ Ale ve všech ostatních aspektech svého života – ve způsobu, jakým utrácí peníze – je jedničkou. Protože jde o „Moje peníze, můj dům, moje auto, všechny ty věci, které jsou moje. Dodržuji přikázání, takže Bůh má svůj podíl.“ Takto mnoho lidí chápe spravedlivý život, ale je to špatný koncept.

Spravedlnost nelze omezit na konání dobrých skutků. Ve spravedlivém životě nezáleží jen na činech, ale na úplné změně, která zahrnuje kompletní život celé bytosti. Nejde jen o to, jak rozumíme zákonům, ale o všechno, na čem v našem životě záleží. Rozhodli jsme se, že budeme plně ve vlastnictví Boha.

Pokud jsme skutečně spravedliví, náš život je zcela zasvěcen Bohu, jak se říká o Kristu v Římanům 6,10:

„Neboť smrtí, kterou zemřel, zemřel hříchu jednou provždy; a život, který žije, žije Bohu.“ (Římanům 6: 10)

Život, který máme žít, je vzkříšený život Krista a tento život zahrnuje mnohem více než jen dodržování příkázání, jak je běžně chápáno. Zahrnuje vše, každý kout našeho života: jídlo, které jíme, účes, který nosíme, způsob, jakým zacházíme se svými přáteli, diskuse, které vedeme za zavřenými dveřmi, to prostupuje vším, protože náš život má být životem Kristovým.

„Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu. A když se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě.“ (Koloským 3: 2-4)

„A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.“ (1. Janova 5: 11)

To je život, který nám byl dán. Ježíš přišel, abychom mohli mít život a abychom ho měli v hojnosti. Přinesl nejen změnu ve vztahu k některým aspektům našeho života, ale změnu celé naší bytosti.

“Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové.“ (2. Korintským 5: 17)

To je to, co znamená mít Kristovu spravedlnost. A to nám chce Bůh dát.

Kapitola 2

Povaha spravedlnosti

Některé z nejtvrdějších výroků v Bibli pronesl sám Ježíš a některé z nich najdeme v 5. kapitole Matoušova evangelia. V Matoušově evangeliu 5,20 čteme:

„Nebot vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.“ (Matouš 5: 20)

Není dost dobrý

Vzpomeňme si, jaký život vedli farizeové. Platili desátky z máty, anýzu a kmínu, dvakrát týdně se postili, stále se modlili a dávali almužnu chudým. Pokud jste hledali lidi, jejichž život byl navenek spravedlivý, pak to byli farizeové. Ale Ježíš přichází a říká: „To nestačí, pokud vaše spravedlnost nebude lepší, nikdy nevidíte nebeské království.“ Mnoho z těchto lidí si pravděpodobně říkalo: „To jsou silná slova, ale co budeme dělat? Jen se musíme víc snažit!“

Ježíš dále vysvětlil, že vrahem je nejen ten, kdo jinému bere život, ale i ten, kdo nenávidí svého bratra. Cizoložníkem se člověk nestává jen tím, že jde do postele s cizí ženou, ale také tím, že má v myšlenkách touhu nebo úmysl. V mnoha církvích a společenstvích jsou lidé, kteří mají takové myšlenky a uvědomují si, že jsou tak nezpůsobilí pro nebe. Doufají však, že jednoho dne se jim, díky většímu úsilí, důkladnější kázni a převýchově myslí, podaří ovládnout své myšlenky, a tím se stanou vhodnými pro nebe.

Přečtěme si však, co ještě Ježíš řekl. Na konci této kapitoly vše ještě více ztěžuje:

„Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Matouš 5: 48)

Co uděláte, když si takové prohlášení přečtete? Někteří hodí ručník do ringu a vzdají to. Průměrný křesťan však říká: „Musím se více snažit. Když chci být tak dokonalý jako Bůh, musím se snažit víc.“

Skutečnost je taková, že mnozí z těchto lidí, kteří se zoufale snaží zlepšit se a potěšit Boha, jsou naprosto upřímní a čestní. Upřímně dělají to, o čem věří, že je Bůh žádá. Ne vždy se jedná o to, že by se jim líbila sebekázeň, ale spíše o to, že skutečně neznají podstatu pravé spravedlnosti a nevědí, jak jí dosáhnout. Je důležité, abychom těmto věcem rozuměli, protože jinak bychom mohli vynaložit největší úsilí svého života a nakonec zjistit, že to bylo zbytečné. Abychom se s tímto problémem vypořádali, položme si otázku: „Co je to spravedlnost? Jak by mohla být definována?“ Jedna z nejoblíbenějších definic říká, že „spravedlnost je dělat správné věci“.

Mnozí křesťané se domnívají, že tato definice je velmi dobrým popisem spravedlnosti, protože Bible v 1. Janově 3,4 říká:

„Každý, kdo činí hřích, činí také svévoli. Hřích je svévole.“ (1. Janova 3: 4)

Zdá se tedy, že jde o jednoduchou argumentační úvahu. Vyvozujeme, že je-li hřích přestoupení zákona, pak opakem hříchu je spravedlnost, a proto je nutná poslušnost zákona. Z toho usuzujeme, že pro vyhnutí se hříchu, musíme přestat zákon porušovat, a abychom obdrželi spravedlnost, budeme ho naopak pečlivě dodržovat.

Na první pohled to vypadá jako rozumný závěr a ve skutečnosti je to s drobnými obměnami v podstatě základ každého nekřesťanského náboženství (i když ve většině případů se zákony, které je třeba dodržovat, liší). Smutnou skutečností je, že křesťané jsou natolik pomýleni a neznají zásady evangelia, že při hledání spásy v podstatě přijali stejnou filozofii jako pohané. Základní myšlenkou této filozofie

je, že si můžeme zasloužit spasení tím, že děláme nebo neděláme určité věci, nebo, že jsme poslušní zákona.

Spravedlnost v Zákoně

Pokud ovšem vztahujeme definici hříchu a spravedlnosti k tomu, co děláme, pak naším referenčním bodem musí být zákon, protože zákon je Božím měřítkem, kterým nám zjevuje, co je správné a co ne. Podívejme se však, co říká Bible v listu Galatským:

„Je jasné, že Zákonem není nikdo před Bohem ospravedlňován, neboť ,spravedlivý bude živ z víry.‘ Zákon však není z víry, nýbrž: ,Kdo ty věci bude činit, bude v nich živ.“ (Galatským 3: 11-12)

Podívejme se, co to znamená. Jak žije spravedlivý člověk? Říká se zde, že spravedlivý žije z víry, ale zákon není z víry. Je tedy jasné, že spravedlivý nemůže žít podle zákona. Hledáme-li spravedlnost, nenajdeme ji na základě poslušnosti Zákona. Verš 21 říká:

„Staví se tedy Zákon proti Božím zaslíbením? Rozhodně ne! Neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vskutku ze Zákona.“ (Galatským 3: 21)

Tento verš nám ukazuje, že Bůh nám mohl zpřístupnit spravedlnost prostřednictvím zákona, kdyby to bylo možné. Ale něco takového je nemožné, a proto se při hledání spravedlnosti nemůžeme odvolávat na Zákon. Mnoho křesťanů však vnímá svou náboženskou zkušenost a svůj vztah k Bohu ve světle zákona. Pokud se jim podařilo prokázat určitou míru poslušnosti vůči požadavkům zákona, myslí si, že se těší Boží přízni, ale pokud byli neposlušní, cítí se od Boha vzdáleni a myslí si, že se k němu musí poslušností znovu propracovat, aby je Bůh mohl přijmout. Tím, že staví na tomto základu, staví na něčem, co nemůže fungovat, neboť ze skutků Zákona není nikdo ospravedlněn. Spravedlnost nemůže vzniknout z naší poslušnosti vůči zákonu.

Spravedlnost bez zákona

Tento bod je dále zdůrazněn v Římanům 3,21:

„Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky.“ (Římanům 3,21)

Všimněte si, co tento verš říká. Mluví o Boží spravedlnosti a říká, že se projevila mimo zákon. To je zvláštní výraz. Co má apoštol Pavel na mysli, když říká „mimo zákon“? Chce tím říci, že získání Boží spravedlnosti nemá nic společného se zákonem. Jak je to možné? Jak verš naznačuje, tato spravedlnost je prohlášena za Boží spravedlnost. Pokud je „mimo zákon“, nelze ji získat poslušností zákona nebo vztahem k zákonu. Nemůže záviset na našich dobrých či špatných skutcích. Tato myšlenka pokračuje ve verši 22.

„Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří. Není totiž rozdílu.“ (Římanům 3: 22)

Dva druhy spravedlnosti

Bible zde srovnává dva druhy spravedlnosti. Existuje spravedlnost ze zákona a Boží spravedlnost, která je nezávislá na zákoně (bez zásahu zákona). Je důležité, abychom si uvědomili, že existuje spravedlnost, která nemá nic společného s naší poslušností zákonu. Bible tuto spravedlnost nazývá **Boží spravedlností**. Spravedlnost ze zákona říká: „Kdo ji plní, bude z ní žít.“ (Galatským 3,12) Co však říká Boží spravedlnost? Verš 22 říká: „Která přichází ke všem a na všechny, kdo **věří!**“ Všimněte si, že jeden vyzývá k DĚLÁNÍ - to je zákon. Druhý vyžaduje VÍRU - to je Bůh.

Tato pravda se jasně ukazuje v Abrahamově zkušenosti. V Římanům 4,3 čteme:

„Neboť co praví Písmo? Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost.“ (Římanům 4: 3)

Úžasné! Jako každý jiný člověk chtěl Abraham spravedlnost. Bible říká, že uvěřil Bohu. Co udělal? Něco se stalo v jeho mysli, v jeho postoji k Bohu, a když se to stalo, Bůh mu to okamžitě započítal jako spravedlnost. Okamžitě obdržel to, o co lidé tolik usilovali a obdržel to jednoduše tím, že uvěřil Bohu.

Apoštol Pavel rozuměl cestě spravedlnosti lépe než většina lidí a své svědectví podal ve Filipenským 3,6-9, kde říká:

*„...jde-li o horlivost - pronásledovatel církve, jde-li o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony. Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista, tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry.“
(Filipenským 3: 6-9)*

Zde se zmínil o všech svých skutcích, o své pili v dodržování Zákona a o svém rodu, který z něj činil jednoho z nejvýznamnějších stoupců Zákona v Izraeli. Jeho židovští spoluobčané ho považovali za jednoho z nejsvatějších mužů mezi Židy. Tyto úspěchy označil jako „spravedlnost, která pochází ze Zákona“. Pak ale řekl, že to všechno považuje za špínu, aby mohl získat „spravedlnost, která pochází od Boha“ a na závěr ukázal, jak ji lze získat, totiž „pouhou vírou“. Jde o to, že existuje spravedlnost, která není závislá na dodržování Zákona, a to je jediná spravedlnost, kterou stojí za to mít.

Protože je však Bůh dokonale a absolutně spravedlivý, může přijmout pouze jeden druh spravedlnosti, a to dokonalou spravedlnost. Kdyby přijal cokoli menšího, byl by to kompromis. Protože je však dokonalý, není možné, aby dělal kompromisy. Jediná spravedlnost, kterou může přijmout, je absolutní spravedlnost.

Protože požaduje dokonalou spravedlnost, je jasné, že takovou spravedlnost může vytvořit pouze Bůh sám. Z toho si však můžeme vzít i děsivé ponaučení, že každý člověk, který se snaží dosáhnout spravedlnosti vlastními skutky, se v podstatě snaží stát se podobným Bohu vlastními silami! Takový přístup je skutečně šílený a arogantní. Je šílené, aby se ubohý, zkažený hříšník pokoušel vlastními silami vytvořit život Všemohoucího Boha. Takovými zmatenými a oklamánými se však mnozí z nás stali.

Nebezpečí špatného vyhledávání

Každý, kdo hledá spravedlnost, ji může získat pouze od Boha. Může být totiž darována pouze od Boha. Kdo o to usiluje jinak, vyčerpá se a ničeho nedosáhne. Přesně to udělali Židé jako národ. V Římanům 9,30-32 o nich čteme:

„Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří neusilovali o spravedlnost, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti, která je z víry; Izrael však, ačkoli usiloval o zákon spravedlnosti, k cíli Zákona nedospěl. Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž jakoby ze skutků Zákona. Narazili na kámen úrazu.“ (Římanům 9: 30-32)

Kdo se mohl snažit víc než Izrael? Bible říká, že Izrael „usiloval o spravedlnost ze zákona.“ Hledali ji dnem i nocí, ale nikdy ji nedostali.

Nyní však přicházejí pohané. Usilují o spravedlnost? Vůbec ne, ale slyší evangelium, a co dělají? Uvěří tomu a okamžitě dostanou to, co Židé nenašli ani při své usilovné práci. Byla to víra a pouze víra, která získala požehnání spravedlnosti. Musíme se naučit, že všechny naše dobré úmysly nám při hledání spravedlnosti nepomohou, pokud ji hledáme špatným způsobem, a právě to nás učí zkušenost Židů.

Co bychom tedy chtěli říct? Je zákon v rozporu s Boží spravedlností? Je Boží spravedlnost v rozporu se zákonem? Proč by měl být zákon

důležitý, když mě přece nemůže učinit spravedlivým? Jak to může být užitečné, když to nepotřebuji, abych byl spravedlivý?

Vyjádření Božího charakteru

Desatero je popisováno jako *přepis* Božího charakteru. Možná by bylo vhodnější říci, že jsou *výrazem* Božího charakteru. Jinými slovy, Desatero nám říká, jaký je Bůh, a vyjadřuje jeho vůli vůči lidstvu. Ale pokud je to to, co pro nás Bůh chce, pak to zřejmě musí být výrazem toho, co je v jeho srdci. Spravedlivý člověk zavádí pouze ty zákony, které považuje za spravedlivé a dobré. Je tedy zřejmé, že zákon nikdy nemůže být v rozporu s Boží spravedlností, neboť je-li skutečně popisem Boha, vyjádřením jeho charakteru, pak je skutečně vyjádřením či popisem pravé spravedlnosti. Proto nám Pavel v Římanům 7,12 říká:

*„A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.“
(Římanům 7: 12)*

Přikázání však *sama o sobě* nemají žádnou spravedlnost. Nemohou dávat ani vytvářet spravedlnost, *pouze popisují*, jaká spravedlnost je. Když Bůh sestoupil na horu Sinaj a dal Desatero přikázání, pro Mojžíše tu nebyla najednou spravedlnost, ale stala se projevem něčeho, co tu bylo odjakživa. To, co Mojžíš obdržel, byl pouhý popis toho, co vždy existovalo. Bůh skrze ni pouze popsal svůj charakter a vyjádřil jej slovy Desatera.

Když porozumíme této ilustraci, pochopíme, co je to zákon. Pak také chápeme, že Desatero je pouhým popisem spravedlnosti. Lze v popisu nalézt samotnou spravedlnost? Ne! Chce-li někdo spravedlnost, musí jít nad rámec popisu. Ve skutečnosti je tento zmatek realitou většiny křesťanů. Jdou k zákonu, který je koneckonců jen popisem spravedlnosti a snaží se najít spravedlnost skrze zákon. Pokud však chceme spravedlnost, musíme jít ke zdroji spravedlnosti a ten existuje pouze na jednom místě v celém vesmíru.

Podívejme se na příklad. Vlastním fotografii své ženy. Když se podíváte na tuto fotografii, uvidíte barvu její pleti, způsob, jakým nosí vlasy, a způsob, jakým se usmívá. Při pohledu na obrázek o ní můžete získat mnoho dalších informací. Možná ji v davu poznáte už při pohledu na tuto fotografii. Předpokládejme, že bych tu fotku všude nosil s sebou, líbal ji a objímal. A když si ji vezmu na noc do postele, uspokojí mě to? Samozřejmě že ne, ledaže bych se zbláznil! Tato fotografie je pouze popisem a je pro mě jen jakousi připomínkou. Ale to mě nemůže uspokojit. Abych dosáhl uspokojení, musím najít skutečnou osobu.

Stejně je to se spravedlností, musíte jít nad rámec popisu, který najdete v zákoně, jinak jste odsouzeni k neúspěchu.

Jen Bůh je spravedlivý

Matouš 19,16-17 tuto pravdu objasňuje velmi jasně. Uvádí se v něm:

*„A hle, přistoupil k němu jeden člověk a řekl: ‚Učiteli, co dobrého mám učinit, abych obdržel věčný život?‘ On mu řekl: ‚Proč se mě ptáš na dobré? Jeden je dobrý: Bůh. Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání!‘“
(Matouš 19: 16-17)*

V 17. verši čteme, že *Bůh sám je dobrý*. To je absolutní pravda. Je velmi důležité, abychom tomu věřili. Řekl to sám Ježíš. Když je tomu tak, jaké pravdy z této skutečnosti vyplývají? Jedním z významů je, že kdekoli v tomto vesmíru najdeme dobrého člověka, můžeme vědět, že v něm žije Bůh. Kdekoli najdeme někoho, kdo je dobrý, tam jsme také našli Boží život. Pokud to pochopíme, pak také víme, že se naše zaměření na hledání spravedlnosti musí změnit.

Výzvou pro nás není vytvářet spravedlnost sami ze sebe, protože jak bychom mohli sami ze sebe vytvářet Boží život? Skutečnou výzvou je přijmout Boží život, protože Bůh sám je dobrý. Vidíme tedy, že spravedlnost je ve skutečnosti *osoba* a tou osobou je Bůh. Spravedlnost

je ovšem také „správné jednání“, neboť Bůh jedná správně ve všech směrech. Budeme však MY vytvářet Boží charakter tím, co děláme? Vytvoříme svým úsilím spravedlnost, která se vyrovná Boží spravedlnosti? Nemůžeme. Jen Bůh může být Bohem! Chvála Jeho jménu.

Otázkou je, proč Bůh dělá to, co je dobré? Proč se vždy stará jen o to, co je nejlepší pro jeho stvoření v jeho vesmíru? Je to proto, že dodržuje přikázání? Je to proto, že má přikázáno se tak chovat? Bylo by pošetilé myslet si, že Bůh nekrade, protože jeho zákon říká: „Nepokradeš.“ Skutečnost je taková, že Bůh nepotřebuje zákon, aby dělal to, co je správné. Koná dobro, protože jeho přirozenost je dobrá. A protože je dobrý, nemůže dělat to, co je špatné. Myšlenka špatnosti je zcela v rozporu s jeho přirozeností. Pokud je tedy Bůh dobrý a žije v nás, jaký bude důsledek? Budeme se také chovat tak, aby to bylo dobré, a budeme to dělat, protože Bůh v nás žije svůj dobrý život.

Je tato myšlenka v praxi reálná? Je možné, aby ve mně někdo žil tak, že se jeho přirozenost projeví v mém chování? Může ve mně Bůh žít tak dokonale, že ani nepotřebuji přikázání, která by mě přiměla dělat správné věci? Přesně to má Bible na mysli, když říká, že můžeme mít Boží spravedlnost, která je „bez zásahu zákona“. Spravedlivými se můžeme stát přijetím Boží přirozenosti, spravedlnosti založené na přijetí samotného života, a ne spravedlnosti, která přichází na základě toho, co děláme, když sloužíme pravidlům a předpisům zákona.

***Ne napodobování,
ale výměna***

Kapitola 3

První a poslední Adam

Apoštol Pavel často používá slovní obrat, kterému někdy nevěnujeme příliš pozornosti a máme problém mu porozumět. Je to výraz „v Kristu“. Tato věta se v Pavlových spisech objevuje několikrát a má velký význam. Nejčastěji se s ním setkáváme v listech Efezským a Koloským. Co tato věta znamená a jak důležité je, abychom jí rozuměli? V listu Efezským 1,3 čteme:

„Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu.“ (Efezským 1: 3)

Bůh nám již požehnal *veškerým* duchovním požehnáním, ale je tu jisté omezení. Kde se tato požehnání nacházejí? Nacházejí se *v Kristu*. Proto můžeme tato požehnání získat pouze jedním způsobem: Musíme být tam, kde se nacházejí. Efezským 2,6 uvádí:

„...a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši.“ (Efezským 2: 6)

Vidíme, jak silný je Pavlův výrok? Říká, že již sedíme v nebi. Podíváme se na sebe a řekneme si: „To není pravda, sedím tady na zemi a čtu si tuhle knihu.“ Co tím Pavel myslí? Zdůrazňuje, že život křesťana je spojen s životem Kristovým. Stejný život, který je v mých prstech u nohou, se nachází i v mých prstech u ruky. A kamkoli směřují mé prsty, tam směřuje i život, který se v mých prstech nachází. To je to, co se Pavel snaží vysvětlit. Říká: „Je-li Kristus tvým životem, tak se nacházíš stále tam, kde se nachází on.“ V 1. Korintským 15,45 čteme zajímavý výrok:

„Tak je i napsáno: První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím.“ (1. Korintským 15: 45)

Abychom správně pochopili, co znamená být „v Kristu“, musíme nejprve pochopit, co znamená být „v Adamovi“. Všimněme si, že výše uvedený verš hovoří o dvou Adamech, o prvním Adamovi a o posledním Adamovi. Poslední Adam odkazuje na Ježíše Krista, ale otázkou je, proč je Ježíš nazýván posledním Adamem? Víme, že Adam byl prvním člověkem a byl umístěn do rajske zahrady s krásnou ženou. Nic z toho se však netýkalo Ježíše, a přesto je nazýván „posledním Adamem“. Je zřejmé, že se nám Bůh snaží sdělit něco důležitého. Když se podíváme na Adama, můžeme se o něm dozvědět něco, co nám pomůže pochopit zásadní věc o Kristu. V Římanům 5,14 apoštol Pavel říká:

„Přesto smrt vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo nezhrěšili podobným přestoupením jako Adam; ten je předobrazem toho budoucího.“ (Římanům 5: 14)

Zde se dozvídáme, že Adam byl „obrazem Krista“, nebo „symbolem Krista“. Musí tedy existovat něco, v čem jsou si Adam a Kristus podobní. Římanům 5,19 nám dává klíč k pochopení toho, proč je Ježíš nazýván posledním Adamem. Je zde uvedeno:

„Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí spravedlivými.“ (Římanům 5: 19)

Podívejme se na tento verš trochu blíže. Říká: „Neposlušností jednoho se mnozí stali hříšníky.“ Verš neříká, že „mnozí“ se stali hříšníky, ale srovnává dvě skupiny lidí. Na jedné straně je jeden a na druhé straně mnoho. Kdo je ten *jeden*? Tím je Adam. A kdo jsou ti *mnozí*? Mnozí jsou zbytek lidstva.

Když zhřešil jeden člověk, co se stalo s mnohými? Stali se *hříšníky*. Nebyly to jejich vlastní činy nebo chování, co z nich udělalo hříšníky. Ne! Neposlušnost jednoho člověka způsobila, že se mnozí stali hříšníky. To samozřejmě nepůsobí fér, ani spravedlivě, ale nejde o spravedlnost, nýbrž o to, jak ve vesmíru funguje zákon příčiny a následku. Volba jednoho člověka ovlivnila všechny jeho potomky. Všichni se narodili v Adamově hříchu.

Když jsme se vy a já narodili, nemohli jsme za to, že jsme se narodili jako hříšníci, a přesto s touto skutečností musíme žít a vyrovnávat se s ní. Pokud se narodí dítě s AIDS, nemůže za to. Je to spíše vina jeho rodičů. Nejde o to, kdo za jeho nemoc může, ale spíše o to, že musí žít s tím, že je nevléčitelně nemocný.

Bůh stvořil člověka, který v sobě nesl život celého lidstva. Bůh nestvořil každého člověka zvlášť, ale stvořil jeden lidský život a život všech lidí byl definován skrze tento jediný život. Je to tentýž život, který se po staletí množí a předává z člověka na člověka. Všichni máme tento jediný původní Adamův život a v tomto smyslu jsme všichni v Adamovi. Jinými slovy, protože se všichni podílíme na tomto životě, jsme všichni součástí Adamovy existence.

Jsme-li však všichni součástí Adamova života, jaký život očekáváme? Když se něco narodí z kozy, očekávali bychom, že to bude kočka? Adam mohl plodit pouze podle svého obrazu. Ačkoli byl původně stvořen k obrazu Božímu, tento obraz zkazil a tento zkažený obraz je to jediné, co mohl předat svým dětem.

Kvůli Adamovu hříchu jsme nyní právoplatnou kořistí Satana. Už nemáme právo narodit se s Božím životem, takže každý se rodí bez Božího ducha. To je dědictví, které jsme všichni dostali od Adama, a je důležité, abychom tomu rozuměli. Důvodem, proč lidstvo ve svém přirozeném stavu páchá zlo, není to, že by se lidé nesnažili konat dobro. Oni jen prožívají realitu Adamova života. Život, který máme, je zkažený život a není možné žít jiný život než ten, který máme.

V tomto smyslu jsme se stali, jak říká Bible, skrze to, co udělal Adam, hříšníky. To neznamená, že jsme se *provinili* hříchy jiného člověka. Nestali jsme se vinnými, ale spíše plnými hříchu, bezmocnými a zcela neschopnými vykonat cokoli dobrého. Narodili jsme se jako bytosti, které Bůh nazývá „hříšníky“.

Před mnoha lety jsem se zúčastnil slavnostní promoce, při níž jeden řečník neustále opakoval: „Stáváte se tím, kým jste.“ Když jsem ho poslouchal, říkal jsem si: „O čem to ten člověk mluví? Jak se můžete stát tím, čím už jste?“ Tehdy mi to nedávalo smysl, ale teď, když jsem pochopil pravdu o dvou Adamech, jsem si uvědomil, že na tom, co ten řečník říkal, je něco pravdy. Jestliže jsme všichni zdědili Adamův poskvrněný, nedostatečný život, pak se tato skutečnost stává nevyhnutelnou: Dokud nemáme nic jiného než Adamův život, dokud jsme všichni „*v Adamovi*“, čím déle žijeme, čím více se snažíme, tím více můžeme odhalit pouze život, který již máme. Můžeme se stát pouze tím, čím už jsme. Nic, co člověk může udělat nebo kdy udělal, nedokázalo změnit lidskou přirozenost. Lidské úsilí nikdy nepřineslo nový život. Skutky 17,26 říkají:

„Učinil z jedné krve všechno lidstvo, aby přebývalo na celém povrchu země, ustanovil jim nařízená období a hranice jejich přebývání.“
(Skutky 17: 26)

Vidíme, že je to naprostá pravda. Jsme bratři a sestry nejen duchovní, ale i fyzický. Kdybychom se mohli vrátit dostatečně daleko do historie, zjistili bychom, že všichni máme stejné prarodiče. Navzdory této příbuzenské vazbě spolu často bojujeme, protože taková je povaha Adamova života. V životě, který máme, není mír a jednota. Jako rakovina v těle, tak i Adamův život bojuje sám se sebou.

Jednou jsem viděl video, ve kterém pes ohlodával kost a jeho chování mi připadalo šílené. Zatímco pes hlodal kost, jeho zadní tlapa se začala pohybovat směrem k čenichu, jako by měla vlastní vůli. Pes

pak začal vrčet na vlastní tlapu, a když se dostala příliš blízko ke kosti, otočil hlavu a kousl se do ní.

To se opakovalo stále dokola. Když jsem toho psa pozoroval, pomyslel jsem si: „Takhle se prostě chová lidská rasa.“ Chování tohoto psa nazýváme bláznivým, ale často si neuvědomujeme, že lidé, kteří vlastní Adamův život, se chovají stejně a bojují proti svému vlastnímu životu. To je přirozené chování padlého Adama.

Klíčová otázka zní: Proč jsme takoví, jací jsme? Je to proto, že se snažíme být takoví? Odpověď zní ne! Není to kvůli našemu úsilí nebo našim rozhodnutím. Jsme takoví, protože jsme se tak narodili! Tohle nám udělal jeden člověk! Jsme odsouzeni k páchání hříchů, protože jsme potomci Adama a toto odsouzení spočívá na celém lidstvu kvůli jednomu člověku. Co musíme udělat, abychom byli odsouzeni? Stačí se jen narodit!

Když říkám „prokletí“, nemyslím tím, že nás Bůh proklel, ani to, že jsme vinni tím, co udělal Adam. Aby byl člověk vinen, musí nejprve vědomým rozhodnutím porušit zákon, který zná. Bůh nás neodsuzuje kvůli tomu, co udělal jiný člověk. Je to náš stav, který nás odsuzuje. Dítě narozené s AIDS je odsouzeno k smrti. Kdo, nebo co ho odsuzuje? Je to nemoc v něm, která dítě zatracuje. Stejně jako nás odsuzuje náš stav. To je to, co má Bible na mysli, když říká:

„A tak tedy: Jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení...“ (Římanům 5: 18)

V tomto stavu je pro nás nemožné žít spravedlivý život a dříve či později v tomto zatraceném stavu zemřeme, pokud se nestane něco, co nám dá nový život. Život, který máme, nám je prokletím.

Kdyby Bůh svou milostí v Kristu nezasáhl právě v situaci, kdy se Adam chystal sníst ovoce, padl by mrtev. Když z Adama odešel Boží život, měl okamžitě skončit i jeho fyzický život a celý lidský rod by

zemřel v Adamovi. Kristus však vstoupil mezi lidstvo a věčnou smrt, vzal na sebe prokletí, a tím pro každého z nás získal podmínku. Svou obětí řekl: „Ačkoli jsou duchovně mrtví, jejich tělesný život jim bude zachován na krátký čas, aby měli šanci znovu získat duchovní život.“ Z tohoto důvodu máme životnost přibližně 70-80 let, a tedy šanci znovu nalézt život v Kristu, protože jsme se již všichni narodili mrtví.

Je zajímavé, že Bůh nikdy neslibil, že zlepší Adamův život. Křesťanský život není přetvořený život. Bible jasně říká, že Adamův život musí zemřít:

„Proto, je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu vše nové.“ (2. Korintským 5: 17)

Protože jsme se narodili v Adamovi, je naší největší potřebou nový život! Staré je odsouzeno k zániku a nelze je obnovit. Musí zemřít! Kde však máme tento nový život získat? Aby mohl být život předán, musí nejprve existovat původní zdroj života. Adam byl zdrojem, od něhož se odvíjel veškerý lidský život, ale jeho život byl zkažený až k smrti. Nyní, když potřebujeme nový život, co nám Bůh dává? Dává nám druhého Adama! Dává nám někoho, kdo je zdrojem nového života. Nyní chápeme, proč je Ježíš nazýván posledním Adamem. Ne proto, že by byl umístěn do zahrady s krásnou ženou, ale proto, že je zdrojem nového života. Je otcem nové lidské rasy.

Jedině skrze narození

Když se zamýšlíme nad tím, co to znamená být v Kristu, musíme pochopit ještě jednu zásadu: Život může být předán z jedné osoby na druhou pouze narozením. Jediná osoba, která kdy byla výjimkou z tohoto pravidla, je Eva, protože se nenarodila. Svůj život získala skrze Adamovo žebro.

V Izajáši 9,5 je Ježíš nazván „Věčným Otcem“.

„Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje.“ (Izajáš 9: 5)

Ježíš není Otec v Božství, je Synem Otce. Ale tento pojem prvního a posledního Adama však jasně ukazuje, jaký je skutečný význam tohoto verše. Ježíš je věčný Otec, ale koho? On je Otcem všech, kdo patří k novému stvoření a tvoří nový lidský rod! Ježíš je druhým Adamem a z něj pochází nový rod lidí, kteří se narodili do jeho života. V tomto smyslu je jejich otcem, posledním Adamem.

Podívejme se na to, co to znamená. Existuje paralela mezi prvním a posledním Adamem. Jeden z nás učinil hříšníky, druhý nás činí spravedlivými. Když Adam vzal zakázané ovoce, nikdo z nás se ještě nenarodil. Neměli jsme žádné vědomí, ale náš život už existoval, a když jsme se o tisíce let později narodili, začali jsme přirozeně žít padlým životem Adama. Měli jsme na výběr? Ne, prostě jsme poslouchali, co po nás naše přirozenost žádala.

Podívejme se nyní na druhého Adama: Funguje jeho život stejně? Pokud jste se narodili jako druhý Adam, co nyní řídí váš život? Jeho život, samozřejmě! Není to tvé úsilí! Když jste žili v prvním Adamovi, nerozhodovalo ani zde tvé úsilí. Přirozenost si prostě vybrala svou cestu, která z tebe udělala to, čím jsi. To stejné se stane, když se staneme součástí druhého Adama. Život, který žijeme, nevzniká naším úsilím. Naše chování je přirozeným důsledkem naší nové přirozenosti, která právě probíhá.

Život v Kristu

Všechny vlastnosti, které Ježíš má, jsou součástí jeho života. Není v něm hříchu ani odsouzení. Tento život je v Kristu, po Boží pravici na výsostech, na místě nekonečné moci a požehnání, daleko nad všemi královstvími, mocí, silou a panstvím. Tyto vlastnosti jsou neodmyslitelnou součástí Kristova života. O tyto úžasné věci nemusíme bojovat, jsou již naše, protože jsou přítomny v Kristu. Jediná otázka tedy zní: Čí život máme? A to je jediná důležitá otázka. Naše vysvobození a vítězství nezávisí na tom, co jsme udělali, ale na tom, čí život jsme zdědili.

Uvědomme si, že to, co Adam udělal, se stalo ještě předtím, než se kdokoli narodil. Stejně tak se to, co udělal Kristus, stalo ještě před naším narozením. Když jsme se však narodili jako Adam, chování, které se projevovalo v našem životě, bylo jen projevem přirozenosti, kterou Adam získal již před tisíci lety svým přestoupením. Stejně tak to, co se projevuje v našem životě, když se narodíme v Kristu, je pouze projevem toho, co Kristus učinil již před dvěma tisíci lety. Proto mohl Pavel říci: „Jsem ukřižován s Kristem“ a každý křesťan může říci totéž o sobě. Když se mě zeptáte: "Kdy jsi byl ukřižován, kdy zemřel tvůj starý Adamův život?" Pak odpovídám: „Před dvěma tisíci lety,“ protože život, který nyní mám, byl před dvěma tisíci lety ukřižován. Když se mě ptají: „Jaký je tvůj vztah k Bohu?“, říkám: „Jsem jedno. Můj život je shodný s životem Božím, protože je to život samotného Krista.“

Když jsem přišel k Bohu a On mě přijal jako Adamova syna, ptal jsem se: „Kdo jsem, že se mohu přiblížit k Bohu?“ „Kdo jsem?“ ptal jsem se. Ať jsem se snažil sebevíc, bylo pro mě těžké uvěřit, že moje modlitba byla vyslyšena, protože jsem se cítil tak nehodný, že jsem jen stěží mohl uvěřit, že od Boha dostanu odpověď. Když se však modlí Ježíš, jeho modlitba je před Bohem dokonale přijata. Bohu nic nebrání v tom, aby vyslyšel jeho modlitby. Když se modlíme v Kristu, máme nekonečnou moc. Pak s námi Bůh zachází stejně jako s Kristem, protože sdílíme stejný život. Jsme s ním skutečně jedno. Je úžasné na to myslet, a ještě úžasnější je tomu věřit.

V těchto dvou Adamech byly tedy životy, kterými my žijeme, předurčeny dříve, než jsme se narodili. Proto nám Bible říká, že jediný člověk nás všechny učinil hříšníky (Římanům 5,19). Jakmile jsme se narodili, začali jsme žít jako hříšníci, protože jsme jimi už byli. S tím jsme nemohli nic dělat.

Na druhou stranu, abychom zakusili Kristův život, musíme se znovu narodit. Ale jak se rodíme znovu? Ze strany prvního Adama je život

předáván sexuálním procesem. Jak se však předává život druhého Adama? Je to skrze víru. Prostřednictvím Ducha svatého je předáván Kristův život, přičemž náš podíl spočívá v tom, že věříme v Boha. Ačkoli nám tedy Kristus již dal svůj život, musíme se znovu narodit, abychom mohli zakusit jeho život, a to dělá víra.

Adam přinesl odsouzení všem lidem. Toto odsouzení nyní dopadá na všechny lidi, ale zakoušejí ho pouze ti, kteří se narodili. Stejně je to s vysvobozením, které Ježíš získal pro všechny lidi: Vysvobození nemůže zažít nikdo, pokud se znovu nenarodí v Kristu.

Proto Ježíš řekl:

„Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn. Kdo v něho věří, není souzen, kdo však nevěří, již je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího.“ (Jan 3: 17-18)

Co musíme udělat, abychom byli prokletí? Nic! Jediné, co musíme udělat, je zůstat takoví, jací jsme. Narodili jsme se v nevěře a nemusíme udělat nic víc než nadále nevěřit a zůstaneme v tomto zatracení, do kterého už Adam přivedl celé lidstvo.

Na tomto světě nejsme v **neutrální** pozici, z níž bychom si mohli vybrat mezi dvěma stranami. Někteří mají představu, že se nacházíme v jakémsi mezistupni a že si můžeme svobodně vybrat jednu nebo druhou stranu. To je však mylná představa. Možná to v jistém smyslu platí pro Adama, ale my nejsme na jeho místě. My jsme se narodili již na straně Satana a žijeme své životy pod jeho nadvládou. Jediná volba, kterou můžeme učinit, je utéct z této strany přijetím Kristova života. Pokud nevěříme, zůstáváme v prokletí, ale pokud věříme, naše víra se zmocňuje Kristova života a my unikáme životu odsouzenému k smrti. Evangelium je opravdu velmi jednoduché. V podstatě jde o následující:

*„Písmo předvíдалo, že Bůh ospravedlní pohany na základě víry, dopředu oznámilo Abrahamovi: ‚V tobě budou požehnány všechny národy.‘“
(Galatským 3: 8)*

Abrahamovi bylo zvěstováno evangelium, a co to bylo za evangelium? V jednom člověku bude požehnán celý svět. To je evangelium. Náš život, naše požehnání, to vše je v jedné osobě! - v Ježíši Kristu!

Když čtu Bibli, uvědomuji si, že Bůh v jistém smyslu vykoupí jen jednoho člověka. Na tomto vykoupení se budeme podílet všichni, ale Božím plánem bylo vykoupit nás všechny jako součást jedné osoby. Existuje pouze jeden spravedlivý člověk, který si zaslouží Boží uznání, protože zvítězil nad hříchem. Naší jedinou nadějí je připojit se k tomuto životu.

*„A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu.“
(1. Janova 5: 11)*

***Realita,
Kristův život v nás***

Kapitola 4

Lidský duch

Jednou z otázek, které člověka od jeho existence fascinovaly, je otázka: „Kdo je člověk?“ „Jaká je jeho skutečná přirozenost?“ Samozřejmě je zjevné, že člověk ostatní zvířata daleko přesahuje. Je schopen přemýšlet a má rozum, city a emoce, které ho staví na úroveň, která je neskonale vyšší než jakékoli jiné stvoření na této planetě.

Člověk se mohl dívat na své tělo a konstatovat, že jeho tělesné složení se od ostatních živých bytostí příliš neliší. Skutečně jsou některá z vyspělejších zvířat lidem velmi podobná. Velký rozdíl však spočívá v oblasti jeho mysli. Lidé mají vlastnost, nebo schopnost, o které velmi málo vědí a obtížně ji umí definovat, ale která z nich dělá mnohem víc než jen další zvíře. Všichni víme, že vlastníme rozum, že jsme schopni funkcí, které nelze jednoduše biologicky vysvětlit. Člověk byl vždy fascinován přirozeností lidské mysli a tato vlastnost mu zároveň umožnila ovládat planetu, na které žije.

Jak dalece si mohu jen vzpomenout, vyrostl jsem s vírou, že člověk se skládá ze dvou složek, z prachu země a dechu života. Vždy jsem byl odkazován na verš, který je základním stavebním kamenem, na kterém je postavena víra - Genesis 2,7

„Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu ze země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší.“ (Genesis 2: 7)

Tato myšlenka dávala smysl. Bylo snadné si představit, co se stalo během stvoření člověka: Nejprve zde bylo bezvládné tělo, které bylo vytvořeno z prachu. Potom Bůh zahájil proces vdechnutí života, a když člověk začal dýchat, stal se živou duší. Tak jsem pochopil, že člověk je jen kus země, kterému byl vdechnut život.

Možná ostatní lidé nebyli tímto způsobem vychováni, ale v náboženském prostředí, ve kterém jsem vyrůstal, se to takto učilo. Vždy jsme si tedy mysleli, že je důležité, aby to lidé pochopili.

Když jsem byl ve svých 22 letech obrácen, napadla mě otázka, na kterou jsem nedokázal najít odpověď. Přemýšlel jsem, kdybych zemřel, budu to já osobně, kdo bude vzkříšen k životu? Protože kdybych zemřel, bylo mi jasné, že moje tělo se znovu rozpadne na materiál, ze kterého bylo stvořeno „vrátí se zpět“ k molekulám, ze kterých vyšlo. Kdybych tedy byl jen dýchajícím kusem zemské hlíny, jak Bůh při vzkříšení přivede zpět k životu stejnou osobu? Sestaví Bůh dohromady opět stejné molekuly a atomy, z nichž bylo moje tělo složeno předtím, aby mě přivedl opět k životu?

Uvědomil jsem si, že odpověď zní: Ne. Buňky, které tvoří naše tělo, se každý rok mění. Tělo, které teď mám, se neskládá ze stejných atomových částic, ze kterých bylo před deseti lety stvořeno. Ve skutečnosti se většina materiálu, které tvoří tělo člověka, během života několikrát změní. Je dokonce možné, že to, co dnes tvoří člověka, pokud jde o skutečné molekuly a atomy, mohlo být někdy v minulosti součástí těla jiné osoby.

Takže otázka, která se mi uhnízдила v hlavě, a která mě opakovaně trápila, byla, co mě dělá tím, kým jsem?

Kladl jsem tyto otázky lidem, o kterých jsem byl přesvědčen, že budou znát odpověď, ale bylo mi řečeno pouze následující: „Bůh je schopen vzkřísit k životu někoho naprosto stejného, jako jsi ty.“ Když jsem to slyšel, dost mě to znepokojilo, protože to znělo, jako by bylo při vzkříšení přivedeno k životu mé dvojče. Jiní mi odpovídali: „Nepotřebuješ vědět, jak se to stane. Bůh je schopen to uskutečnit a to je vše, nad čím se můžeš zamýšlet.“ Ani tato odpověď mě neuspokojila. Nemyslím si, že by bylo něco špatného na tom, chtít těmto věcem správně porozumět.

Samozřejmě jsem tedy začal toto téma pečlivě studovat a ke své úlevě jsem zjistil, že Bible má na moji otázku jasnou odpověď. Jasně učí, že lidé jsou víc než pouhé dýchající tělo. Zjistil jsem také, že v člověku existuje složka zvaná duch, a že tato složka je podstatnou součástí člověka. Když Bible říká, že Bůh vdechl člověku život, nejde jen o vítr nebo vzduch. Nejsme jen dýchající hrudkou země; v nás se toho nachází víc.

Slovo přeložené jako „dech“ v Genesis 2,7 je hebrejské slovo *neshamah* a lze ho přeložit několika způsoby. To slovo má několik významů. Podle Strongova hebrejského slovníku jsou některými významy *vítr, dech, duch, duše*. Slovo lze také přeložit jako „duch“. Bylo by správné číst tento verš následujícím způsobem: „Bůh vdechl ducha života do chřípí.“ Věřím, že toto je pravý význam tohoto verše. Bůh nám neřekl jednoduše, že člověk jako kus země začal dýchat. Ne. Řekl, že vložil do člověka ducha nebo duši, vnitřní část jeho bytí, která byla nedílnou součástí jeho přirozenosti. Stejnou pravdu nacházíme také v Novém zákoně. Pojdme se podívat na několik dalších veršů, díky nimž je toto učení velmi zřetelně podpořeno. Jakub 2,26 říká:

„Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků...“
(Jakub 2: 26)

Zde se píše, že tělo je bez ducha mrtvé. Řecké slovo „*pneuma*“ přeložené jako „duch“, lze přeložit také jako „dech“ a jako „duch“. Jeden kazatel mi jednou řekl: „V Bibli není jediné místo, které by říkalo, že člověk se skládá ze dvou částí. Když Bible mluví o lidském duchu, myslí se tím pouze dech.“ Zjevně tento kazatel nebyl s následujícím veršem obeznámen. V Kazateli 12,7 čteme:

„Až se navrátí prach na zem tak, jak dříve byl, a duch se navrátí k Bohu, který jej dal.“ (Kazatel 12: 7)

Tento verš objasňuje, co se stane, když člověk zemře a zmiňuje dva aspekty člověka. Na jedné straně je prach a na druhé straně duch, který je součástí této osoby. Prach se vrací zpět do země, ale co se stane s duchem? Vrací se k Bohu. Mluví se zde jeno vzduchu, který zde dýcháme? Říká se zde, že když člověk zemře, vzduch, který dýchal, stoupá k Bohu? Protože tomu někteří lidé věří, ale v Bibli je spousta důkazů, které vypovídají o něčem jiném. Například verše v 1. Korintským 5,3-5 říkají následující:

„Neboť já, ač tělem vzdálen, duchem však přítomen, už jsem, jako bych byl přítomen, vynesl rozsudek nad tím, kdo takový čin spáchal: ve jménu našeho Pána Ježíše Krista - až se shromáždíte, vy a můj duch spolu s mocí našeho Pána Ježíše vydejte takového člověka Satanu k záhubě těla, aby duch byl zachráněn v den Pána Ježíše.“ (1. Korintským 5: 3-5)

Ve společenství u Korintských byl muž, který si vzal manželku svého otce, a Pavel z toho byl velmi rozrušený. V této pasáži radí společenství, co mají dělat. V této souvislosti mluví třikrát o duchu, ale v žádném případě zde nemůže mluvit o vzduchu, který vychází z nosních dírek. Nejprve říká: „Jsem fyzicky nepřítomný, ale jsem přítomen v duchu.“ Potom říká: „Když se shromáždíte, můj duch bude s vámi.“ Ani zde nemluví o dechu. Nakonec říká: „Měli byste předat tuto osobu Satanovi, aby zničil jeho tělo, aby mohl být jeho duch spasen v den Páně.“

Existuje něco, čemu se říká duch, a možná nebudeme schopni přesně vysvětlit, o co jde, ale Bible říká, že tato část existuje a je součástí každého člověka. Pavel hovoří o tom, že i přes zničení těla je možné spasení ducha. Všimněte si posledních Ježíšových slov, když umíral na kříži:

„A Ježíš zvolal mocným hlasem: ‚Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.‘ Když to řekl, vydechl naposled.“ (Lukáš 23: 46)

Ježíši nezáleželo na jeho těle, ale na jeho duchu, ať už to bylo cokoli. I když umíral Štěpán, jeho poslední slova byla: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ (Skutky 7,59). Neřekl: „Vezmi si vzduch, který dýchám.“ Jednalo se o jinou část, která byla jeho pravým já a požádal Krista, aby si ho ponechal.

Každý z nás, kdo se narodí, dostane tělo, ale zároveň také schopnost, která nám umožňuje myslet a učit se. Rodíme se s rozumem a jak rosteme, začneme rozvíjet povahu. Má to snad něco společného s tělem, které vlastníme, nebo jde o mnohem víc? Každé narozené dítě se začíná v určitém okamžiku chovat určitým způsobem, a to se nevztahuje pouze na tělo. Dokonce i jednovaječná dvojčata rozvíjejí různé osobnosti. Existuje tedy něco důležitějšího než jen tělo. Někdy tomu říkáme „rozum“, někdy tomu říkáme „duch“, ale všichni víme, že tělo není naší pravou identitou. Není rozhodující složkou, která nás činí tím, kým jsme. Je tu ještě něco jiného.

Jedna užitečná ilustrace

Před mnoha lety jsem četl o ilustraci, která mi pomohla udělat si jasnou představu o vztahu mysli a těla.

Všichni víme, co je magnetofon. Aby to fungovalo, vyžaduje to dva komponenty. Jedním je rekordér, druhým je kazeta. Na začátku prezentace můžeme vložit do kazetového magnetofonu prázdnou kazetu a stisknout tlačítko „nahrát“. Magnetofon začne nahrávat každý tón. Na konci můžeme kazetu vyjmout a zakopat pásku se záznamem dva metry hluboko do země. Po celou dobu, co budeme tuto kazetu vlastnit, bude veškerý záznam zachován a pokud jednoho dne kazetu vložíme do jiného magnetofonu, bude se přehrávat stále stejný záznam.

To znázorňuje vztah mezi lidským tělem a myslí. Mysl lze přirovnat ke kazetě, zatímco tělo lze přirovnat k magnetofonovému rekordéru.

Bude kazeta bez rekordéru funkční? Bez rekordéru by kazetu nebylo možné přehrát, jediné pokud by byla vložena zpět do magnetofonu, protože pak by bylo možné záznam opět poslechnout. Pokud oddělíte rekordér a kazetu, jsou oba „mrtvé“. Jeden nemůže fungovat bez druhého.

V průběhu našeho života je celá naše osobnost a charakter „zaznamenán“ do naší mysli. Vše, co z člověka dělá jedinečnou bytost, je vepsáno do jeho ducha. Když člověk zemře, tělo se vrátí do země, ze které vyšlo, ale duch, podstatná část člověka, je zachován v nevědomém stavu. Bůh stráží tohoto ducha až do vzkříšení, kdy jej obnoví v novém těle. Osoba poté ožívá se stejnou identitou osobnosti, charakteru, vzpomínek atd., a to i přesto, že jeho tělo bude jiné.

Nikdy předtím jsem neviděl ducha. Nevím, z čeho se můj duch skládá, ale Bible nám říká, že existuje a můj rozum mi říká, že to dává smysl. Duch člověka, který zemřel, samozřejmě nemůže obcházet nebo se vznášet kolem lidí a děsit je, jak někteří věří. Aby duch mohl fungovat, potřebuje tělo. Bůh jednoho dne vloží ducha do nového těla. Pro spravedlivého to bude mnohem lepší, ale bude to stejná osobnost, stejná osoba, která bude opět přivedena k životu, a ne někdo, kdo jen vypadá jako on.

V podstatě se jedná o stav a složení člověka, vysvětlený jednoduchým způsobem, a když jej hlouběji pochopíme, začneme také chápat, v čem spočívají skutečné potíže a jak je třeba je řešit. Začínáme si uvědomovat, že naším skutečným problémem není stav našeho těla, ale stav naší mysli nebo duše. Duše, nebo mysl ovládá tělo a zjevuje se skrze něj. Má-li být problém hříchu vyřešen, musí být vyřešen na úrovni ducha.

Můžeme změnit vzhled našich těl a účes, nebo si dokonce pokrýt tvář líčením. Můžeme budovat svalovou hmotu zvedáním závaží. Můžeme se fyzicky přizpůsobit různým věcem, ale pravdou zůstává,

že je velmi málo věcí, které můžeme udělat, abychom změnili mysl, se kterou jsme se narodili. Když pochopíme tuto základní pravdu, uvidíme, že jakákoli skutečná změna v našich myslích musí být dílem Božím, a ne něčím, co mohou lidé udělat.

Pochopení této pravdy je velmi důležité. Nejen, že nám dává základ, díky kterému můžeme začít plněji chápat Boží podstatu, ale také nám pomáhá vidět, co je naším skutečným problémem.

Duch Boží

„I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu, aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad dobytkem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu.“ (Genesis 1: 26-27)

Zde vidíme, že člověk byl stvořen k Božímu obrazu. Víme, že Bůh má viditelnou podobu, a víme, že je podobná formě člověka. V Bibli je několik míst, kde se mluví o tom, že se lidem zjevil Bůh a ve všech případech se zjevil v podobě osoby. Jednou z těchto pasáží je Daniel 7, 9 kde se říká:

„Přihlížel jsem, jak byly potom rozloženy trůny a usedl Věkovitý. Roucho měl jako sníh bílé a vlasy jeho hlavy čisté jak vlna, jeho trůn - plamen ohně, jeho kola - oheň hořící.“ (Daniel 7: 9)

Zde je Bůh zobrazen s bílými vlasy. Ve Zjevení 5,1 čteme, že má ruce. Takže vidíme, že má podobu, která odpovídá té naší, nebo je možná lepší říci, že my jsme stvoření ve stejné podobě jakou má on. Jde však jen o fyzickou podobu, podle které se dá určit, že jsme byli stvoření k Božímu obrazu? Když čteme Bibli, vidíme, že jsme mu podobní různými způsoby. Máme city, Bůh má city; milujeme, Bůh miluje; můžeme být smutní, Bůh může být smutný. Má emoce jako my, ale Bible také učí, že je Bůh také duchovně podobný nám. Když říkám „podobný“, netvrdím tím v žádném případě, že jsme si rovni. Jsme mnohem nižší, menší a nekonečně podrobeni, ale jeho Otcovská duše je v nás. Schéma, podle kterého jsme byli formováni jak fyzicky, tak mentálně i duchovně, je stejné: Byli jsme stvoření podle vzoru našeho Stvořitele.

Logickým závěrem je, že se můžeme naučit mnohým lekcím o Bohu pouhým studiem toho, jaký člověk je. Jedna důležitá věc, kterou jsme se již naučili je, že člověk je tvořen tělem a duchem a že tyto dvě části tvoří jednu osobu, nikoli dvě různé. Přečtěme si další verš, který tento bod zdůrazňuje:

*„Ve druhém roce Nebúkadnesarova kralování se Nebúkadnesarovi zdály nějaké sny. V duchu se rozrušil, ale spánek jej opět přemohl.“
(Daniel 2: 1)*

Zde se říká, že Nebúkadnesarovi se zdál sen, který jeho mysl trápil. Co znamená, že „jeho duše byla rozrušená“? Byl narušen jeho dech? Ne! Znamená to, že se mu třásla kolena? Ne nutně! Potil se hodně? Ne nutně! Co ho tak znepokojovalo? Jeho duše byla rozrušená! Vnitřně se trápil. Vidíme tedy, jak Bible používá slovo „**duch**“ ve vztahu k člověku. Tento pojem označuje vnitřní část člověka v jeho mysli. Nikdo by nevěřil při čtení tohoto verše, že by snad Nebúkadnesarův přítel nebo bratr byl rozrušen. Pochopili jsme, že Nebúkadnesar sám byl rozrušen na určité vnitřní úrovni. Pochopení tohoto nám hodně pomáhá, když se pokoušíme získat poznání o podstatě našeho Stvořitele. Pojdme nyní k 1. Korintským 2,11. Zde se píše:

„Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží.“ (1. Korintským 2: 11)

Nikdo neví, co v člověku je, kromě jeho vlastního ducha. Ví někdo opravdu, jaký je uvnitř někdo jiný? Jakým člověkem jsem uvnitř? Jsem křesťanem? Kým jsem ve chvílích, když se nikdo nedívá? Kromě Boha jediný člověk, který opravdu ví, kým jsem, jsem já sám. Je to však mé fyzické tělo, které zná mé nitro? Ne! Ve své mysli, v duchu, vím, kým jsem. Nikdo nezná věci toho daného člověka, než jeho vlastní duch. V tomto verši je psáno: „Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Boží Duch.“ Tento verš velmi jasně porovnává dvě věci. Porovnává vztah lidského ducha k člověku, se vztahem Božího Ducha k Bohu, a to je

jeden z nejjasnějších veršů v Bibli, který nám pomáhá pochopit, kým je Duch Boží.

Pokud duch člověka není samostatnou osobou oddělenou od jeho osoby, pak Duch Boží není samostatnou oddělenou osobou od Boha, jinak verš, který Pavel uvádí, nedává smysl. „Duch člověka je ve stejném vztahu s člověkem jako Duch Boží s Bohem.“ Duch člověka není oddělená osoba a Boží Duch je od jeho osoby neoddělitelný. Bůh má tedy ducha a člověk má ducha. Boží duch je Bůh sám, ale ne jeho tělo. Duch člověka je člověk sám, ale ne jeho tělo. Když jsme nyní pochopili tuto pravdu, položili jsme prst na jeden z nejdůležitějších klíčů, který otevírá porozumění tématu ospravedlnění z víry.

Podívejme se na několik dalších míst, které pomáhají demonstrovat, kým je Duch Boží. V 1. Královské 8 máme popis události, kdy Šalamoun zasvěcoval chrám. Ve verši 27 mluví Šalamoun o všudypřítomnosti Boha a o jeho schopnosti být všude ve stejnou dobu. Říká:

„Což opravdu bude Bůh sídlit na zemi? Vždyť nebesa ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, tím méně tento dům, který jsem postavil.“
(1. Královská 8: 27)

Šalamoun věděl, že Bůh sedí v nebi na trůnu, a přesto řekl: „Nebesa ani nebesa nebes tě nemohou pojmout.“ Tím chtěl říci: Tato forma, která sedí na trůnu, není vše, co je u Boha viditelné. Existuje více, co nelze vidět, existuje schopnost, díky které Bůh překračuje své tělo a zasahuje do všech částí vesmíru.

Jednou jsem mluvil s jedním bratrem a on řekl: „Bůh je přítomen všude, ale ne osobně. Prostřednictvím svých andělů je přítomen na všech místech. Všude jsou andělé, kteří všechno vidí a pak se vrací a hlásí vše Bohu.“ Když to řekl, uvědomil jsem si, že jeho představa o Bohu byla velmi omezená. Pravdou však je, že mnoho křesťanů má podobné přesvědčení. Zatímco věří, že Bůh je všude přítomen skrze

Ducha Svatého, myslí si, že Duch Svatý je jiná osoba, osoba vedle Otce! Samotný Otec proto není ve skutečnosti přítomen všude, ale pouze „Duch Svatý“, osoba oddělená od Otce. V jejich myšlení je Bůh Otec omezen ve své moci a přítomen pouze na svém trůnu v nebi. Ale Jeremiáš nám potvrzuje to samé, co říká Šalamoun.

„Cožpak jsem Bohem jen nablízku, je HOSPODINŮV výrok, a ne také Bohem v dáli? I když se někdo ukryje ve skrýších, copak ho já neuvidím? Je HOSPODINŮV výrok. Cožpak nenaplňuji nebesa i zemi? Je HOSPODINŮV výrok.“ (Jeremiáš 23: 23-24)

Bůh tedy neříká, že žije v nebi a na zemi, ale že naplňuje nebe i zemi a že se nachází ve všech koutech vesmíru. Co je tato bytost za osobu? Když se tou otázkou zabýváme, uvědomíme si, jak jsme skutečně malí a jak velký je ve skutečnosti Bůh. Bůh tuto pravdu potvrdil na několika místech. V Matoušovi 10,29–30 čteme:

„Neprodávají se dva vrabci za haléř? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vůle vašeho Otce. I všechny vlasy na vaší hlavě jsou spočteny.“ (Matouš 10: 29–30)

Nevím, kolik ptáků každý den umírá. Když jsem byl nerozumný chlapec, mnoho z nich jsem zabil prakem. Bůh znal každého ptáka, kterého jsem zabil. Myslím, že když jdeme na procházku, zabijeme spoustu hmyzu pouhou chůzí. Bůh zná každou jednotlivou bytost, která zemře. Ještě úžasnější je myšlenka, že Bůh zná počet vlasů na našich hlavách.

Kolik vlasů mám na hlavě? A co počet vlasů na všech hlavách na této zemi? Opravdu Bůh ví, kolik vlasů má každý člověk na hlavě? To poznání je příliš úžasné. Jak tomu můžeme porozumět?

Ptáme se sami sebe, jak to všechno může Bůh vědět? Jak udrží přehled? Tím, že je v intimním a osobním kontaktu s každou částí

svého obrovského stvoření. Tím, že je všudypřítomný! Prostřednictvím svého Ducha je přítomen všude! Toto poznání je příliš úžasné a příliš vysoké, když nad tím rozjímáme. Tato myšlenka umožňuje člověku procházet temným údolím a nebát se neštěstí!

Pojďme se zamyslet ještě nad jedním aspektem. Kdyby byl Duch Svatý oddělenou osobou od Boha Otce, znamenalo by to, že Bůh Otec zde není skutečně s námi. Znamenalo by to, že je přítomna třetí osoba, avšak ne Bůh Otec, a to by mělo za následek, že sám Otec není ve skutečnosti všudypřítomný. V Božství Trojice by byl Duch Svatý osobou, která je skutečně mocná. Můžeme vidět, jak to poškozuje Otcovu slávu, ale ještě víc než to. Oloupí nás to velmi přímým způsobem o vztah s Bohem Otcem. Před mnoha lety jsem o těchto věcech přemýšlel a věřil jsem, že Duch Svatý je individuální osoba, a řekl jsem si: „Pokud se modlím k Otci a Synu, proč bych se neměl modlit i k ‚Duchu Svatému?‘“ Takže jsem se rozhodl a udělal jsem to. Když jsem se začal modlit k „Duchu Svatému“, zjistil jsem, že se moje duchovní zkušenost začala zhoršovat. Nedokázal jsem cítit Boží přítomnost během modliteb tak jak obvykle a kladl jsem si otázku, proč tomu tak bylo, a pak mi něco došlo:

Znám Otce; Bible mi říká, jaký je. V myšlenkách mám představu, kým Otec je. Znám také Syna, protože v Bibli o něm také nacházím znázornění, ale neznám „Ducha Svatého“. Co mi Bible říká o „Duchu Svatém“? Představuje „Ducha Svatého“ skrze vodu, oheň, olej, holubici a vítr. Nic z toho nemohu pochopit. Snažil jsem se modlit k něčemu, o čem nic nevím. Není divu, že jsem nebyl úspěšný!

Když jsem toto pochopil, pomohlo mi to pochopit ještě něco dalšího. V mnoha církvích, které uctívání směřují na „Ducha Svatého“, často panuje zmatek a podivné chování. Lidé skáčou přes lavice, kutálí se po podlaze, vydávají hlasité zvuky a všeobecně se chovají velmi neukázněně. Jak to? Skákal někdy Ježíš přes lavičky synagogy, nebo se válel někdy při bohoslužbě na podlaze? Lidé

posedlí démony se tak chovali, ale Kristus ne. A co Otec? Vše, co o něm víme, poukazuje na slušnost, pořádek a moudrost. Ale když se křesťané snaží jednat s někým, koho neznají, problémy jsou nevyhnutelné. Co víte o takzvané „třetí osobě Božství“, „Duchu Svatém“? Víme, že „on“ má moc! To je vše, co o něm víme. Vidíte sílu bez charakteru a sílu bez osobnosti! Váš skutečný zájem o vztah s ním tedy spočívá v touze po získání moci, nikoli v poznávání jeho charakteru. To je logickým důsledkem uctívání „Boha“, kterého neznáme. Ale když pochopíme, že Duch Svatý je Duchem Otce, skrze něhož je osobně přítomen, pak mezi námi není žádný zmatek, protože víme, v čí přítomnosti se nacházíme.

Jako lidé si můžeme představit návštěvu jakéhokoli místa na světě. Když zavřeme oči, můžeme vidět a v jistém smyslu i zažít místa, která jsou na druhé straně světa. Všichni však víme, že to není skutečný zážitek.

Věci, které vidíme, zážitky, kterým se oddáváme, existují pouze v naší hlavě. Ale Bůh je schopen dělat tyto věci, které si my můžeme jen představit, protože i když jsme stvořeni k Jeho obrazu, je mnohem větší a mocnější než my! To, co my si můžeme jen představit, je jeho normální způsob života. Bůh sedí na své svaté trůnu, ale jeho životní síla, jeho energie, jeho osobnost plynou v každé části vesmíru! Tento všudypřítomný aspekt Boha je tím, co Bible nazývá Duchem Svatým.

V Žalmu 139,7 čteme:

„Kam odejdu před tvým duchem? Kam uteču před tvou tváří?“ (Žalm 139: 7)

Zde David vysvětluje, že Boží Duch je stejný jako Boží přítomnost. David pochopil, že Bůh je všudypřítomný; že neexistuje místo, kam by mohl jít a Bůh by tam nebyl. Je důležité to pochopit, protože pak se změní náš vztah s Bohem a naše uctívání. Budeme mít základ,

ze kterého budeme moci skutečně pochopit pravdu o spravedlnosti v Kristu. To vše spojuje jeden verš. V 1. Korintským 6,17 se píše:

„Kdo se však připojuje k Pánu, je s ním jeden duch.“ (1. Korintským 6: 17)

Pečlivě přemýšlejme nad tímto veršem. Jak můžeme spojit dva kusy železa dohromady? Stává se to svařením obou kusů. Jak spojíme dvě rostliny dohromady? Roubováním. Jak ale mohou být dva duchové vzájemně propojeni? Bůh ví! Bůh říká, že se to děje. Můžeme vidět, jak se dva kusy železa spojují dohromady, a vidíme, jak se dvě rostliny stávají jednou, ale nemůžeme vidět, když jsou spojeni dva duchové v jednoho. Přesto Bůh říká, že se to stane. Ta část Boha přichází a spojuje se s člověkem.

Je to jedna z nejúžasnejších pravd v Bibli. Tímto způsobem se člověk stává účastníkem života samotného Boha.

Kapitola 6

Život v Kristu

Co je život? Žádný člověk nedokáže na tuto otázku dát dokonalou odpověď. Kdyby lidstvo dokázalo odpovědět na tuto otázku, pravděpodobně bychom již uměli stvořit život. Nejlepší odpověď, kterou můžeme dát, je popsat vlastnosti života a způsob, jakým se projevují.

To je však důležitá otázka, protože v Bibli se opakovaně označuje za problém člověka nepřítomnost života. Je popisován jako mrtvý a Bible říká, že člověk potřebuje život. Říká také, že ten život je dar, který jsme dostali od Boha v Ježíši Kristu. Je otázkou, zda nám bylo skutečně a doslova něco dáno, nebo se jedná o obrazný způsob biblické mluvy?

Co vlastně člověk obdrží, když přijímá život? Vezměme si například Lazara, když zemřel. Co v jeho stavu mrtvého člověka chybělo? Co způsobilo, že přestal vnímat smysly a zcela přestaly fungovat všechny funkce jeho těla a mysli, takže v podstatě nebyl víc než kámen nebo kus hlíny bez života? Co mu tedy chybělo – nějaká jiskra elektřiny nebo vzduch v plicích? Moc dobře víme, že žádná elektřina ani vzduch na světě nedokáže přivést mrtvého člověka zpět k životu. Život je prvek, který má a může dát POUZE BŮH. Nevíme, co to přesně je, ale víme, že to existuje a že je to něco velmi reálného.

Jakmile se narodí nějaká bytost, víme, zda žije, nebo ne, protože existují jisté ukazatele, kterými to prověříme. Sledujeme, zda vykonává samostatné pohyby, zda reaguje na vnější podněty – hledáme věci, které naznačují, že tento jedinec je schopen vykonávat určité funkce. Pokud jsou tyto známky přítomny, říkáme, že je bytost živá, a naopak, pokud žádné známky života nemá, říkáme, že je mrtvá.

Různé druhy života

Ať už je život jakýkoli, ať už jde o rostliny, lidi, zvířata, hmyz, ptáky, ryby a mikroby, všichni ho spolu navzájem sdílejí. Pokud se podíváme na život v jeho nejjednodušší definici, můžeme vlastně říci, že veškerý život je v podstatě stejný. Je to stejná jiskra energie, která existuje v mravenci a dává život i člověku. Jedno je však jisté, a to, že život se projevuje různě v závislosti na organismu a živé bytosti a v tomto smyslu můžeme říci, že existují různé druhy života.

Od narození se pták bude chovat jako pták, ryba jako ryba, pes jako pes a člověk jako člověk. Některým druhům chování není potřeba se učit, protože jsou životu vlastní a jsou nedílnou součástí organismu, který přijímá život. Jinými slovy, život není něco, co se dá naučit nebo rozvinout. Život je něco, co se dědí narozením. Obsahuje dědičnou informaci o povahových rysech, které určují, jak se bude organismus chovat a jakou bytostí se stane. Pes se nikdy nemůže stát kočkou, ať se snaží sebevíc. Pokud se pokusíte naučit psa chování kočky, získáte v nejlepším případě velmi zmateného psa.

Duchovní a fyzický život

Pojem „duchovní život“ může mít několik významů, proto si nejprve objasníme, co tím přesně myslíme. Může se například stahovat na stav existence duchovních bytostí – druhu a kvality života ve které existují. Podle této definice mají duchovní život všichni duchové, včetně samotného Boha, andělů, a dokonce i démonů. Jedná se o druh nefyzické existence. To však není druh duchovního života, o kterém bych zde chtěl uvažovat.

Nám lidským bytostem je v naší fyzické existenci umožněno přijímat zde a nyní určitý druh života, který nazýváme duchovním životem, a právě na něj se nyní chceme podívat. Jak můžeme definovat tento druh duchovního života? V této souvislosti máme na mysli život, který Bůh dává těm, kdo se odevzdávají Kristu. Tento život nás ovlivňuje spíše na duchovní úrovni, to znamená, že ovlivňuje

spíše naši mysl než tělo. Proto o něm mluvíme jako o duchovním životě. Tento život je darem od Boha skrze Ježíše Krista a nelze jej získat jiným způsobem. Jednou z nejdůležitějších věcí, které musíme pochopit, je to, jaké povahy a jak skutečný je tento život, ale také to, jak lze tento život získat a přijmout.

Je „duch“ a „život“ totéž?

*„Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.“
(Jakub 2: 26)*

Co dělá mrtvého člověka mrtvým? Bible říká, že je to nepřítomnost ducha (života). To se shoduje s Genesis 2,7, kde je zaznamenáno, jak první člověk získal život. Bůh vdechl člověku do chřípí „dech“ neboli „ducha“ života, a to z člověka učinilo živou duši. Bible shodně znázorňuje ducha jako složku, která činí člověka živým. Následující verše to velmi jasně ilustrují:

„I navrátil se její duch a ona hned vstala. Nařídil, aby ji dali najíst.“ (Lukáš 8: 55)

„Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ (Lukáš 23: 46)

„Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ (Skutky 7: 59)

V těchto a mnoha dalších verších jasně vidíme učení, že Duch (ať už je to cokoli) je klíčovým prvkem, který činí člověka živým. Když duch odejde, člověk je mrtvý, a když se duch vrátí, člověk znovu ožije.

Samozřejmě existuje mnoho křesťanů, kteří věří, že duch je individuální skutečná bytost, která může mít po smrti člověka nezávislou a vědomou existenci. Věří, že když člověk zemře, jeho tělo přestane fungovat, ale duch žije dál v nefyzické sféře. To je falešná myšlenka, která nemá oporu v Bibli, a je základem mnoha dalších falešných přesvědčení, jako je například učení, že když člověk zemře,

okamžitě dostane svou odměnu, a buď půjde do nebe, nebo do věčně hořícího pekla. To nás také vede k přesvědčení, že je možné komunikovat s mrtvými, nebo k stejně nebezpečné myšlence, že Boží Duch je individuální a samostatná bytost, která existuje nezávisle na Bohu a Ježíši.

Někteří z těch, kteří přijali pravdu o Bohu, se snaží těmto falešným názorům čelit a jdou do opačného extrému. Omezují ducha na pouhé myšlenky a představy a odmítají názor, že mysl je skutečnou složkou tvořenou jakousi energií; doslovným prvkem, který nedokážeme definovat. Oba extrémy jsou špatné a popírají to, co učí Bible. Přijetí jednoho nebo druhého, nás vede směrem, který se stále více odklání od cesty pravdy.

Ačkoli život nedokážeme definovat, víme, že ho vlastníme, že je něčím skutečným a doslovným a že je synonymem našeho ducha. Totéž platí o Bohu. Boží život je také označován jako Duch Boží.

Povaha člověka

Jedním z hlavních důvodů, proč dochází k nedorozuměním a rozdílům v názorech na téma ospravedlnění z víry, je zmatek v porozumění lidské povahy, a tedy i zmatek ve skutečném problému člověka. Někteří se domnívají, že tento problém je pouze fyzický, a proto si myslí, že i jeho řešení musí být fyzické. Věří, že pravým důvodem, proč člověk páchá hřích, je jeho slabé, padlé a hříšné tělo, které zdědil po Adamovi. Věří, že pokud s pomocí Krista dostaneme toto tělo pod kontrolu, nebudeme už moci hřešit.

Pravdou však je, že člověk se skládá ze dvou částí – těla a ducha. Člověk má ducha i tělo, mysl i tělo. V čem je tedy skutečný problém člověka? Co z něj dělá otroka hříchu a nepřítele Boha? Je to jeho tělo, nebo duch? Je to jeho tělo, nebo jeho mysl? Všimněte si, co o tom říká Boží slovo:

„Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. (není toho schopno – přeloženo podle Bible krále Jakuba).“ (Římanům 8: 7)

Nyní je zřetelně jasné, že problém člověka spočívá v tom, že má tělesnou mysl, neboli zkaženého ducha, který není schopen konat dobro. I myšlenky hříšného člověka jsou zlé a proto je pro něj nemožné konat dobro. Jeho problém není v těle, ale v duchu, a protože problém není fyzický, ale duchovní, je třeba ho řešit na duchovní úrovni.

„Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy.“ (Marek 7: 21)

Je pravda, že Bible to často prezentuje tak, jako by problémem bylo „tělo“. Například v Římanům 8,8 čteme: *„Ale ti, kdo jsou tělesní, se nemohou líbit Bohu.“* Avšak hned v následujícím verši, Římanům 8,9, však jasně ukazuje, že tato pasáž nemluví o doslovném těle a krvi, ale o tělesné mysli, mysli, která je zaměřena na tělo.

„Vy však nejste v těle, ale v Duchu, pokud ve vás vskutku Duch Boží přebývá. Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho.“ (Římanům 8: 9)

Podobně Římanům 6,6 říká, že „tělo hříchu“ bylo zničeno skrze sjednocení se s Kristem. Je však očividné, že i poté, co se staneme křesťany, máme stále svá těla z masa a krve, která jsou stále slabá a trpí následky hříchu. Když tedy Bible mluví o našem „hříšném těle“, nemyslí tím naše doslovné tělo, ale naši tělesnou mysl, která je naším skutečným problémem.

Povaha lidského života

Jaká je povaha lidského života nebo ducha? Člověk je od přirozenosti slabý, tělesný a zkažený a nemůže se sebou nic dělat. Slabou, tělesnou přirozenost zdědil, je to život, který se mu předával

z generace na generaci po dobu šesti tisíc let. Život, který žijeme, odráží naši přirozenost. Naše přirozenost je již zakotvena v životě, který jsme přijali. Proto se pes chová jako pes a prase jako prase. Stejně tak se člověk bude vždy chovat jako člověk, ale co je důležitější, bude se chovat jako hříšník, protože má vrozený sklon dělat vždy špatné věci, protože se narodil s hříšnou přirozeností. Jeho povaha souvisí s životem nebo duchem, který zdědil.

Chápeme tedy, že jsme zdědili hříšnou přirozenost neboli ducha, a že tato přirozenost je podstatou toho, kým jsme, a to jak na fyzické, tak na duchovní úrovni. Tělesně se rodíme se stejnými genetickými slabostmi, které jsou platné pro všechny lidi, a duchovně se rodíme se stejnou padlou, zkaženou myslí. Dokud bude mít člověk hříšnou přirozenost nebo tělesné smýšlení, s nímž se narodil, nebude schopen hříchu nikdy vzdorovat. V celém vesmíru není jedinému tvoru možné chovat se v rozporu se svou přirozeností. Člověk se rodí tělesný a bude žít tělesným životem.

Falešné náboženství

Jednou z charakteristik všech falešných náboženství je, že se snaží vyřešit problém člověka na fyzické úrovni.

Vždy se snaží změnit chování člověka pomocí vnějších metod a postupů. Člověk se snaží vyřešit problém své zkažené přirozenosti umrtvováním těla, přísnou kázní, dietami nebo změnou stylu oblékání, dodržováním obřadů a ceremonií, vnější poslušností vůči pravidlům a příkázáním atd. To je však velmi mylný náboženský názor. Je to základ legalizmu (náboženství založené na pravidlech a příkázáních), protože vede k názoru, že člověk musí přivést své tělo k poslušnosti určitému seznamu zákonů a příkázání, aby překonal hřích.

Je však třeba stále opakovat, že problém člověka není vnějšího rázu. Není to jeho tělo, které se musí změnit, ale jeho mysl nebo duch.

Potřebuje nového ducha, Kristovu mysl. Dokážeme si to uvědomit? Potřebujeme-li nového ducha, kde ho máme hledat? Vytvoříme si ho sami, nebo si jej sami přivodíme? Máme ho celoživotním procesem rozvíjet? Můžeme se stát podobnými Kristu sami od sebe a vlastním úsilím? Ne, ne, ne! Bible říká, že ho můžeme přijmout POUZE jako dar od Boha. Je to *nadpřirozené* dílo, je to něco, co absolutně není v moci člověka. Tato nová mysl, tento nový duch, je výhradně Božím darem, který můžeme přijmout pouze vírou v Ježíše Krista. Jiná cesta neexistuje. Žádné lidské úsilí nemůže z hříšníka udělat světce. Žádná kázeň světa nemůže změnit tělesnou mysl v duchovní. Nová přirozenost nebo nový způsob bytí musí být výhradně Božím dílem v Kristu.

„Ježíš mu odpověděl: ‚Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.‘ Nikodém mu řekl: ‚Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se.‘ Ježíš odpověděl: ‚Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království.‘“ (Jan 3: 3-5)

To je jediná odpověď na problém lidského hříchu. Každý člověk, který doufá ve věčný život, se musí znovu narodit, protože jediné tak může zvítězit nad hříchem. Musí se znovu narodit z Ducha. Co to ale znamená? Vzpomínáte si, že duch je synonymem života? Ježíš řekl: *„Duch člověka je život člověka a Duch Boží je život Boží.“* Ježíš tím chtěl říci, že jediným způsobem, jak může člověk uniknout moci hříchu a být uschnopněn pro Boží království, je přijmout Boží život nebo Božího Ducha. Musí přijmout přirozenost, která je v naprostém protikladu k jeho vlastní zkažené přirozenosti.

Je mnoho lidí, pro které je tato úžasná pravda kamenem úrazu. Někteří odmítají myšlenku, že by se člověk mohl doslova podílet na samotném Božím životě. Zdá se jim rouhavá představa, že by Bůh a člověk mohli doslova sdílet stejný život. Obávají se, že by to mohlo vést k tomu, že se lidé budou povyšovat, nebo že by dokonce mohli

sklouznout k učení o panteismu. Když však Boží slovo učí něco zcela jasně, nemusíme se toho bát. Spíše bychom se měli bát ho odmítnout. Opouštět bychom měli své špatné pochopení a nesprávné názory, ale nikdy ne Boží slovo.

„...já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.“ (Jan 10: 10)

„Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyní svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji?“ (1. Korintským 6: 19)

„Kdo se však připojuje k Pánu, je s ním jeden duch.“ (1. Korintským 6: 17)

„Já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne.“ (Jan 17: 23)

V Bibli jsou desítky podobných veršů a všechny učí stejnou a mocnou pravdu. Křesťan se stává doslovným a skutečným Božím dítětem, protože skutečně a doslova přijímá Boží život. Neděje se totéž, když se nám lidem rodí děti? Stávají se našimi syny a dcerami jen proto, že doslova přijímají náš život, a protože se v mnoha ohledech chovají stejně jako my. Boží slovo nám tedy říká, že se můžeme stát novým stvořením a že se můžeme chovat jako Bůh. A to díky tomu, že v sobě máme život, který se nedopouští hříchu.

„Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.“ (1. Janova 3: 9)

To je pravdou evangelia. Lidé nepřekonávají hřích proto, že se snaží dělat to, co je správné. Vítězství nezískají tím, že budou bojovat s pokušením a více se snažit.

„Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá nic dobré. Neboť chtít dobro dokážu, ale konat už ne.“ (Římanům 7: 18)

Takové metody jsou marné a frustrující. Nikdy nemohou přinést vítězství, protože se nemůžeme vzepřít své přirozenosti. Jedinou nadějí je přijmout novou přirozenost nebo život, a to dostáváme od Boha, když nám dává svého Ducha svatého. Tím nám dává svou vlastní přirozenost, svůj dokonalý život, kterého se hřích nemůže dotknout.

„Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.“ (Římanům 8: 2)

Slovo nebo Duch?

Je třeba zodpovědět ještě jednu důležitou otázku. Co proměňuje hříšníka ve světce? Je to Boží slovo, nebo Boží Duch? Nebo je snad Boží slovo synonymem Božího Ducha?

Ježíš řekl: *„Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.“ (Jan 6,63)* To může vést k přesvědčení, že Kristus nežije doslova ve svém lidu a že to není ve skutečnosti Boží život, který je doslova spojen s životem křesťana. Někteří křesťané věří, že čtením slov v Bibli se změní. Přitom si myslí, že přijímají myšlenky z Bible, které proměňují naše myšlenky, a tak že se stávají PODOBNÝMI Božím myšlenkám, a to je to, co znamená přijmout Kristův život; to by znamenalo, že myslíme stejným způsobem, jakým myslí On. V Janovi 5,39 Ježíš řekl:

„Zkoumáte Písma, protože se domníváte, že v nich máte věčný život, a právě ona svědčí o mě.“ (Jan 5: 39)

Ježíš zde komentoval jejich zvyk zkoumat Písmo, kdy věřili, že jim tato praxe zaručí věčný život.

Židé rádi četli Písmo, ale jaký to mělo smysl? Mysleli si, že věčný život lze nalézt v Písmu. Mysleli si, že když se budou živit těmito slovy, obdrží Boží požehnání. Ježíš však pokračoval, aby ukázal pravý účel Písma:

„...a právě ona svědčí o mně.“ (Jan 5: 39)

Účelem Písma je svědčit o Kristu. Židé četli Písmo a mysleli si, že si jeho přijetím a zapamatováním zajistí věčný život. Avšak slova nám nikdy nemohou dát věčný život. Účelem slov je přivést nás ke Kristu, který je pravým životem a jediným, kdo nám může dát život věčný. Jak říká Pavel v listu Galatským 3,24: „*Tak že se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu.*“

Ježíš tedy pokračoval:

„*Ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život...*“ (Jan 5: 40)

„...*Já jsem ta Cesta, Pravda i Život...*“ (Jan 14: 6)

Jak tragický obrázek! Židé s oddaností studovali Písmo, dokázali vysvětlit každou nauku, učili se celé pasáže nazpaměť, našívali si je na šaty a psali si je na zdi svých domů. Necháпали však smysl toho, co četli! Všechno toto poznání mělo jediný účel a cíl: přivést je ke Kristu. Přijali slova, která hovořila o Kristu, ale odmítli samotného Krista, živou skutečnost, na kterou tato slova ukazovala. Pavel nám říká:

„*Neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vsutku ze Zákona.*“ (Galatským 3: 21)

To však nebylo možné. Slova nám nemohou dát život. Bez ohledu na to, jak moc se je učíme nazpaměť, jak moc o nich přemýšlíme a jak krásně vyjadřují pravdu, slova nám nemohou dát život. Jedině sám Kristus, živé Boží Slovo, nám může dát život, ne poskytováním rad, výchovou nebo podněcováním našich myšlenek, ale tím, že do nás zasévá semeno svého vlastního života, své vlastní životní síly, Ducha Svatého, a tak nás činí účastnými Božího života neboli Božské přirozenosti. Proto Pavel znovu říká: „...*neboť litera zabíjí,*

*ale Duch oživuje.“ (2. Korintským 3,6) a „Ten Pán (Ježíš) je Duch...“
(2. Korintským 3,17)*

Slovo je pro nás a náš život velmi důležité. Potřebujeme studovat Slovo a potřebujeme mu rozumět, ale jen proto, že nám pomáhá najít Krista a držet se ho. Pravý život nám však může dát pouze Kristus.

Boží zjevení

Kapitola 7

S odkrytou tváří

Jedním z nejhorších důsledků hříchu je, že zkazil naše chápání Boha. To je největší tragédie tohoto a všech minulých věků! Cílem Božího velkého plánu obnovy, je náprava správného porozumění Boha. Skutečnost, jak moc je zkaženost hrozná a skutečná, se jasně projevuje v chování našich prvních rodičů poté, co neposlechli Boha:

„Oběma se otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listí a udělali si bederní roušky. Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha uprostřed stromové zahrady.“
(Genesis 3: 7-8)

Adam a Eva vymysleli plán, jak před Bohem skrýt své provinění tím, že sešili fíkové listy, aby zakryli svou nahotu. Doufali, že si tím zajistí, že budou moci předstoupit před Boha. Když se však setkali s Bohem, uvědomili si, že jejich vlastní opatření nikdy nepostačí k tomu, aby mohli předstoupit před Boha náležitým způsobem. Když uslyšeli jeho hlas, okamžitě si uvědomili, že nemohou nic udělat, aby napravili svůj bídný stav, a utekli se skrýt před Boží přítomností.

Chci upozornit na skutečnost, že to nebyl Bůh, kdo je vyhnal, ani to nebyl On, kdo se před nimi skryl. Bůh je přišel hledat. Bůh nebyl v nevědomí o tom, co se stalo, a přesto je přišel hledat. Změnil se Boží postoj vůči Adamovi a Evě alespoň trochu z důvodu, že si vzali ze zakázaného ovoce? V žádném případě!!! Pravá láska se nemění. Otec miluje své děti, ať jsou dobré nebo špatné, ať se jim daří nebo nedaří. Bůh o sobě říká: *„Neboť já Hospodin jsem se nezměnil...“* (Malachiáš 3,6). Proto Bůh Adama a Evu vyhledal, jak bylo jeho zvykem, i když se proti němu vzbouřili. Boží postoj k nim se nezměnil.

Boží zahalená tvář

Ale něco se změnilo a nebylo o tom pochyb. To, co se změnilo, byl největší a nejtragičtější důsledek hříchu. Člověk se utekl schovat před Bohem, svým Otcem a nejlepším přítelem. Skutečnost, ke které došlo ve změně postoje člověka vůči Bohu, ilustrují i další biblická místa. Všimněte si Mojžíšova setkání s Bohem na hoře Sinaj:

„I stane se, až bude přecházet má sláva, postavím tě do skalní dutiny a položím na tebe svou dlaň, dokud nepřeješ. Pak sejmu svou dlaň a uvidíš má záda, ale má tvář nebude vidět.“ (Exodus 33: 22-23)

Je zřejmé, že Bůh chtěl svým jednáním při setkání s Mojžíšem něco znázornit. Kdyby Bůh chtěl, mohl Mojžíšovi ukázat svou tvář a zároveň zakrýt svou slávu. Když se Ježíš zjevil Abrahamovi spolu se dvěma anděly, mohl Abraham vidět jeho tvář a otevřeně s ním komunikovat tváří v tvář. Když tedy Bůh řekl Mojžíšovi: „...ale má tvář nebude vidět“, snažil se mu udělit lekci, která obsahovala hluboké duchovní ponaučení.

„Řekl: Nemůžeš vidět mou tvář, neboť člověk mě nemůže vidět a zůstat naživu.“ (Exodus 33: 20)

Byla to přímá odpověď na Mojžíšovu žádost: „Ukaž mi svou slávu!“ Je velmi zajímavé, když to porovnáme s tím, co píše apoštol Jan v 1. kapitole 14. verši svého evangelia:

„To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1: 14) - (překlad Bible 21)

Jan říká: „Viděli jsme jeho slávu,“ ale Bůh řekl Mojžíšovi: „Nikdo nebude žít, kdo uvidí mou slávu (mou tvář).“ Bůh tedy skryl svou tvář a ukázal Mojžíšovi záda. Je v tom hluboká duchovní pravda, o které bychom měli přemýšlet. Co představuje Boží sláva? Je to

Boží charakter, který je zobrazen jako jeho sláva. V této zkušenosti s Mojžíšem Bůh učil, že lidská bytost není schopna uvažovat o plné realitě Božího charakteru. Takové poznání by bylo tak ohromující, že by bylo pro padlého člověka zničující. Co tedy Bůh udělal? Ukázal Mojžíšovi záda. Jak si to můžeme vyložit v duchovním smyslu?

Lidská hříšnost nezpůsobuje jen to, že se bojí Boha, ale také deformuje Boží obraz v jeho mysli. Bůh neudělal nic, kvůli čemu by Adam s Evou měli před ním utíkat a skrývat se, nic, proč by se ho měli bát. Jeho postoj k nim se nezměnil, ale jejich chápání Boha se tragicky změnilo a kvůli svému pokřivenému pohledu na Boha mu nemohli pohlédnout do tváře.

Zahalený v temnotě

Bůh se nemění. Jakýkoli problém, který vyplývá z naší hříšné situace, jakýkoli strach, který máme z Boha, jakákoli nechuť, kterou vůči Bohu pociťujeme, to vše spočívá v našem špatném porozumění Boha, a ne ve skutečnosti, kdo Bůh je a jaký je jeho skutečný postoj k nám. Bůh nám neklade žádné podmínky pro přijetí. Například neříká: „*Nejsi-li dost dobrý, nemůžeš se ke mně přiblížit.*“ Pokud máme o Bohu takovou představu, je to jen proto, že se stále díváme na jeho záda, protože jsme ještě neviděli jeho tvář. V 1. Královské 8,12 čteme:

„Tehdy Šalomoun řekl: Hospodin pravil, že bude přebývat v husté temnotě.“ (1. Královská 8: 12)

Tento verš je zvláštní, protože na jiných místech Bible se dozvídáme, že Bůh přebývá v jasném a zářivém světle. V každém vyprávění o něm vidíme, že je zahalen oslepujícím světlem, ale zde Šalomoun prohlašuje, že Bůh se rozhodl přebývat v „husté tmě“. Jak tomu máme rozumět? Bůh zde zjevně mluví o způsobu, jakým se zjevuje lidem. Ve svém jednání vůči lidem se Bůh musí skrývat v temnotě lidské nevědomosti, protože člověk není schopen vidět plnou Boží slávu.

Bůh se tedy skrývá v temnotě, ne kvůli sobě, ale kvůli lidské omezenosti a špatnému pochopení Boha.

Pravdou je, že tyto mylné představy o Bohu jsou tak hluboce zakořeněné v lidském myšlení, že i dnes, dokonce i mezi námi křesťany, přetrvávají falešné názory a ovlivňují náš vztah k Bohu na všech možných úrovních. Tyto mylné představy o Bohu jsou faktorem, který má největší vliv na naši víru a brání nám nejvíce přijímat Boží požehnání.

Bůh se však musel zahalit do husté temnoty, protože člověk nebyl schopen přijmout pravdu o tom, kdo skutečně je. Tato temnota dodnes obklopuje mysl mnoha lidí. To je náš skutečný problém. Ve 2. listu Korintským 4 však nacházíme úžasnou myšlenku:

„Je-li však naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří hynou. Jim, nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím. Neboť nehlásáme sami sebe, nýbrž Ježíše Krista, Pána, a sebe jako vaše otroky pro Ježíše. Neboť Bůh, který řekl: ‚Z temnoty ať zazáří světlo,‘ zazářil v našich srdcích, aby osvětlil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista.“ (2. Korintským 4: 3-6)

Když Mojžíš prosil: „Ukaž mi svou slávu,“ Bůh odpověděl: „Nemůžeš vidět mou tvář a zůstat naživu“, a tak mu Bůh ukázal svá záda. V Novém zákoně nacházíme duchovní výklad tohoto verše. Zde se dozvídáme, že nyní je možné vidět Boží slávu a zažít ji, protože ji Bůh zjevil ve tváři Ježíše Krista! Proto je dnes možné pohlédnout na Boží tvář a žít! Když se díváme na Ježíšovu tvář, nevidíme samozřejmě fyzické světlo. Když Bible říká, že v Ježíšově tváři vidíme Boží slávu, odkazuje tím na Boží charakter nebo přirozenost. Boží postoj k lidstvu je jasně patrný z „tváře“ či života Ježíše Krista. To je ten důležitý moment. Při studiu Boha se na něj tedy musíme dívat ve světle, které září z Ježíšovy tváře, jinak bude naše pochopení chybné.

Přenesená sláva

V příběhu o Mojžíšově setkání s Bohem na hoře Sinaj se dozvídáme o zajímavém jevu, který se tam odehrál. Zdá se, že díky úzkému společenství s Bohem se na Mojžíše přenesla část Boží slávy.

„I stalo se, když Mojžíš sestupoval z hory Sínaj, dvě desky svědectví byly v Mojžíšově ruce, když sestupoval z hory, že Mojžíš nevěděl, že kůže jeho tváře září od toho, jak s ním mluvil. Když Áron a všichni synové Izraele uviděli Mojžíše, a hle, kůže jeho tváře zářila, báli se k němu přiblížit.“ (Exodus 34: 29-30)

Tuto skutečnost nacházíme v Bibli znázorněnou velmi často. Pravdy o Božím charakteru jsou předkládány zahalené, protože jim lidé nejsou schopni porozumět. Dokud nepoznáme Ježíše takového, jaký ve skutečnosti je, bude pro nás evangelium přikryto závojem a budeme mu rozumět jen velmi povrchně a nedokonale. Bůh nám však říká, že v Ježíši Kristu odstranil závoj, takže každý kdo chce, může spatřit plnou Boží slávu v celé její kráse.

„Avšak jejich myšlení otupělo. Až do dnešního dne zůstává při čtení Staré smlouvy tentýž závoj neodkrytý, protože pomíjí jen v Kristu. Ale až dodnes, kdykoliv se předčítá Mojžíš, leží závoj na jejich srdci. Kdykoliv se však člověk obrátí k Pánu, je závoj odstraněn. Ten Pán je Duch. Kde je Duch Pánův, tam je svoboda. A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.“ (2. Korintským 3: 14-18)

Když vidíme Ježíšovu odhalenou tvář bez jakéhokoli závoje, jsme Božím Duchem proměňováni k témuž obrazu. A právě to pro nás Bůh dělá: krok za krokem nám ukazuje Ježíšovu tvář tak, aby závoj byl zcela odstraněn, abychom ho mohli vidět a pochopit takového, jaký skutečně je.

Kristova přirozenost

Kapitola 8

Proč Ježíš nikdy nezhřešil?

Proč Ježíš nikdy nezhřešil, když všichni ostatní lidé hřešili? Byla to jen náhoda, že jen jeden člověk z miliard lidí, kteří kdy žili, se nikdy nedopustil jediného hříchu, a to ani jako miminko?

Většina z nás je svědkem toho, jak se i malé děti mohou stát zlými a projevovat sobecké rysy ještě dříve, než jsou schopny vědomě myslet a chápat. Projevil někdy Ježíš takové chování?

Kdyby se už jako miminko choval hříšně (např. sobecky, měl výbuchy hněvu, zloby atd.), ukázalo by se, že má zkaženou duchovní povahu a potřebuje nového ducha. Musel by se znovuzrodit. Je pravda, že kojeneček se nemůže dopustit vědomého hříšného činu, a proto nemůže být obviněn z hříchu. Ale kojeneček se může dopouštět hříšného chování a také se ho dopouští, což ukazuje, že od okamžiku narození má vrozené sklony ke špatnému jednání, a má tedy zkaženou přirozenost.

Jelikož Ježíš nikdy nezhřešil, je zřejmé, že měl něco, co žádný jiný člověk neměl. Co však bylo tím prvkem, který odlišoval Krista od všech ostatních lidí už jako nemluvně?

Fyzická a duchovní povaha

Nejprve si povšimněme jedné základní pravdy: Každý člověk ve vesmíru má fyzickou nebo materiální podstatu, která závisí na genetických a fyzických vlastnostech. Každá bytost má však také druhou, duchovní přirozenost, která se odvíjí od stavu jejího ducha.

Lidské tělo má tělesnou neboli padlou přirozenost. Má slabiny a sklony, které geneticky zdědilo.

Člověk má však také tělesnou přirozenost. Má zcela sobeckého ducha nebo mysl, která má přirozený sklon k sobectví a sebestřednosti. Hřích nemá nic společného s genetikou. Hřích vzniká v duchu. Souvisí to tedy se stavem mysli.

Zdroj sobectví

Jedinou bytostí ve vesmíru, která je ze své podstaty nesobecká, je Bůh. Když Bůh zplodil svého Syna, dal mu svou nesobeckou povahu. Syn tedy narozením a dědictvím získal život a přirozenost svého Otce.

„Ten život byl zjeven, viděli jsme a svědčíme a zvěstujeme vám věčný život, který byl u Otce a nám byl zjeven.“ (1. Janova 1: 2)

Proto jsou ve vesmíru pouze dvě bytosti, které jsou ze své podstaty nesobecké: Bůh a jeho Syn. Všechny ostatní bytosti jsou nesobecké pouze tehdy, když jsou spojeny s Bohem skrze jeho Ducha. Bez tohoto spojení jsou ze své podstaty sobecké a egocentrické.

Sobeckost však nevychází z těla. Sobectví nezávisí na chování nebo na tom, jak člověk reaguje na zákon. Sobeckost je vlastnost, která vychází z nitra člověka, z jeho ducha, a je přirozeným postojem všech lidí, kteří jsou odděleni od Božího Ducha. I když se člověk naučí dodržovat zákony, neznamená to, že je nesobecký.

Ani vzdělání a studium Bible nebo seznámení se s Božím zákonem nemůže učinit člověka nesobeckým. Jediné, co může člověka učinit nesobeckým, je spojení se s Bohem. Z tohoto důvodu by žádná výchova na světě nemohla z Ježíše udělat nesobeckého a dobrého člověka, kdyby jeho přirozenost nebyla nesobecká a dobrá.

Někteří tvrdí, že Ježíš byl dobrý jen proto, že byl naplněn Duchem svého Otce, ale že on sám byl od přirozenosti stejně sobecký a zkažený jako všichni ostatní lidé. To je zcela mylná představa. Kdyby tomu

tak skutečně bylo, jak by se do něj dostala tato sobeckost a zkaženost? Zdědil Adamovo tělo, ale ne jeho ducha.

Kristova božská přirozenost

Když Ježíš přišel na zem, zbavil se své božské moci a slávy. Co zbylo z Božího Syna? Co z něj ještě dělalo Božího Syna?

Někteří jdou tak daleko, že tvrdí, že odložil svou moc, slávu, mysl, přirozenost a charakter. Ale co přesně by podle toho mělo z nebe přijít? Co by ještě zbylo z Božího Syna? Podle jejich teorie by úplně zmizel! Jediné, co by zůstalo, by bylo prázdné jméno, které by muselo být falešné, protože z toho, co tam bylo původně, by nezbylo vlastně NIC.

Pokud by to byla pravda, pak by jediným logickým závěrem bylo tvrzení, že Ježíš nebyl Božím Synem a Bůh mohl stejně tak vzít jakékoli jiné lidské dítě a udělat s ním totéž, co udělal s Kristem.

Ti, kdo v něco takového věří, pro sebe zničili Božího Syna. Připomeňme si pravdu, že božství není jen *moc*, ale zahrnuje také *přirozenost*.

Božská *moc* souvisí se všemohoucností Boha, který je schopen vykonat cokoli, stvořit světy, konat zázraky a odvrátit každou Satanovu zbraň. Když se Ježíš stal člověkem, odložil všechny tyto schopnosti (Filipským 2,5-8).

Božská *přirozenost* je naproti tomu určitou vlastností, kterou od přirozenosti vlastní pouze Bůh a jeho Syn, ale může přesto být darována těm, kdo skrze víru přijímají Kristův život. Tato vlastnost je součástí Boží přirozenosti, která činí jeho postavení zcela odlišným od postavení ostatního stvoření. Když Ježíš přišel na zem, tuto božskou přirozenost si ponechal a neodložil ji v nebi.

„To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“
(Jan 1: 14) - (překlad Bible 21)

Bůh je dobrý. Je dokonalý ve své dobrotě. To znamená, že nikdy neměl jediný impuls, který by nebyl založen výhradně na lásce a nesobeckosti. Všichni si tuto pravdu uvědomujeme. Tato vlastnost však není založena ani na jeho moci, ani na znalostech. Je to spíše základní charakteristika či podstata jeho přirozenosti. Jak říká Bible: „Bůh je láska.“ Je to jeho nejhlubší a základní vlastnost a vlastně velký a důležitý rys, který odlišuje Božství od všech tvorů.

Navzdory přesvědčení mnohých není hlavní vlastností božství *moc*. Kdyby tomu tak bylo, pak by Satan měl jistě blíže k Božství než my lidé, protože je mnohem mocnější než my. Hlavní charakteristikou Božství je, že Bůh je dokonale dobrý. Je nejčistší formou lásky.

Ježíš jako Boží Syn měl tuto (duchovní) božskou přirozenost, která byla dokonale spojena s padlou (fyzickou) přirozeností Adama. Tato (duchovní) božská přirozenost mu náleží právem a přirozeně od narození, protože je dokonale božský. Byl Synem Božím. Každý pocit a cit srdce tedy přirozeně inklinuje ke konání dobra, k rozdávání lásky a ke spravedlnosti.

Je však zřejmé, že měl k dispozici božskou *moc* a že bez ní by nebyl schopen uskutečnit dobré a láskyplné pohnutky svého srdce. Ačkoli byl sám o sobě dobrý, potřeboval být pokřtěn Duchem Svatým, aby mohl používat moc svého Otce a uskutečňovat své dobré myšlenky.

V jistém slova smyslu musel Kristus sestoupit na naši úroveň. Vzal na sebe naši tělesnou přirozenost, která byla oslabena čtyřmi tisíci lety zkaženosti a degenerace, spolu se všemi jejími sklony. Co se týče jeho těla, stal se nám ve všem podobný. Ale když byl na naší úrovni, jak by nám mohl pomoci, kdyby na tom byl duchovně stejně jako my?

Může jeden druhého vytáhnout z tekutého písku, když jsou v něm oba ponořeni? Ne, to není možné. Ježíš musel mít duchovní výhodu, i když fyzicky byl ve všem stejný jako my. Musel vlastnit něco, čím by mohl povznést lidství, které není přirozeně přítomno u všech ostatních lidí, protože v člověku není nic dobrého. Sám v sobě spojil božství s lidstvím a pozvedl lidství na úroveň, na které se člověk stal Božím Synem.

Nepřišel k člověku, aby ho učil, jak přijmout Ducha Svatého. To by dokázal jakýkoliv jiný člověk. Ale pouze Boží Syn se dokázal stát člověkem, který byl božský i lidský zároveň. Přesně to lidstvo potřebovalo, aby mohlo být vykoupeno.

Může být božství pokoušeno?

Duch, který má božskou *moc*, nemůže být pokoušen, protože od začátku ví, jak věci dopadnou. Ale božský duch bez své moci, která nevidí do budoucnosti a nemůže vědět vše, může být pokoušen. Může být v pokušení zvolit si cestu sebe sama místo cesty sebeobětování.

Je pravda, že kořenem zla je sobectví, a stejně tak je pravda, že Božství je zcela nesobecké a milující. Z tohoto důvodu byl Ježíš od okamžiku svého narození od přirozenosti zcela nesobecký. Satan se Ježíše však po celý jeho život snažil přimět, aby dělal něco, co nevypadá navenek sobecky, ale je založeno na samovládě. To byla další metoda, jak ho přimět, aby se podřídil principu vlastního já, který je základem Satanovy vlády.

Tři pokušení na poušti jsou příkladem toho, jak se Satan snažil přimět Krista k hříchu.

Nejprve ho pokoušel tím, aby proměnil kameny v chléb. Nevypadalo to vůbec sobecky, ale znamenalo by to, že Ježíš by jednal z vlastní iniciativy a bez výslovného Otcova pokynu. Ve skutečnosti Satan nabízel Ježíši, aby se stal sám sobě bohem. Ježíš Satanovi odpověděl,

že člověk musí žít podle Božího slova. Bůh musí řídit každý aspekt života a člověk nesmí rozhodovat sám za sebe.

Podruhé byl Ježíš pokoušen, aby skočil z vrcholu chrámu, čímž by dokázal své synovství s Bohem. To byla výzva, aby zázrakem dokázal, že je Boží Syn. Bylo by to spíše jeho rozhodnutí než Boží a opět byl v pokušení jednat bez Božího vedení.

Potřetí, Satan nabídl Ježíši, že mu předá vládu nad světem, aniž by musel trpět nebo zemřít, pokud se mu na oplátku bude klanět. Byla to nabídka, aby Ježíš spasil svět jiným způsobem, než zamýšlel Bůh. Ježíš však tuto nabídku okamžitě odmítl.

Jediný případ, kdy Bible zaznamenává Ježíšův boj s vlastní vůlí, nastal v Getsemanské zahradě. Nikdy v životě nezápasil s Otcovou vůlí. Jaká však byla jeho slova i v této tragické situaci? *„Je-li to možné, ať mě tento kalich mine, ale ať se stane ne má, ale tvá vůle.“* Hledal snad sobeckou cestu ven? Ne, řekl: *„Jestli je nějaký jiný způsob, jak mohou být lidé spaseni, aniž bych se musel od tebe odloučit, prosím, ať se to stane tímto způsobem.“* Nebylo to sobecké. Kdyby totiž existovala jednodušší cesta, nebyl by důvod volit tu těžší. Nyní však vidíme, že byl v pokušení zvolit si raději svou cestu než Otcovu. Nebyl to sobecký způsob, ale způsob, který si sám zvolil.

To bylo kořenem Satanovy vzpoury. Sobectví je myslet na sebe místo na druhé. Sobectví nebo samovláda znamená, že si zvolím svou cestu místo Boží cesty. Je třeba zdůraznit, že to znamená vzpouru, i když jde o dobré skutky! Kořenem zla není špatný skutek, ale vlastní volba nezávislá na Bohu. Souvisí to s nevírou a důvěrou ve vlastní moudrost, která je pro člověka víc, než Boží moudrost.

Bojoval však Ježíš někdy s pokušením chlípnosti? Toužilo někdy jeho tělo po sexu tak moc, že se musel sprchovat studenou vodou, aby

se ovládl? Musel někdy bojovat s tím, že Marii a Martě říkal oplzlé poznámky a nevhodně se jich dotýkal? Rozhodně ne! Existují však křesťané, kteří věří, že Ježíš bojoval se stejnými pokušeními jako my a že na něj působila stejně jako na všechny ostatní. Bible však říká, že hřích nenáviděl z celého srdce. Hřích ho nepřitahoval, ale odpuzoval.

„Miloval jsi spravedlnost a nenáviděl nepravost; proto pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselí nad tvé společníky.“ (Židům 1: 9)

Bible ovšem říká, že byl pokoušen ve všech bodech, stejně jako my. Když se však nad několika věcmi pozorně zamyslíme, zjistíme, že ačkoli byl v zásadě pokoušen stejně jako my, nepodléhal našim pokušením ve všech detailech.

Dva lidé mohou čelit naprosto stejnému pokušení a zatímco pro jednoho je nemožné mu odolat, druhý s tím problémem mít nemusí. Skutečnost, že Ježíš musel čelit stejným pokušením jako my, neznamená, že s nimi musel bojovat stejně jako my.

Kdy se pokušení stává silným? Tehdy, když nám přijde na mysl, nebo když začneme přemýšlet o jeho možnostech?

„Každý, kdo je pokoušen, je strháván a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a rodí hřích, a dokonáný hřích plodí smrt.“ (Jakub 1: 14-15)

Když se muž dívá na krásnou ženu, kdy ho nejsilněji láká jít s ní do postele? Je to ve chvíli, kdy ji právě spatřil, nebo když se začne zabývat myšlenkou, co by se mezi nimi mohlo stát? Každý poctivý člověk zná odpověď tuto na otázku. Pokušení se stávají silnými teprve tehdy, když začneme přemýšlet o tom, jaké by to bylo, kdybychom jim podlehli. Když je člověk pevně rozhodnutý nevykonat určitý čin, ztrácí nad ním pokušení veškerou lákavou moc.

Můžeme se například podívat na Josefovou odpověď Putifarově ženě a porovnat ji s Davidovým hříchem s Batšebou. Když David zůstal na střeše a začal se kochat pohledem na krásné tělo sousedovy ženy a zvažoval možnosti, co by s ní mohl dělat, pokušení se zmocnilo jeho mysli. Ale ne u Josefa, který ani na okamžik nepomyslel na to, jaké by to mohlo být v posteli s manželkou svého pána.

Byl však v Ježíšově životě nějaký okamžik, kdy si v myšlenkách pohrával s hříchem? Ponechal někdy otevřené dveře možnosti, že udělá něco zlého? Nikdy! Nenáviděl hřích. Pokud jde o pokušení, která nás často pronásledují, je jasné, že Ježíš nikdy neprošel bojem, kterým často musíme procházet my.

Je pravda, že Ježíš musel nad hříchem zvítězit. To je to, co nám chce darovat. To však neznamená, že bojoval s hříchem stejně jako vy nebo já. Proč ne? Protože nepřišel na tuto zemi, aby nám daroval boj proti hříchu, ale přišel nám dát vítězství nad hříchem! Proto musel zvítězit nad hříchem. A nyní, když toto vítězství získal, dává nám již vítězný život.

Kapitola 9

Plně lidský, plně božský

Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na tuto zemi a stal se člověkem. Byl stoprocentně lidský, ale zároveň také plně božský. Tuto pravdu hlásali křesťané po celé věky a většina z nich ji považuje za neotřesitelnou i dnes.

Na první pohled se může zdát, že taková koncepce je rozporuplná, že se s ní nelze smířit. Většina křesťanů ji proto označuje za tajemství, které je třeba jednoduše přijmout na základě víry a nesnažit se mu porozumět. Ježíšovo dokonalé božství v kombinaci s tím, že byl plně člověkem, je však klíčem k plánu spásy. A pokud nepochopíme, jak mohl být Ježíš plně lidský a zároveň plně božský, plán vykoupení pro nás vždy zůstane nepochopitelným tajemstvím.

Lidstvo padlo v Adamovi

Když se Adam odvrátil od Boha, vzal s sebou celé lidstvo. V tomto smyslu to bylo lidstvo, které Bůh zavrhl, protože v tomto jediném člověku bylo zahrnuto celé lidstvo. Adam byl v tu chvíli celým lidstvem. Adamův život je životem, který byl předán nám všem a rozhodnutí, které učinil, ovlivnilo všechny, kdo později vzešli z jeho života. Adam převzal Satanův princip života (nezávislost na Bohu) a přivedl lidstvo do své říše. Od té chvíle patřil každý člověk narozený z Adamova rodu na Satanovu stranu sporu. Byl to Adam, kdo nás tam přivedl.

Abychom pochopili, co Ježíš udělal, aby nás zachránil, a jakou kvalifikaci potřeboval, aby dosáhl naší spásy, musíme Ježíše na chvíli vyjmout z obrazu a podívat se na stav lidstva, do kterého nás dostal Adam.

Když Adam přivedl lidstvo na Satanovo území, stačilo se rozhodnout vrátit se k Bohu, aby zrušil vše, co způsobil. Zdá se to velmi jednoduché, ale zamysleme se nad něčím: Žádný tvor

ve vesmíru se nemůže vrátit k Bohu bez vlivu Božího Ducha. Podle Ježíšových slov je Bůh jediný, kdo je dobrý (Mt. 19,17), a proto bez Božího Ducha nemůže být žádné stvoření dobré, ani po dobru toužit. Bez Božího vlivu se Boha přirozeně bojíme a v žádném případě netoužíme po jednotě s ním. Když si Adam zvolil princip nezávislosti na Bohu, zvolil si tento stav pro celé lidstvo. Legitimní postavení lidstva bylo stejné jako postavení Satana; lidstvo bylo odděleno od Boha, bez vlivu Božího Ducha a nemohlo se rozhodnout jinak.

„Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ (Římanům 8: 7)

Jediná naděje pro lidstvo

Pro lidstvo existovala jediná naděje: kdyby se našel člověk, který by se narodil z Adamova rodu, který by se dokázal dostat do stejné situace, do jaké se dostalo lidstvo od Adama (odloučení od Boha), který by se dokázal z vlastní vůle rozhodnout pro návrat k Bohu, pak by takový člověk dokázal v sobě znovu spojit lidstvo s Bohem. Takový člověk by toho však musel být schopen nejen pro sebe, ale také by musel být schopen předat tento život sjednocený s Bohem všem lidem. Jen této myšlence bychom vlastně měli věnovat celou knihu. To je nejdůležitější bod celého plánu vykoupení, a právě ten je nejméně pochopen. Celý plán vykoupení představuje Boží způsob, jak se znovu spojit s lidstvem. Nemohl to však udělat bez souhlasu člověka. Byl to přece člověk, kdo se rozhodl být nezávislý na Bohu, a protože Bůh založil svou vládu na principu svobody, svobodné vůle a svobodné volby, neměl Bůh právo zasahovat do lidského života poté, co se člověk rozhodl. Pokud by se měl Bůh někdy spojit s člověkem, bylo by to na základě dobrovolného rozhodnutí člověka, ale člověk bez Boha takového rozhodnutí nebyl schopen.

Bůh sám je dobrý

Ježíš nám říká, že existuje jen jeden, který je dobrý, a tím je Bůh. Když se nad tím zamyslíme, uvědomíme si, že je to absolutní pravda. Žádné stvoření ve vesmíru nemůže být dobré, pokud není spojeno s Bohem. Kdyby Boží metodou bylo předávat dobro svým stvořením bez ohledu na vlastní život, pak by Ježíšův výrok v Matoušově evangeliu 19,17 nebyl pravdivý:

„Proč se mě ptáš na dobré? Jeden je dobrý: Bůh. Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání!“ (Matouš 19: 17)

Neříkal, že existuje jen jeden zdroj dobra (čímž by naznačoval, že Bůh je schopen dát lidem dobrotu sám od sebe). Ne, spíše zdůrazňoval, že nikdo není dobrý, jen Bůh sám! Andělé kolem Božího trůnu ve Zjevení 15,4 opakují stejnou pravdu trochu jinými slovy.

„Kdo by se tě, Hospodine, nebál a nechválil tvé jméno? Neboť ty sám jsi svatý! Ano, všechny národy přijdou a budou se ti klanět, neboť tvé soudy byly zjeveny.“ (Zjevení 15: 4)

Bůh sám je dobrý a Bůh sám je svatý. Na každém místě, kde najdeme opravdovou dobrotu, si můžeme být jisti, že jsme tam našli Boží přítomnost. Bible někdy popisuje lidi jako „dobré“, ale jen proto, že v nich působila Boží přítomnost skrze Ducha Svatého.

Je Ježíš dobrý?

Ale když Bible mluví o tom, že Bůh sám je dobrý, vylučuje to snad jednorozenného Božího Syna? Bible nám říká, že Ježíš je „obrazem jeho bytosti“. (Židům 1,3) Je stejný jako jeho Otec a byl takový, když byl v těle na zemi. Tuto pravdu vidíme vyjádřenou v Janovi 14,9:

„Ježíš mu řekl: ‚Tak dlouho jsem s vámi, Filípe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: ‚Ukaž nám Otce?‘“ (Jan 14: 9)

Ježíš se narodil z Boha a je jedinou bytostí ve vesmíru, která vznikla tímto způsobem. Svou přirozenost získal dědičně, a proto musí mít stejné vrozené vlastnosti dobroty a lásky jako jeho Otec. To je důvod, proč mohl Ježíš zde na zemi zastupovat Boha, protože byl skutečně Bohem ze své přirozenosti a byly v něm zjeveny všechny vlastnosti Boží přirozenosti a charakteru.

„To Slovo se stalo tělem a přišlo žít mezi nás. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (Jan 1: 14) - (překlad Bible 21)

Tato sláva, která se v Ježíši stala viditelnou, byla slávou jednorozeného Syna Otce. Jinými slovy, nikde jinde nebylo možné spatřit takovou slávu. Tato sláva byla nalezena pouze u jednorozeného Syna Božího.

Když tedy Ježíš řekl bohatému mladíkovi: „Jen jeden je dobrý, a to je Bůh“, v žádném případě tím nenaznačoval, že on sám, Ježíš, není dobrý. Byl to způsob, jak tohoto muže dovést k tomu, aby se zamyslel nad tím, kým Ježíš skutečně je. Pokud byla v Ježíši viditelná pravá dobrota, muselo to znamenat, že v něm musí být pravé božství. Svou podstatou byl skutečně Bohem. To se mu snažil objasnit.

Božská přirozenost je klíčem

Proto se Ježíš mohl ocitnout ve stavu padlého lidství, kdy byl oddělen od Boha, a přesto se rozhodl zůstat zcela věrný Bohu navzdory tomu, v jakém postavení se nacházel. To proto, že byl sám o sobě dobrý! Ježíšova dobrota nebyla závislá na přítomnosti Ducha Svatého. My stvoření nemůžeme být nikdy dobří bez Ducha Svatého v nás. Ale Ježíš je Boží Syn; zdrojem jeho dobroty je on sám! I když mu byl Duch Boží odebrán, zůstal dobrý, protože jako Boží Syn je

dobry ze své podstaty. Prave bozství je vždy a za všech okolností dobré, protože je jediným dobrem v celém vesmíru, a proto bylo třeba božské bytosti, aby uskutečnila vykoupení člověka. Nikdo jiný by to nedokázal, ani ten nejsvětější anděl, protože i anděl by se bez Boha stal okamžitě zlým. To se můžeme naučit z Luciferovy zkušenosti.

Žádné slitování pro Krista

Ježíš na kříži zastoupil lidstvo. Nezastával pozici člověka pod vlivem milosti. Milost k nám přichází skrze Ježíše Krista, ale Ježíšova milost k nám přichází díky tomu, co Ježíš vykonal na kříži. Když Ježíš visel na kříži, nebyla to pro něj pozice milosti. Nezaujal naše místo, na kterém se nyní nacházíme my, zvýhodnění milostí. Ne, musel zaujmout naše místo, které bychom si tenkrát zasloužili my - kam bychom patřili my, když se Adam rozhodl, a to že bude zcela oddělen od Boha a bez pomoci Ducha Svatého. To byl smysl onoho strašného výkřiku na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“

Přestože ho Otec opustil, Ježíš se dokázal rozhodnout, že zůstane Bohu věrný. Jak to dokázal? Byl toho schopen, protože byl ve své podstatě dobrý, protože byl ve své podstatě dokonale božský. Odnětí Ducha a Boží přítomnosti nezpůsobilo, že by se Ježíš obrátil na cestu sebeobran. To by se však velmi dobře stalo, kdyby byl závislým na dobrotě, kterou mu propůjčuje Duch Svatý. Byl však Božím Synem, dobrým od přirozenosti, a tak mohl zůstat dobrým, i když se stal člověkem a utrpěl odnětí Otcova Ducha. Díky své božské přirozenosti, kterou získal v padlém lidském těle, tak mohl znovu spojit lidstvo s Bohem.

Výhody Kristova vítězství na kříži samozřejmě lidstvo pociťovalo od okamžiku, kdy Adam poprvé zhřešil. Ježíš je Beránek zabíjený od založení světa. V okamžiku, kdy člověk zhřešil, začal svět těžit z Kristovy oběti, a to tisíciletí před jeho skutečnou smrtí. To však nijak nezmenšuje skutečnost, že Kristus musel zemřít a jít na místo, kam by

člověk bez milosti patřil. Bůh to zaslíbil od počátku a Ježíš musel tento slib naplnit do všech detailů tím, že plně zaujal místo člověka.

Plně lidský

Je zřejmé, že Ježíš se musel stát člověkem v pravém slova smyslu, jinak by nemohl zaujmout místo člověka, aby přivedl lidstvo zpět k Bohu. Rozhodnutí oddělit nás od Boha učinil člověk a pouze člověk může toto rozhodnutí zvrátit. Ježíš však musel udělat víc než jen stát se člověkem. Musel se rozhodnout pro Boha jako člověk, jako Adamův potomek, za stejných podmínek, které Adam přinesl lidskému rodu. Musel mít stejná omezení a nevýhody padlého, zdegenerovaného lidství, které postihly lidský rod Adamovým rozhodnutím. Nejdůležitější ze všeho však bylo, že v rozhodující moment jeho (lidské) přirozenosti, musel být Ježíš zcela odříznut od obdržení Ducha Božího. Tam totiž hřích přivedl lidstvo a tam musel jít Ježíš, aby lidstvo vysvobodil.

Dokonale božské

Na druhé straně však také vidíme, že Ježíš musel být dokonale božský v tom smyslu, že měl ve své duchovní přirozenosti Boží přirozenost. To bylo naprosto nezbytné, aby mohl být oddělen od Boha a v tomto opuštěném stavu si Boha zvolit. Jeho božská přirozenost byla nezbytná pro naši spásu. Bez tohoto prvku by nemohl dosáhnout naší spásy. Musel být tedy plně lidský a plně božský.

Zamysleme se nad dalším bodem: Když říkáme, že Ježíš byl plně božský, znamená to, že měl v sobě všechny božské schopnosti? Jak jsme již viděli, musel mít Boží přirozenost nekonečné dobroty, čemuž tak bylo. To nic nemění na tom, že byl skutečným člověkem. Znamenalo to prostě, že byl dobrý člověk. Byl ve všech myslitelných ohledech omezen lidskými schopnostmi a mocí, ale zároveň byl ve své podstatě dobrý, a to byl ten zásadní rozdíl. Měl však všemohoucnost, vševědoucnost nebo všudypřítomnost a všechny ostatní Boží schopnosti? Pokud ano, jak by se o něm dalo říci, že je plně lidský? Lidskost s sebou nese určitá

omezení. V jakém smyslu by tedy Bůh mohl Ježíše na kříži opustit, kdyby byl všemohoucí a měl veškerou moudrost?

Božská moc odložena

Pravdou je, že Ježíš odložil svou božskou moc, svou božskou slávu kterou měl v nebi. Přišel na zem jako obyčejný člověk, omezený jako my, narozený z ženy (Galatským 4,4). Narodil se v těle, které neslo všechny genetické vady a slabosti, jež lidstvu přinesl Adamův pád, znásobené čtyřmi tisíci lety úpadku. Co se týče jeho genetického dědictví, byl skutečně jedním z nás. Byl skutečně jedním z Adamova rodu.

Plán spásy musel být proveden podle přesných limitů a v jasně definovaném rámci. Proč tomu tak bylo? Bůh musel vše provést takovým způsobem, aby byl celý vesmír spokojen s tím, že jednal čestně a spravedlivě i v případě Lucifera. Podezření z podvodu nebo zpronevěry nesmělo na Boží straně vzniknout. Satan obvinil Boha, že je lhář a nehodný důvěry. Jediný způsob, jak by Bůh mohl takové obvinění vyvrátit, je jednat naprosto transparentně a otevřeně ve všech svých činech.

Kdyby měl Ježíš na zemi v sobě všechny síly všemohoucího Boha, pak by všechno jeho utrpení nemohlo nic dokázat. V takovém případě mohlo být lehce vše jen podvod a nic jiného než divadlo. Satan by mohl vznést toto obvinění a jak by Bůh mohl dokázat opak? Jak si můžeme být jistí, že tomu tak nebylo? Kdyby Bůh chtěl svým tvorům zahrát divadlo, kdo z jeho tvorů by kdy zjistil, že není skutečné? Nikdo není chytřejší než Bůh a nic a nikdo se nemůže vyrovnat jeho moci. Kdyby měl Ježíš jako člověk v sobě moc všemohoucího Boha, pak by Satan jistě mohl tvrdit, že Ježíš nikdy nebyl plně člověkem a že nebyl vybaven pouze lidskými schopnostmi. Také by nepřijal, že Ježíš byl způsobilý zastupovat lidstvo, protože by v lidské skořápce zvítězil jako Bůh. Jak by nás Bůh mohl přesvědčit o opaku?

Někdo by mohl odpovědět: „Musíme prostě důvěřovat Bohu.“ Ano, to je pravda. My však Bohu důvěřujeme, protože máme důkaz, že Bůh je důvěryhodný. Máme také důkaz, že Satan je lhář. Odkud však máme tyto důkazy? Kde nám Bůh tyto důkazy dal? Dokázal je na Golgotě. Byly spatřeny v té velké oběti, kterou Bůh a jeho Syn přinesli, když za nás Ježíš zemřel. Kdyby se v této události oběti našlo místo pro obvinění, že to všechno byl podvod, klam a „božská hra“, pak by právě tato událost, která měla upevnit důvěru v Boha, byla prohlášena za neplatnou.

Satan použil mnoho metod, aby přesvědčil svět, že Ježíš ve skutečnosti nikdy nezemřel a že celý příběh o ukřižování je jen bajka. Jedinou nadějí pro lidstvo je to, čeho Bůh dosáhl utrpením, smrtí, vzkříšením a nebeskou službou svého Syna. V Ježíši nám Bůh nedal jen morálního učitele nebo dobrý příklad. V Ježíši nám dal Spasitele, přesně to, co jsme jako hříšníci potřebovali, a jedinou věc, která mohla zachránit lidstvo. To je pravda, která povyšuje pravé křesťanství nad všechna ostatní náboženství.

Díky Bohu za Ježíše.

Porozumění plánu

Proč musí hříšník zemřít?

Při pohledu na název této kapitoly by naše spontánní reakce mohla znít: „Hříšník musí zemřít, protože zákon dokazuje jeho vinu, a proto vyžaduje jeho smrt.“ Vidíme, že jeho smrt je zcela závislá na jeho vztahu k zákonu. Tato představa je v myslích mnoha křesťanů hluboce zakořeněná, a přestože je v jistém smyslu pravdivá, tento běžný pohled zdaleka nevysvětluje celou pravdu. Co je to vlastně zákon? Zákon je v podstatě princip nebo pravidlo, které řídí chování člověka. Zákon nám nařizuje, jak se máme chovat.

Když však mluvíme o zákonech, musíme rozlišovat mezi dvěma druhy zákonů. Existuje tzv. přírodní zákon a právní předpisy. Rozdíl mezi těmito dvěma zákony je zásadní pro správné posouzení toho, proč musí hříšník zemřít.

Přírodní zákon

V případě přírodních zákonů si všichni lidé uvědomují, že je důležité žít s nimi vždy v souladu. Zákony zakotvené v přírodě nemůžeme změnit ani odstranit. Tyto zákony jednoduše popisují způsob, jakým příroda funguje, a nazývají se zákony, protože příroda nutí chování všeho v souladu s těmito určitými principy. Jsme tedy nuceni se podle nich chovat. Jedním z těchto zákonů je gravitační zákon. Tento zákon nás nutí dodržovat určité zásady a každý ví, že pokud je nedodržujeme, má to zničující následky. Mohl bych například nesouhlasit s gravitačním zákonem, a proto skočit ze střechy desetipatrové budovy. Velmi rychle bych pak zjistil, že popírání gravitačního zákona má vážné následky. Proto, i když se mi přírodní zákony nelíbí, musím s nimi vždy žít v souladu, jinak ponesu následky. To platí pro všechny přírodní zákony.

Právní předpisy

Naproti tomu právní předpisy jsou zákony vydané řídicím orgánem. Jsou považovány za dobré nebo nezbytné pro harmonické soužití v určité společnosti, ale nemusí být v každé společnosti stejné. Povaha těchto zákonů často závisí na typu společnosti nebo řídicího orgánu, který je přijímá. V případě těchto zákonů nejsou vždy stanoveny důsledky jejich porušení. V mnoha případech, kdy jsou tyto zákony porušeny, se zdá, že jejich porušovatelé vyvážnou bez trestu. Prosazování těchto zákonů není zakotveno do přírody, jako v případě přírodních zákonů. V případě právního řádu musí řídicí orgán učinit dvě věci. Za prvé, musí přijmout příslušné zákony a za druhé, musí tyto zákony vymáhat. Toho dosahuje ukládáním trestů za porušování zákonů, které pak musí sám vymáhat.

Samozřejmě, že mnohé zákony přijaté vládami jsou často chybné a dokonce nespravedlivé. Bůh je však dárce všech přírodních zákonů. Proto jsou přírodní zákony vždy dobré. Navrhl vesmír dokonalým způsobem a zavedl přírodní zákony, aby zajistil existenci života a jeho pokračování v rovnováze a harmonii.

Povaha morálního zákona

Mravní zákon je znám jako „popis“ Božího charakteru. Tento morální zákon je však v Desateru vyjádřen poněkud omezeně, a proto neodhaluje plnost Božího charakteru. Jedná se tedy spíše o „vyjádření“ než o přesný „popis“ Božího charakteru. Pokud je však mravní zákon správně chápán ve všech svých aspektech, ukazuje, jaký je Bůh ve své mravní podstatě, a lze říci, že je popisem jeho charakteru. To znamená, že *morální zákon je tím, čím je Bůh*. Bůh mravní zákon nevytvořil, ale pouze vyjádřil slovy to, co sám je, a dal nám ho jako vodítko pro náš život.

Žít v souladu s tímto zákonem znamená žít v souladu s Bohem. Ale protože Bůh je život, být v souladu s ním znamená být v souladu se životem. Pokud však člověk nežije v souladu s mravním zákonem,

není již v souladu s Bohem, a tedy ani se životem. Důsledkem je nevyhnutelná smrt! Bůh nemusí takového člověka dodatečně odsoudit nebo zabít. Člověk si automaticky přivolává smrt tím, že se odděluje od Boha, který je zdrojem veškerého života.

Jasně tedy vidíme, že mravní zákon je přírodní zákon. Když člověk žije v souladu s tímto přírodním zákonem, má také život. Pokud se od něho oddělíme, přijímáme smrt. Nikdo vás pak nemusí soudit a zabíjet. O to se postará sám hřích jako přirozený důsledek působení tohoto zákona.

Jak přišla smrt

V zahradě Eden Bůh Adamovi řekl: „...*ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.*“ (Genesis 2,17). Většina lidí tento verš chápe tak, že Bůh Adamovi vyhrožoval a řekl mu: „Když budeš jíst toto ovoce, budu tě muset zabít.“ Ale bylo to opravdu tak? Vyhrožoval Bůh Adamovi, nebo mu prorokoval? Mluvil o tom, co mu udělá, nebo jen Adama upozornil na přirozený sled událostí, který budou následovat, pokud se vymkne z harmonie s Bohem? Apoštol Pavel řekl:

„Proto jako skrze jednoho člověka vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, tak se také smrt rozšířila na všechny lidi, protože všichni zhřešili.“
(Římanům 5: 12)

Všimněte si, že hřích vstoupil na svět skrze člověka. Když přišel hřích, přišla s ním i smrt. Smrt na člověka nepřivolal Bůh, ale hřích. Když hřích vstoupil do světa, smrt se vezla na jeho hřbetě! V 1. Korintským 15,56 Pavel říká, že „*ale ostnem smrti je hřích*“. Když vás něco bodne, jed se začne šířit tělem a způsobí konečný výsledek. Když někoho bodne zvíře smrtelným jedem, například štír, má v sobě smrtelný jed. Jed začne působit a nakonec způsobí smrt. Proto Pavel říká, že ostnem smrti je hřích. Když někoho bodne hřích, vstříkne mu jed, který má smrtící účinky a pomalu ho zabíjí, dokud ho neopustí

život. Pavel proto říká, že Adam přinesl hřích a hřích smrt. Tato smrt postihla všechny lidi, *protože všichni zhřešili*. Důvodem, proč všichni lidé umírají, je pouze to, že všichni mají v sobě nemoc hříchu (Římanům 5,12). Podívejme se, jak Pavel tuto skutečnost dokazuje:

„Do Zákona hřích byl ve světě, ale nezapočítává se, když není Zákon.“
(Římanům 5: 13)

Na jaké období odkazuje, když říká „před příchodem Zákona“? Mluví o době před vydáním Zákona na hoře Sinaj, od stvoření světa až po dobu, kdy Bůh dal Mojžíšovi Desatero. Zákon samozřejmě vždy existoval jako přirozené pravidlo života, protože Zákon je výrazem Boží přirozenosti a Bůh tu byl vždy, ale lidé mu obecně nerozuměli, dokud nebyl dán na hoře Sinaj. Pavel dále říká: „Kde však není zákon, tam se hřích nepočítá.“ Co tím chce říct? Říká, že hřích tu zcela jistě byl. Lidé byli hříšníci, ale Bůh jim hřích nepřičítal, to znamená, že jim nemohl přičíst vinu. Proč ne? Protože zákon ještě nebyl dán. Bez zákona neměli lidé jasnou představu o tom, co je správné a co špatné, a proto neexistoval jasný způsob, jak obvinít člověka ze špatného jednání.

„Přesto smrt vládla od Adama až po Mojžíše i nad těmi, kdo nezhřešili podobným přestoupením jako Adam, ten je předobrazem toho budoucího.“ (Římanům 5: 14)

Přestože lidé obecně neznali Zákon dříve, než byl dán Bohem (od Adama po Mojžíše), stále nad nimi vládla smrt, protože všichni lidé zemřeli (kromě Enocha). Všichni lidé museli podstoupit smrt. Protože jim nemohl být přičten žádný hřích, nemohl to být Bůh, kdo je například zabil kvůli jejich vině. Nezhřešili jako Adam, který vědomě přestoupil jasné přikázání. Bez Zákona je nebylo možné obvinít z viny, a přesto zemřeli. Co je zabilo? Byl to hřích, který je zabil. Ačkoli neměli jasnou představu o tom, co je správné a co ne, byli

ve stavu hříchu, který Adam dal všem lidem a který u všech způsobil smrt. (Římanům 5,21; 7,24; Jakub 1,15). O tom mluví Pavel.

Proč byl zaveden právní Zákon

Není možné popřít, že by Bible učila, že člověk je souzen na základě Zákona a ti, kteří jsou shledáni vinnými, jsou odsouzeni k smrti.

„Vždyť Bůh každé dílo přivede před soud se vším, co je skryto, ať dobrým, nebo zlým.“ (Kazatel 12: 14)

„Tak mluvejte a tak jednejte jako ti, kteří mají být souzeni podle zákona svobody.“ (Jakub 2: 12)

Z těchto a mnoha dalších veršů je zřejmé, že naše individuální činy mají zásadní význam, a že Bůh bude každý čin zkoušet na soudu. Jak to ale vysvětlit? Jestliže hřích zabíjí člověka, nebo je smrt nevyhnutelným důsledkem hříchu, proč by musel Bůh uložit trest těm, kdo hřeší? K čemu je tedy soud, při němž se znovu vynesou skutky a podrobně se zkoumá, co kdo vykonal, a poté se každému dá odměna „podle jeho skutků“? Proč Bůh nenechal hříšníka napospas v jeho umírajícím stavu, když věděl, že ho hřích nakonec stejně zabije? Proč Bůh umístil tento spor do soudního prostředí a proč ustanovil právní zákon a stanovil tresty za jeho porušení, místo aby nechal věcem volný průběh, kdy hříšná přirozenost by stejně zničila ty, kdo ji přijali? V Římanům 5,20 se píše:

„Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. Ale kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.“ (Římanům 5: 20)

Zákon byl vydán za účelem odhalení rozsahu trestného činu v plné míře. To znamená, že Zákon byl dán proto, aby si člověk uvědomil, jak obrovskou moc v něm má hřích.

„Tedy to dobré mi způsobilo smrt? Naprosto ne! Ale hřích, aby se ukázal jako hřích, působil mi tím dobrým smrt, aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným.“ (Římanům 7: 13)

Jinými slovy, když Adam zhřešil, hřích dopadl na všechny lidi. V důsledku toho se všichni lidé zapletli do ohavných a zlých skutků a všichni lidé nakonec v důsledku hříchu zemřou. Ve většině případů však lidé neměli správnou představu o tom, jak hříšníci ve skutečnosti jsou. Lidé začali považovat smrt za přirozenou věc a nevytvářeli si žádnou souvislost mezi tím, jaký život vedli a žili a smrtí, která je všechny potkala. Bůh musel ve své lásce najít způsob, jak lidem ukázat jejich pravou přirozenost a objasnit jim souvislost mezi jejich hříšnou přirozeností a smrtí (tj. že hřích je příčinou smrti), aby se naučili bát se hříchu a nenávidět ho. Musel vytvořit systém, „aby se hřích stal hříšným skrze přikázání“. Vyjádřil zákon právní formulí, aby člověk mohl poznat pravou podstatu hříchu.

„Objevení“ zákona

Isaac Newton seděl jednoho dne pod jabloní, když mu na hlavu spadlo jablko. Pro zvědavou mysl tohoto vědeckého génia se ta jednoduchá událost stala spouštěčem úžasného „objevu“. „Proč mi to jablko spadlo na hlavu?“ Ptal se sám sebe. „Proč jablko spadlo dolů a ne nahoru?“ Přitom si uvědomil, že věci se tak chovají vždy, ve všech dobách a ve všech případech. To ho vedlo k formulaci tzv. gravitačního zákona, který je mu jako objeviteli připisován.

Tento zákon samozřejmě existoval dávno předtím, než se na scéně objevil Isaac Newton, ale když ho objevil, zdálo se, že je to pro něj i pro celý svět úžasný objev. Isaac Newton tento zákon vyjádřil slovy a nazval ho „gravitační zákon“ nebo „zákon přitažlivosti“. Pouze se snažil vyjádřit slovy to, co tu samozřejmě bylo dávno předtím, než si to kdokoli uvědomil. Tento přírodní zákon nevytvořil ani neuskutečnil Isaac Newton tím, že ho vyjádřil slovy. Jeho popis ho pouze učinil do jisté míry srozumitelným.

Stejně tak vždy existoval Boží morální zákon. Všichni andělé ho přirozeně poslouchali, aniž by o tom kdy pochybovali.

Lucifer byl první, kdo objevil a upozornil anděly, že jejich chování se vždy ubírá jedním směrem, vždy v souladu s Boží vůlí. Myšlenka, že se řídí nějakým zákonem, byla pro anděly, jejichž služba vždy spočívala v přirozené a radostné poslušnosti, podivná. Lucifer jako by „objevil“ morální zákon a rozhodl se, že se mu nepodřídí.

Aby bylo člověku jasné, jak morální zákon funguje (aby poznal moc hříchu a jeho spojení se smrtí), musel Bůh tento zákon vyjádřit formulí, které člověk porozumí. To se stalo na hoře Sinaj.

Podívejme se na ilustraci, která nám pomůže tuto záležitost lépe pochopit:

Ilustrace

Představme si, že určitá skupina lidí je na vrcholu hory, která má na každé straně sráz. Když se podíváte z hory dolů, tmavý mrak vám brání vidět její úpatí. Údolí je poseto ostrými kameny a skalisky. Jednoho dne se odnikud objeví cizí člověk a začne lidi přesvědčovat, že tam dole, za temnotou, je země nekonečné krásy a hojnosti - skutečný ráj. Vysvětluje, že existuje systém, podle něhož ti, kdo skáčou shora, náhle zpomalují, když překračují temnotu, a nakonec přistávají v tomto ráji lehčí jako pírko. Tento cizí člověk pak jednou sám skočí dolů a po krátké době se vrátí s mnoha exotickými plody v náručí. To lidi přesvědčí a začnou skákat dolů jeden po druhém.

Je však mezi nimi jeden muž, který přesně ví, co je dole čeká. Zoufale prosí lidi, aby neskákali, a varuje je před hrozným osudem, který je čeká, ale marně. Lidé dál skáčou. Nakonec tento varující muž vytáhne střelnou zbraň a postaví se k propasti. Říká: „Zastřelím každého, kdo skočí.“ Několik lidí se rozhodne riskovat a skočit. Přestože skočí na jistou smrt, tento muž je na místě zastřelí.

Nyní se situace mění. Nejdříve to byl pád, který zabil lidi, když skočili, ale teď je zabíjí tento muž. Místo zákona příčiny a následku - místo gravitačního zákona, který zabíjel lidi, je to nyní tento člověk. Vytvořil systém, v němž se musí podřídít pravidlům, jinak jim hrozí trest, a tento nový systém nahradil zákon příčiny a následku. Nyní je to právní zákon („neskákej, nebo tě zastřelím“) místo přírodního zákona („když skočíš, zemřeš v důsledku gravitace“). Přírodní zákon je vyšší zákon, který existuje vždy, ale kvůli lidské nevědomosti a sebedestruktivnímu jednání tento člověk, který zná pravdu, vytvořil tento právní systém v rámci přírodního systému, aby zachránil ty, kteří mohou být zachráněni. Ve skutečnosti zabíjí jen ty, kteří by stejně zemřeli, tím, že je zastřelí dřív, než zemřou na následky nárazu, jedná vlastně z milosrdenství, protože nyní dosáhne několika pozitivních věcí.

1. Vzbudí v ostatních lidech, kteří jsou stále nahoře, strach ze skákání. Dává jim tak příležitost žít dál v naději, že si uvědomí, co je ve skutečnosti čeká dole. Tímto způsobem se také odhalí charakter toho, kdo je oklamal.
2. Zabrání agónii těch, kteří by nárazem nezemřeli okamžitě, ale ještě by trpěli.

Lidé se nyní samozřejmě bojí muže se zbraní. Nazývají ho tyranem a hledají příležitost, jak se vrhnout dolů, když se nedívá. Nesnášejí jeho přítomnost a obviňují ho, že jim brání v jejich skutečném štěstí, zatímco ve skutečnosti má na mysli jen jejich nejlepší zájmy.

Vidíte tu paralelu? Proto Bůh kolem celé věci vytvořil právní rámec zákonů a přidal nezbytné tresty. Když Bůh vydal Desatero, řekl v jistém smyslu: „Když skočíš, zastřelím tě.“ Ačkoli hřích lidi zabíjí, oni si to neuvědomovali, a proto se ho nebáli. Přijali svůj zvrácený životní styl a následnou smrt jako normální běh života a neviděli důvod, proč by se měli bát hříchu nebo měnit svůj způsob

života. Proto Bůh ustanovil právní systém. Vytvořil rámec, v němž v případě přestupku psaného zákona, požadoval smrt. Nyní se lidé báli hříchu, protože si ho spojovali se smrtí, a když se ho snažili vzdát, uvědomili si, jak je zakořeněný v jejich přirozenosti. Uvědomili si také, že potřebují nadpřirozenou pomoc, pokud se mají někdy vymanit z jeho moci, a tak se Zákon stal jejich vychovatelem, který je měl přivést ke Kristu. (Galatským 3,24). Žel pro mnoho lidí byl skutečným problémem Bůh, který tato pravidla stanovila vyžadoval jejich dodržování pod hrozbou smrti. Lidé se raději zbavili Boha než svých hříchů, měli odpor k jeho pravidlům a obviňovali ho ze smrti všech, kteří se jeho pravidlům vzepřeli. Pravdou však je, že by bylo jedno, zda by Bůh odsoudil zločince k smrti, nebo ne. Hřích by ho stejně nevyhnutelně zabil.

Podívejme se velmi stručně na případ předpotopního lidu nebo na případ obyvatel Sodomy. V jednom případě Bůh seslal potopu a ve druhém oheň, aby vyhladil jejich civilizaci. Kdyby to Bůh neudělal, co by se s těmi lidmi stalo? Ta generace by stejně po pár letech vymřela! Hřích, který v nich přebýval, by je zabil stejně jako každého jiného člověka! Proč je tedy Bůh zabil o několik let dříve? Jaký je v tom rozdíl? Udělal to proto, aby dal ostatním lidem příklad, aby se báli hříchu, ale také proto, aby ukončil hlubokou zkaženost, do které hřích uvrhl lidstvo.

Tři úrovně

V postoji a vztahu k Bohu jsou lidé v zásadě na třech úrovních.

1. Na první a nejnižší úrovni lidé věří: „Když nebudu poslouchat Boha, zabije mě.“ Proto se bojí Boha a snaží se mu zalíbit, protože se bojí trestu. To je úroveň pohanských náboženství, ale i v dějinách Izraele se setkáváme s uctíváním z těchto pokřivených pohnutek a žel i mnozí dnešní „křesťané“ jsou stále na této primitivní úrovni chápání. Tito lidé vidí skutečný problém v Bohu.

2. Na druhé úrovni lidé věří, že problémem není Bůh, ale jejich hříšné skutky. Bůh je ve skutečnosti nechce zabít, ale bude muset, pokud nezmění své skutky. Spravedlnost vyžaduje, aby je zničil. Tito lidé mají lepší představu o Bohu, ale stále nevidí skutečný problém a smrt považují za nutný Boží čin, protože ho k němu nutí spravedlnost. Skutečný problém vidí ve svém jednání. Veškeré jejich úsilí směřuje ke změně jejich skutků nebo činů, aby splňovali požadavky zákona. Na této úrovni se hříšník domnívá, že spravedlnosti musí být učiněno zadost.

3. Ale na třetí úrovni konečně rozumíme! Je tu jen jeden problém. Odloučení od Boha ve mně vyvolalo nemoc zvanou hřích, která šíří můj život, plodí ve mně zlé skutky a zabijí mě. To je skutečný ničitel a není to zákon, který vyžaduje smrt hříšníka, ale přírodní zákon - zákon následku. Nyní vidíme, že skutečným problémem je hřích, který ve mně přebývá, a že je třeba změnit celou mou přirozenost a nejen mé skutky. Musím hledat život, a to u toho jediného, který ve mně může tuto změnu vyvolat. Na této úrovni věřící konečně jedná podle zásady: „Spravedlnost z víry“.

Tomu všemu musíme rozumět, protože pokud se naše chápání zastaví na druhé úrovni, budeme vždy nahlížet a prožívat svůj vztah k hříchu a k Bohu v legalistickém rámci. Pak spojujeme hřích s podrobnostmi zákona, spásu s poslušností zákona a Boží laskavostí a samotný život se stává závislým na zákoně. Ve skutečnosti je to základ toho, čemu se říká legalismus (zákonictví).

Ne mé dílo, má přirozenost

Když se dostaneme na třetí úroveň, jsme připraveni nebýt už jen dětmi a služebníky, ale syny (Galatským 4,3-7), a nyní konečně rozumíme. Problém není v tom, co dělám. Problém není v mých skutcích, ale v tom, kdo jsem. Problém je v mé přirozenosti. Uvědomuji si, že Boží snahou není změnit mé skutky, ale že Jeho snahou je dát mi nové srdce, novou přirozenost, čímž se změní i mé skutky.

Nyní se již nebojím Boha ani svých skutků. Teď se bojím sám sebe! Už se nenamáhám měnit své skutky, ale celým srdcem se snažím najít Krista a ve víře se podřídit tomu, který jediný může změnit mou přirozenost! Není to Bůh nebo dokonce spravedlnost, kdo požaduje mou smrt. Je to moje hříšná, prokletá přirozenost, která ve mně způsobuje smrt, a i když mě Boží zákon přivedl k tomuto poznání, je bezmocný, aby tento problém vyřešil. Musím přijít ke Kristu (ne k psanému zákonu, ale k živému zákonu), abych v něm získal život (Galatským 3,24), a tím i novou přirozenost.

Bůh vložil do právního rámce spor. Dal zákony a tresty, ale to není celý obraz. Jedná se pouze o obraz v obraze, jakousi druhou úroveň. Pravda se nachází na vyšší úrovni, nikoli na úrovni právního zákona, existuje na úrovni přírodních zákonů, kde se zabýváme principy zabudovanými do samotné existence vesmíru.

Proč musel Ježíš zemřít?

Jednou jsem slyšel moderátora populární talk show na Jamajce, který popsal Boha jako „krvežíznivou“ bytost. K tomuto závěru dospěl proto, že nedokázal pochopit, proč Bůh i za sebemenší provinění požaduje smrt hříšníka a proč je ve svém požadavku tak neoblomný, že nám může odpustit jen, když místo nás zemře jeho vlastní Syn. Vysvětloval to tak, že to byl Boží požadavek odplaty, že hříšník musel zemřít, a pokud se tomu chtěl vyhnout jedině, co by Bůh přijal, by byla obětní smrt jeho vlastního Syna.

Tento muž se zjevně nacházel ve velké temnotě, ale zdůraznil jedno téma, které mě už mnoho let zaměstnávalo, a pro které jsem slyšel mnoho vysvětlení, ale žádné z nich neodpovídalo mé představě Boha nekonečné milosti. Slyšel jsem, že zákon vyžaduje smrt hříšníka, že spravedlnost vyžaduje, má-li být člověk ušetřen, aby někdo zemřel místo něj, a to nejen tak někdo, ale někdo, kdo je božskou bytostí - někdo, kdo je rovný zákonu - sám Zákonodárce.

Má otázka však zněla: Jaký zákon, jaký právní systém připouští potrestání jednoho člověka za hříchy někoho jiného? Koho by něco takového uspokojilo? Dovolte mi, abych na příkladu vysvětlil, co mám na mysli. Pokud svému synovi nařídím, aby netrhal má manga a on neuposlechne, pak ho musím, pokud mají mít mé pokyny nějaký smysl, potrestat. Dělán to ze dvou důvodů: zaprvé proto, aby si zachoval svou autoritu a zadruhé proto, aby se pro své dobro naučil, že je důležité mě poslouchat. Neposlušnost by ho mohla v určitém okamžiku dostat do vážných problémů. Při trestání svého syna však zvažuji tato témata. Nikdy nejde o pomstu a nejde mi o uspokojení touhy po odplatě. Nechci, aby trpěl, protože se odvážil vzbouřit proti mé vůli. Kromě toho bych svému synovi nikdy neřekl: „Jestli budeš trhat moje mango, zabiju tě!“ Trest, který mu uložím, musí mít za cíl

udělat z něj lepšího člověka, zachránit mu život... ne ho zničit! Ale kdyby můj syn skutečně litoval toho, co udělal, a bylo by dokonce vidět, že svého činu hluboce lituje, bylo by přesto nutné ho potrestat? Musel bych mu přesto říct: „Dobře, synu, vidím, že tě to mrzí, a chci ti odpustit, ale nemohu to udělat, dokud někdo nebude za tvé činy potrestán. Navzdory mým pokynům jsi mě neuposlechl, a abych ti mohl odpustit, musí být někdo potrestán. Ale protože vidím, že toho lituješ, nebudu trestat tebe, ale potrestám tvého bratra.“ Dává to smysl?

Toto je jedna oblast plánu vykoupení, která pro mě i pro mnoho dalších byla šedou zónou. Přijal jsem skutečnost, že existoval dobrý důvod, proč musel Kristus zemřít, a přijal jsem, že to nemohl být Bůh, kdo požadoval jeho krev, ale nedokázal jsem pochopit nebo vysvětlit důvody, proč to všechno bylo nutné.

Naštěstí jsem při studiu ospravedlnění z víry konečně pochopil, proč je to tak důležité, a uvědomil jsem si, jak úžasný plán to ve skutečnosti je!

Právní fikce?

Před nedávnem jsem při surfování po internetu narazil na otázku, která mě zaujala. Otázka zněla: „Je evangelium právní fikcí?“ Důvod této otázky je následující: Když lidé uvěří v Krista (přijmou ho jako Spasitele), jsou ospravedlněni. To znamená, že jsou prohlášeni za spravedlivé. Bůh jim odpouští všechny hříchy a považuje je za stejně spravedlivé jako samotného Krista. Populární křesťanství však učí, že spravedlivým jako Kristus se člověk ve skutečnosti nestane sám od sebe, svou přirozeností a skutky. Proto je evangelium obviňováno z „právní fikce“. Je chápáno jako soudní řešení, kterým Bůh „legálně“ přijímá to, co není pravda. Přijímá nás jako spravedlivé, i když ve skutečnosti spravedliví nejsme. Do popředí se dostávají teoretické otázky a právní argumenty, které jsou zdůrazňovány jako důležité věci, ale to, co je skutečné s ohledem na náš reálný stav, je zcela opomíjeno!

Je třeba upřímně přiznat, že taková představa zobrazuje Boží obraz, který nesvědčí Svatému Králi vesmíru. Zobrazuje ho jako jednoho z pohotových, mrštně mluvících právníků, kteří využívají právní klíčky, za účelem zproštění viny těch nejhorších zločinců, aby mohli být znovu puštěni do společnosti a páchat v ní jejich zločiny. Tohle má být ten nejlepší „plán vykoupení“, jaký mohl Bůh vymyslet? Jde v evangeliu o teoretické právní argumenty, nebo spíše o praktické osvobození člověka od skutečného hříchu?

V předchozí kapitole jsme si řekli, že člověka zabíjí hřích. Platí to i naopak, že spravedlnost je život. Jakmile to jednou pochopíme, jeví se nám Kristova smrt ve zcela jiném světle.

Jak se přenáší život

Především si musíme ujasnit důležitou zásadu, která je pro pochopení této problematiky klíčová. Když Bůh jednou stvořil život, bude předáván ostatním a prostřednictvím plození rozmnožován. Každému tvoru je při narození dána jeho základní přirozenost, která určuje, čím je, ať už je to pes, kočka, lev, vlk, člověk atd. V rámci této přirozenosti se u každého tvora vyvíjí charakter, ale je to přirozenost, která určuje povahu tvora.

Jak jsme se již dříve dozvěděli, všichni se rodíme s duchovní, ale také s fyzickou přirozeností. Všichni, kdo pocházejí z Adamova rodu, se rodí s hříchem oslabeným, křehkým, degenerovaným a umírajícím tělem (hříšným tělem) a tělesností, hříchem ztročenou a bezbožnou myslí (tělesnou myslí). To dostáváme při narození a žádná lidská disciplína, ať už medicína, psychologie, výchova, resocializace, náboženství atd., nemůže změnit tuto fyzickou nebo duchovní povahu, i když člověk může některé z jejích projevů potlačit nebo zamaskovat. Přirozenost se tedy může předávat pouze narozením! Člověk se rodí s přirozeností, která je duchovně mrtvá. Bible ho popisuje jako „mrtvé pro své provinění a pro své hříchy“ (Efezským 2,1+5). Narodí se také s umírajícím tělem. Má-li člověk

někdy uniknout moci této dvojí smrti (fyzické a duchovní), která v něm působí, musí se znovu narodit! Neboť přirozenost se přenáší pouze narozením! (Člověk nemůže získat přirozenost kopírováním nebo napodobováním někoho jiného).

Nový zdroj života

Nezapomínejme však, že při zrození vždy existuje původní zdroj života. Vždy je tu rodič, který tento život zplodí neboli předá dál. To je také princip znovuzrození. Pokud by chtěl někdo přijmout nový život a přirozenost, potřebuje předtím původní zdroj života, někoho, v kom tento nový život již existuje. Navíc všechny životní vlastnosti, charakterové rysy tohoto nového života a povahy, musely být součástí toho původního nového života. Nejprve musely být součástí života rodičů, aby mohly být předány potomkům.

Co chtěl Bůh udělat pro člověka? Chtěl mu dát život, v němž bude hřích poražen a zničen. Život, v němž by se přirozenost obracela k Bohu a jeho spravedlnosti tak přirozeně, jako se slunečnice obrací ke slunci. Pouze přijetím takového života mohl být člověk vykoupen z hrozného osudu, který mu byl uložen životem přijatým od Adama.

To je to, co Bůh zamýšlel v Kristu. Ježíš měl být druhým Adamem, druhým prototypem lidstva, „věčným Otcem (Iz 9,6)“, novým původcem lidstva, kterému mohl předat život, v němž byl hřích poražen a zničen a spravedlnost se stala přirozenou skutečností. Jaká kritéria však musel Ježíš splnit, aby mohl takový život předat?

- a) Musel na sebe vzít hřích, zakusit jeho moc, zvítězit nad ním a zničit ho, aniž by mu podlehl. Jen tak mohl mít vítězný život, který předal svým potomkům.
- b) Musel být božskou bytostí, která byla ve své přirozenosti zajedno se Zákonem, která byla skutečností živého Zákona. Anděl nám mohl dát návod, jak Zákon dodržovat, a dokonce nám mohl dát

příklad, ale pouze sám Zákonodárce, živý Zákon, nám mohl předat přirozenost, v níž byly hluboké zásady tohoto zákona zabudovány.

Ježíš je právě takovým Spasitelem - jediným, který tato kritéria dokonale splňuje! Ježíš musel být plně člověkem, jinak by nemohl vzít náš hřích na sebe. Nemohl by na sebe vzít naši „nemoc“, aby ji zničil. Ale zároveň nemohla spása přijít od toho, kdo byl pouhým synem Adama. Podle Zákona o dědictví mohl Adam přenést hřích a smrt pouze na své potomky. Kdyby byl Ježíš pouze Adamovým synem, mohl by také předat pouze hřích a smrt. Aby mohl dát věčný život, musel být jeho rod zakořeněn mimo tento svět. Musel být jiné rasy, aby do lidstva vnesl nový prvek. Ba co víc, Ježíš musel být zcela božský! Jen díky tomu, že byl božskou bytostí, rovnou Bohu, mohl předávat život dokonalé spravedlnosti, život, který nejenže odpovídal Zákonu, ale byl od přirozenosti čistý, spravedlivý a svatý.

„Učiněn hříchem“

Tak nám to říká Boží slovo:

„Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.“ (2. Korintským 5: 21)

Všimněte si, co říká Boží slovo, je to mnohem silnější vyjádření než to, že Ježíš zemřel za naše hříchy. Kde se říká, že „se stal“ hříchem. Jak je to možné u bytosti, která je bez hříchu? Jak se stal hříchem? Jak je možné, že Petr řekl:

„On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo.“ (1. Petrova 2: 24)

Pokud nechápeme pravou podstatu hříchu, neporozumíme tomuto výroku. Někteří věřili, že nesl naše hříchy a stal se hříšníkem jen proto, že přišel s degenerovaným lidským tělem a měl tělesné slabosti společné všem lidem. Jiní omezili hřích na skutek přestoupení Zákona

a tvrdí, že On nesl naše hříchy v tom smyslu, že všechny špatné skutky, které kdy byly v dějinách lidstva spáchány, byly záhadným způsobem shromážděny a vloženy na Krista. Když však správně pochopíme, co je to hřích, najednou pochopíme, co se stalo, když se Ježíš stal hříchem za nás. Najednou to všechno dává smysl. Najednou si uvědomíme úžasnou pravdu, která je zároveň strašná, a přesto úžasná.

Kořenem každého hříchu je nevíra, která vede k odloučení od Boha. U všech bytostí, které kdy zažily odloučení od Boha - ať už u Lucifera a padlých andělů, nebo u Adama, Evy a jejich potomků, toto odloučení od Boha skončilo okamžitým projevem hříchu, tedy vykonáním hříšného činu. Je důležité pochopit jednotlivé kroky tohoto procesu odpadnutí, abychom mohli plně porozumět tomu, co se stalo, když Ježíš nesl naše hříchy.

1. Nejprve přichází nevíra - neochota důvěřovat Bohu.
2. To vede k odloučení od Boha.
3. Bezprostředním důsledkem je naprosto sobecká povaha.
4. Přírozeným a nevyhnutelným důsledkem je konání hříšných skutků.

Každá z těchto fází se nazývá hřích, protože spolu všechny souvisejí a každá z nich je buď příčinou, nebo důsledkem jiného stavu. Všeobecně panuje přesvědčení, že Ježíš na sebe vzal pouze poslední fázi hříchu (hříšné skutky), když „nesl naše hříchy“. Protože se však sám nikdy nedopustil jediného hříchu, musí tím být jednoduše míněn *trest* za hříchy, které nesl. Z toho vyplývá, že když Ježíš nesl naše hříchy, Bůh shromáždil všechny špatné skutky, které kdy byly v dějinách světa spáchány, a uložil na Něho za všechny tyto skutky *trest*. To nás vedlo k tomu, že o spasení uvažujeme jako o právní záležitosti, která se týká pouze „papírování“ a „vykoupení“. Ježíš tedy nese *trest*, čímž nás očisťuje, aby Bůh mohl znovu spravedlivě vyrovnat účty. Člověk nepovažuje hříchy, které Kristus nesl, za skutečnou realitu, která dynamicky a prakticky ovlivňuje náš život.

Byl to však náš hřích, který Bůh vložil na Krista. Ne hřích ve svém konečném důsledku jako hříšné jednání, ne hřích ve své třetí fázi sobecké povahy, ale hřích ve svém původním stavu, ve svém základním principu, kde začíná. Ježíš samozřejmě neztratil víru v Boha. Nikdy si nevybral vlastní cestu (první fáze), takže se neoddělil od Boha (druhá fáze). Ale Bůh „na něj vložil hříchy nás všech“ (Izajáš 53,6). Druhou fází (odloučení od Boha) Bůh vložil na Krista. Musel to udělat, aby Kristus mohl zničit princip hříchu!

Hřích odsouzený v těle

Když se Bůh vzdálil od svého Syna, Ježíš nesl všechny *následky* hříchu. Muka tohoto odloučení byla nad Kristovy síly a zlomila mu srdce. Zamysleme se však nad tím, co Kristus skutečně udělal. U všech ostatních bytostí, které kdy zažily odloučení od Boha, bylo vždy bezprostředním důsledkem sobectví. Jedná se tedy o třetí fázi. Touha po sebezáchově se rázem stala vládnoucím principem jeho srdce. Dokonce i Adam, jehož celým potěšením byla kdysi Eva, poté, co zhřešil a byl odloučen od Boha ji jako první obvinil, aby si zachránil vlastní kůži!

Nyní Bůh nechal Ježíše samotného a na něj okamžitě padla hrůza z velké temnoty. Bez uklidňující jistoty Ducha Božího se najednou všechno zdálo nejisté a hrozivé. Dokonce i proroctví, která se týkala jeho vzkříšení, vypadala nejasně a nereálně. V jeho zmatené a zatemněné mysli se objevila myšlenka, že jeho smrt bude možná navždy. Připomeňme si, že Ježíš se nenacházel v pohodlí své ložnice, kde by studoval Bibli, zatímco Duch Svatý osvěcoval jeho mysl. Byl to zmučený, ztrápený a velmi trpící muž, který byl pravděpodobně více než čtyřicet hodin bez spánku, trpěl ztrátou krve a byl v bezvědomí, na pokraji halucinací, a nyní, což pro něj bylo nejhorší, *opuštěn Duchem Božím!* Nebyl tu žádný paprsek světla, který by osvětlil jeho mysl, ani žádný utěšitel, který by mu s novou silou připomněl proroctví. Satan na něj navíc neustále útočil prudkými vlnami pochybností.

Logickým, přirozeným a podle všeho nevyhnutelným důsledkem bylo, že Ježíš přejde do třetí fáze na cestě hříchu, obrátí se k sobectví a bude se snažit zajistit si spásu vlastního života. Jakákoli jiná bytost ve vesmíru by to udělala a reagovala by tímto způsobem. I ten nejsvětější anděl by to ve stejné situaci udělal. Ale Ježíš byl dokonale božský. Byl to jednorozený Boží Syn a měl stejnou čistou, svatou a nesobeckou Boží přirozenost. I když mu byla odňata moc, ano, i když ho opustil Duch Svátý a veškerá naděje byla pryč, nemohl přestat být sám sebou. Nemohl se stát sobeckým, protože byl od přirozenosti Bohem a Bůh je dokonale dobrý! Haleluja!

Místo toho, aby se obrátil k sobě a přešel do další fáze hříchu, místo toho, aby se podřídil Satanově zásadě, zemřel hříchu. On sám se vzepřel hříchu a vzdoroval mu až do smrti, čímž navždy zničil hřích v lidském těle.

„Neboť co bylo pro Zákon nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle.“ (Římanům 8: 3)

Ježíš odsoudil hřích ve svém lidském těle. Vzal ho na sebe a odsoudil ho. Nyní existuje lidstvo, v němž byl hřích zničen. Nyní existuje lidstvo, v němž bylo odstraněno nepřátelství mezi Bohem a člověkem. Existuje lidský život, nad kterým již nevládne hřích, život, ve kterém se hřích snažil ze všech sil, ale byl poražen a zničen. Kde je tento život? Kde je ta lidskost? Je v druhém Adamovi, v novém stvoření - v Ježíši Kristu! (1 Jan 5,11)

„Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši...“ (Římanům 8,1)

Hřích který byl v nás, nás odsoudil a způsobil naši smrt. Odloučení od Boha vedlo k sobecké povaze a sobeckému jednání. Ježíš však vzal toto odsouzení na sebe, nesl prokletí na svém těle (Galatským 3,13)

a zničil toto odsouzení v těle. Tento život nyní Ježíš daruje všem, kdo uvěří. Život, ve kterém je odloučení od Boha, sobectví a sobecké skutky vymazány.

To je důvod, proč Ježíš musel zemřít.

V každé lidské bytosti působí přírodní zákon, vštípený a zděděný po Adamovi. Bible nazývá tento hrozný zákon „zákonem hříchu a smrti“ a apoštol Pavel v Římanům 7,14-24 popisuje způsob, jak tento přírodní zákon funguje. Žádná lidská bytost nemůže vlastní silou nebo jakýmkoli úsilím překonat účinky Zákona. Je to princip, který je zabudován do života všech, kdo pocházejí z Adamova rodu. Je to zákon přírody, pravidla a předpisy, které nemohou odstranit nebo překonat zákon přírody, takže Desatero, Boží Zákon vyjádřený v právní formě, je při řešení problému bezmocný. Právní zákon nikdy nemůže být správnou odpovědí. Zákon (soudní zákon) byl totiž „oslaben“ tělem (Římanům 8,2). V těle působí silnější zákon, než je zákon soudní, a soudní zákon ho nemůže překonat. Bylo by to, jako kdybych člověku přikázal: „Když vyskočíš do vzduchu tak nepadej opět na zem.“ Všechny mé příkazy by byly zbytečné. Nedokázali by překonat přírodní zákon gravitace, ať bych prosil sebevíc nebo vyhrožoval, ať by se ten člověk sebevíc snažil. Má-li být přírodní zákon překonán, musí být zaveden vyšší přírodní zákon, který by působil proti tomu stávajícímu.

Gravitace je přírodní zákon, který poutá všechny věci k zemi. Účinky gravitačního zákona však mohou být překonány zákonem aerodynamiky. To je další zákon, který může člověku umožnit povznést se nad zákon gravitace. To se děje každý den, když letíme letadlem. Gravitaci překonáváme uplatněním vyššího zákona. I když by bylo nemožné, aby člověk uposlechl příkaz zůstat ve vzduchu při skoku vlastní silou, přesto by to bylo možné, kdyby použil zákon aerodynamiky.

Zákon Ducha

Boží slovo proto říká:

„Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.“ (Římanům 8: 2)

„Neboť to, co bylo pro Zákon nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle.“ (Římanům 8: 3)

V mé mysli vládl zákon hříchu a smrti a já jsem byl bezmocný, abych mu vzdoroval. Ani Desatero přikázání mi nedokázalo dát sílu, kterou jsem potřeboval, abych ho překonal. Existuje však ještě jiný zákon, zákon Ducha života. Kde se tento zákon nachází? Je v Ježíši Kristu! Lze ho nalézt a zakusit pouze v Kristu. Bůh zavedl další přírodní zákon, aby zrušil účinek prvního zákona.

Ti, kdo vírou zakoušejí tento přírodní zákon, naplňují spravedlnost požadovanou zákonem. Jsou duchovně smýšlející, mají život a pokoj, a živou spravedlnost a jsou skutečně Božími syny a jejich těla jsou mrtvá hříchu (Římanům 8,4-14).

Zlomené prokletí

Kapitola 12

Co je to prokletí?

Kříž hraje ústřední roli ve vykoupení lidstva. Nelze číst Nový zákon, aniž bychom si tuto skutečnost neuvědomili. Ježíšovo ukřižování byl předem předurčený aspekt v plánu vykoupení, něco, co Bůh a jeho Syn připravili ještě před stvořením světa. Apoštolové si uvědomovali důležitost kříže, a proto jej vždy stavěli do popředí svého učení. Pavel napsal:

„...my však hlásáme Krista ukřižovaného: Židům pohoršením, pohanům bláznovstvím.“ (1. Korintským 1: 23)

„Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného.“ (1. Korintským 2: 2)

Pavel kázal Krista, ale všimněte si důrazu, který kladl. V centru jeho poselství nebyl jen Kristus, ale Kristus ve velmi specifickém momentě jeho zkušenosti - *Kristus ukřižovaný*.

Proč je ale Golgota tak důležitá? Co se tam na kříži vlastně stalo? To je otázka, která nás bude zaměstnávat celou věčnost, než na ni budeme moci plně odpovědět. Přesto se z ní můžeme již dnes hodně naučit, pokud budeme toto téma svědomitě studovat.

Vykoupení z prokletí

Začněme úvahami v listu Galatským 3,13:

„Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že stal se za nás prokletím - neboť je psáno: ‚Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě.‘“ (Galatským 3: 13)

Apoštol Pavel říká, že Kristus nás osvobodil od jistého prokletí, totiž „prokletí zákona“. Kristus nás z tohoto prokletí vykoupil. Ale jak to udělal? Učinil tak tím, že se sám stal prokletím a že jej na sebe vzal. Na podporu svých slov Pavel cituje z Deuteronomium 21,23, kde se píše, že každý, kdo visí na dřevě, je Bohem proklet. Kristus visel na dřevě, a proto byl proklet, a tak nesl prokletí a tímto způsobem nás z něj vysvobodil.

Chceme-li tomuto tématu správně porozumět, musíme si položit několik otázek. Co je to prokletí? Co znamená, že jsme byli pod kletbou zákona? A jak na sebe Kristus vzal toto prokletí a nás tím od něj osvobodil?

Co je prokletí?

Kletba je rozsudek zkázy. Tento koncept existuje i mimo Bibli. Většina z nás pravděpodobně zná příběh o někom, kdo byl proklet a následně postižen různými druhy neštěstí. Jedná se o jedno z nejoblíbenějších témat v pohádkách. Nicméně je na tom něco pravdy.

V Numeri 22. kapitole čteme, jak moábský král Balák povolal Baláma, aby proklel Izrael. Izrael vpadl do Palestiny a zničil všechny národy, které mu stály v cestě a Moábští byli další na řadě. Balák věděl, že všechno, co Izrael dělá, je úspěšné a uvědomoval si, že tento národ nemůže porazit bez nadpřirozené pomoci, a tak poslal pro Baláma, protože měl zvláštní pověst. Byl Božím prorokem a koho požehnal, byl požehnan a koho proklel, byl proklet.

Balám tedy přišel Balákovi na pomoc, ale pokaždé, když otevřel ústa, aby Izraeli zlořečil, z nich k jeho údivu vyšla jen slova požehnání. To nás učí něčemu velmi důležitému. Říká nám, že prokletí není něco, co může jedna osoba uvalit na jinou osobu. Člověk může být schopen vyslovit kletbu, ale nemá schopnost přivolat neštěstí na druhého člověka. Tato představa je sice v myslích lidí rozšířená, ale Bible ji vůbec neučí.

Vezměme si jako příklad pasáž z Matouše 23, kde Kristus mluví k Židům:

„Hadi! Plemeno zmijí! Jak uniknete trestu Gehenny? Hle, proto já k vám posílám proroky a moudré muže i učitele Zákona; některé z nich zabijete a ukřižujete, některé z nich budete bičovat ve svých synagogách a pronásledovat od města k městu, aby na vás padla všechna spravedlivá krev vylévaná na zemi, od krve spravedlivého Ábela až po krev Zachariáše, syna Barachiášova, kterého jste zavraždili mezi svatyní a oltářem. Amen, pravím vám, to všechno přijde na toto pokolení.“
(Matouš 23: 33-36)

Nikdy nebyla na lidi uvalena tak vážná a strašná kletba! Tato slova se naplnila, když Římané oblehli Jeruzalém. Židé se v důsledku toho dostali do tak hrozných podmínek, že hladovějící ženy začaly jíst vlastní děti! Když římské vojsko konečně vstoupilo do města, tekla krev Židů v ulicích Jeruzaléma jako voda.

Kletby si člověk přivolává sám

Ano, bylo to prokletí, ale kdo Izrael proklel? Ježíš pronesl ta slova, ale kdo na ně kletbu seslal? Skutečnost je taková, že Izrael se proklel sám! Byl to Kristus, kdo na ně přivolal to neštěstí? Ne, prokletí na ně dopadlo výhradně skrze jejich vlastní činy! Kristus pouze vyslovil pravdu předtím, než se to stalo. Pouze prorokoval, co se jim brzy stane. Byli to oni, kdo se od Boha odvrátili a zcela ho zavrhli, čímž se také vzdálili od jeho ochrany. Výsledkem bylo, že Satan s nimi mohl jednat tímto strašlivým způsobem, který nakonec vedl ke zničení národa. Jak se píše v Příslovích 26,2: „...bezdůvodná kletba nikam se nedostane.“

Stejnou pravdu nacházíme také v Genesis 9 kapitole. Zde čteme, jak se Noe po potopě opil a ležel nahý ve stanu. Jeho nejmladší syn Chám vešel do stanu a uviděl svého otce, jak tam tak leží. Bible sice neuvádí, co přesně se stalo, ale naznačuje, že se Chám rouhal svému

otci. Někteří tvrdí, že toho udělal víc, ale v Bibli nenajdeme žádné podrobnosti. V Genesis 9,24-25 čteme:

„Když se Noe probral ze svého vína a dozvěděl se, co mu jeho nejmladší syn provedl, řekl: Buď proklet Kanaan! Ať je svým bratrům posledním z otroků.“ (Genesis 9: 24-25)

Noe se tedy probudil a zvolal: „Prokletý Kanaan!“ Kdo ho viděl nahého? Byl to Chám, ale kupodivu to nebyl Chám, kdo byl proklet, ale Kanaan! Kdo byl Kanaan? Byl synem Chamovým. Chám něco provedl a Noe vyslovil nad Chámovým synem kletbu. Kdyby byl Noe tím, kdo na Kanaana seslal kletbu, byla by to od Noeho velká nespravedlnost. Nebyl to však Noe, kdo tuto kletbu na Kanaana seslal, protože by k tomu vůbec neměl moc.

Proč tedy Noe pod vlivem Božího Ducha vyslovil kletbu nad Chámovým synem? Jaké poučení si máme z těchto veršů vzít?

Je to jednoduché. Zákon následku je nevyhnutelným zákonem života. Bůh může člověku odpustit hřích a prominout trest, ale následky zůstávají. Jinými slovy, naše činy ovlivňují i naše děti! Pokud se někdo kvůli hříšnému chování nakazí nějakou nemocí, může jí nakazit i své děti. Později může činit pokání a prosit Boha o odpuštění a Bůh mu samozřejmě odpustí, ale děti nebudou zázračně uzdraveny z nemoci jen proto, že jemu bylo odpuštěno. Důsledek zůstává.

Noemův syn Chám měl v povaze něco, co po něm zdědil jeho syn Kanaan. Později se Chámovi potomci, kvůli tomuto zděděnému povahovému rysu, stali služebníky potomků jeho bratrů. Kanaan tedy nebyl proklet, protože se Bůh svévolně rozhodl potrestat Kanaana, ale protože Chám předal své zvyky a postoje svému synovi, který je následně předával dalšímu pokolení. Bůh říká, že se to přenáší do třetí a čtvrté generace, a dokud tyto zlé povahové rysy v rodině zůstávají, tento začarovaný kruh pokračuje.

Tyto příklady ilustrují princip, který musíme důkladně pochopit. V Exodus 20,5 Bůh říká:

„...neboť já, HOSPODIN, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý, který s trestem navštěvuje vinu otců na synech i na třetí a čtvrté generaci těch, kdo mě nenávidí...“ (Exodus 20: 5)

Jak si to můžeme vysvětlit? Je to Bůh, kdo se svévolně rozhoduje trestat syna člověka a jeho potomky generaci po generaci? Je to Boží povaha? Rozhodně ne!

Jednou z ras, které hodně trpěly, je jistě černošská rasa. A přestože některé z „velkých“ civilizací minulosti byly africké, je faktem, že zotročování a brutální zacházení s Afričany v některých případech vlastními lidmi, ale většinou jinými rasami, je jednou z nejtemnějších kapitol lidských dějin. V každé době lidé zotročovali své bližní, ale zdá se, že toto zlo se nejvíce projevilo v zotročování černochů. Ale kde to všechno začalo? Afričané patří k potomkům Cháma.

Chám se odvrátil od Boží cesty a vedl své potomky stejnou cestou. Jedním z prvních velkých vzbouřenců proti Bohu byl Nimrod, který byl potomkem Chama. Nimrod založil království, které se vzbouřilo přímo proti Bohu (Genesis 10,8-10). Prokletí (zlé povahové rysy) přecházelo z otce na syna, jak se Chámovi potomci stále více vzdalovali od pravého poznání Boha. Protože se zmatek v jejich chápání stále prohluboval, začali uctívat kameny a dřevo a chovali se ponižujícím způsobem.

Kde končí sestupná spirála, když se člověk narodí v zemi, kde je kanibalismus běžným způsobem života, kde jsou jediní známí bohové ze dřeva a kamene a kde jsou ty nejhodnotnější stránky lidské povahy běžné a prožívané jako naprosto normální? Jakou má takový člověk naději, že se z tohoto kruhu někdy dostane? Může klesnout jen hlouběji! Prokletí je tedy ve skutečnosti sled

přirozených důsledků, a to je jedna z věcí, které bychom měli pochopit. Bůh obvykle do důsledků nezasahuje. Může hřích odpustit, ale následky zůstávají. Tak to prostě je.

Jak lze prokletí zlomit?

Držme se skutečnosti, že Bůh sám říká, že „navštěvuje nepravost otců na dětech „až do třetího a čtvrtého pokolení synů těch, kdo mě nenávidí“. Můžeme v tomto prohlášení ještě najít jiskřičku naděje?

V Genesis 27 přišel Jákob ke svému otci a lstí a podvodem získal něco, co právem patřilo jeho bratrovi. Ukradl bratrovi požehnání. Když pak Ezau přišel pro požehnání, dozvěděl se, že přišel o všechno. Ani všechny jeho prosby to nemohly změnit. Izák si to nemohl později rozmyslet, protože jeho požehnání, stejně jako prokletí, bylo pouhým proroctvím toho, jak se věci mají. Proto Izák pod vlivem Božího Ducha nemohl říci něco, co by nebyla pravda. Ve 40. verši však Ezauovi řekl:

„Budeš živ ze svého meče, ale svému bratru budeš sloužit. Když se budeš toulat, strhneš jeho jho ze své šíje.“ (Genesis 27: 40)

Jak se kletba zlomí? Bůh prostřednictvím Izáka předpověděl Ezauovi, že bude sloužit svému bratrovi, ale v den, kdy se mu podaří strhnout Jákobovu vládu z krku, bude prokletí zbaven. Aby člověk mohl prokletí zlomit, musí se nejprve dostat do jeho moci a z této pozice pak být schopen tuto moc překonat. To je jediný způsob, jak prokletí zlomit.

Předpokládejme, že před tisíci lety žil v nejprimitivnější části Afriky člověk, který polonahý uctíval dřevo a kámen. Kdyby tento muž poznal pravého Boha, co by se stalo s jeho dětmi? Kletba v jeho rodině by tak byla zlomena! V Africe by se zrodil kmen, který by se uprostřed nejhlubší temnoty naprosto lišil od všech ostatních v okolí. V lidech tohoto kmene se navzdory nevědomosti, která je

obklopovala, měla projevit čistota a spravedlnost pravého křesťanství. Ale to by musel alespoň jeden z nich toto prokletí zlomit.

Ale jak by mohl někdo, kdo v takových podmínkách vyrůstá a stráví v nich celý život, změnit přirozený běh věcí? Za normálních okolností by se nikdo v takové situaci nemohl od takového způsobu života odvrátit. Nejprve by do jeho života musel vstoupit zcela nový prvek, aby to mohl udělat.

Ačkoli je otroctví ohavnost, ve světle toho, co bylo řečeno, jsem přesto rád, že Bůh dovolil, aby z tohoto zla vzešlo něco dobrého. Někteří z mých předků přišli do Karibiku za těchto strašných podmínek, ale díky tomu mělo mnoho lidí afrického původu možnost setkat se s evangeliem. A to je nakonec důvod, proč dnes jako Boží dítě mohu být spokojený se svým životním údělem tam, kde jsem. Jisté okolnosti tedy přinesly změnu a do zkaženého života Cháma byl vnesen nový prvek, takže na mě již nemohlo prokletí přejít. Cháмова kletba byla zlomena, protože do zkušenosti mých předků vstoupil nový prvek.

Prokletí zákona

V listu Galatským 3,13 čteme, že Ježíš na sebe vzal „prokletí zákona“, aby nás vykoupil. V čem však spočívá prokletí zákona? V Příslovích 28,9 se píše:

*„Kdo odvrací své ucho od slyšení zákona, i jeho modlitba je ohavností.“
(Přísloví 28: 9)*

Co to znamená? Co je ohavnost? Ohavnost je něco, co je velmi odporne a nechutné, něco, co je pro vás nepřijatelné. Slovník Webster's New World ji definuje jako „ohavnost“ a něco, co je „nenávisť plné a odporne“. Člověk, který neposlouchá požadavky Božího zákona, staví mezi sebe a Boha velkou překážku. Dokonce i jeho modlitba je ohavností. Pokud je i jeho modlitba označena za ohavnost, za co je pak považován samotný člověk? To nám dává vodítko, které pomáhá pochopit, co je prokletí zákona. Prokletí zákona dopadá na člověka, který ho porušuje. V listu Galatským 3,10 čteme:

„Proklet je každý, kdo nezůstává ve všem tom, co je napsáno v knize Zákona, aby to činil“ (Galatským 3: 10)

Prokletí jsou lidé, kteří nedělají VŠE, co Zákon vyžaduje. Aby člověk unikl prokletí zákona, musí dělat naprosto vše, co Zákon vyžaduje. Jakub nám však říká, že člověk se proviní proti celému Zákonu, pokud ho poruší byť jen v jediném bodě. Žádný člověk (kromě Krista) nikdy dokonale nenaplnil Zákon. Nikdo z nás nikdy nezůstal „ve všem“, co Zákon vyžaduje, a proto prokletí Zákona dopadlo na celé lidstvo. Prokletí přišlo kvůli neposlušnosti a odvrácení se od Zákona.

Osobou, která toto prokletí na lidstvo přivolala a uvrhla do něho celý lidský rod, je Adam. V Genesis 2,17 Bůh Adama a Evu varoval. Velmi jasně jim vysvětlil, jaký bude následek, když pojedí ze stromu poznání dobra a zla.

„...ale ze stromu poznání dobrého a zlého nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.“ (Genesis 2: 17)

Podle všeobecného názoru Bůh Adama a Evu proklel, když jim řekl, že zemřou, pokud pojedí z ovoce. Nezapomeňme však na princip, který jsme již poznali: Bůh nikoho neproklíná. To, co považujeme za Boží prokletí, je ve skutečnosti jeho předpověď, co se stane v důsledku rozhodnutí a chování člověka.

Když Bůh řekl: „Budete-li z toho stromu jíst, zemřete smrtí,“ nemyslel tím: „Budete-li z toho stromu jíst, zabijí vás!“ Spíše předpovídal: „Budete-li jíst ovoce, přivoláte na sebe něco, co vás zabije.“ Pouze je láskyplně varoval. Jejich odpověď však zněla: „Nevěříme, že nám říkáš pravdu. Zdá se, že had chápe o co tu skutečně jde.“ V tom odmítli Boží radu, vzali si z ovoce a jedli.

Bůh nezůstává tam, kde ho nechtějí. V okamžiku, kdy se Adam dobrovolně a vědomě rozhodl jít proti Bohu, byl Bůh nucen se od Adama odvrátit. Bůh musel Adamovi umožnit svobodnou volbu a musel ji respektovat. Adam si zvolil odloučení od Boha. V tomto stavu existuje pouze smrt, a to jak fyzická, tak duchovní. A to je prokletí Zákona. *Prokletí, které pochází z odmítnutí Boha tím, že se zjevuje skrze neposlušnost jeho zákonu.*

Je sice pravda, že Adam toho dne nezemřel, ale jen proto, že v okamžiku jeho hříchu na sebe Kristus vzal jeho trest a slíbil zemřít místo něj. Adam začal okamžitě těžit z Kristovy oběti, přestože Kristus ve skutečnosti ještě nezemřel. Bible nás učí, že Ježíš Kristus je *Beránek zabítý před založením světa.* (Zjevení 13,8)

Protože milost zasáhla okamžitě, je pro mnohé z nás těžké skutečně pochopit, co si člověk tehdy přivodil. Podíváme-li se však o několik let do budoucnosti na stav, který bude panovat na konci doby milosti, až Duch Boží odejde ze země, získáme lepší představu o tom, co si člověk skutečně zaslouží. Bible o lidech té doby říká:

„...a proklínali nebeského Boha pro své bolesti a pro své vředy, ale neodvrátili se od svých skutků.“ (Zjevení 16: 11)

Proč nebudou činit pokání? Protože Boží Duch bude ze země odňat. Bez Boha nemohou činit pokání. Necítí žádnou touhu obrátit se k Bohu, jejich zkušební doba vypršela, nemají ani Boží přízeň, ani Jeho milost, ani žádné světlo od Něho a nemohou se k Bohu obrátit. Lidé, kteří projdou posledními sedmi ranami, zažijí, co znamená být zcela pod prokletím. Budou hledat smrt a nenajdou ji, protože Kristus už nebude stát mezi lidmi a plným projevem prokletí.

Tak se mělo stát v onen den, kdy Adam a Eva zhřešili! Právě to si vybrali! Ale Bůh nadále přinášel požehnání lidskému pokolení, protože Kristus toho dne zasáhl.

Bůh jediný je dobrý

V Matoušově evangeliu 19,17 najdeme to, co považuji za nejdůležitější a největší základní pravdu křesťanské víry. Zde nám Ježíš říká:

„...Jeden je dobrý Bůh...“ (Matouš 19: 17)

Tato pravda se opakuje ve Zjevení 15,4, kde se o Bohu říká:

„...ty jediný jsi svatý...“ (Zjevení 15: 4)

Slovo „jediný“ znamená, že neexistuje nikdo jiný. Nikdo není dobrý kromě samotného Boha. Z této velké základní pravdy samovolně vyplývá další pravda. Kdekoli ve vesmíru je dobro, můžeme si být jisti, že je tam přítomný i Bůh. Když člověk najde něco, co je opravdu

dobré, našel Boží přítomnost! Kdyby bylo možné nalézt dobro mimo Boha, znamenalo by to, že by existovalo více než jeden Bůh, protože Bůh sám je dobrý. To je základní princip, a pokud mu nerozumíme, nic z toho, co si myslíme, že víme o spravedlnosti, nebude správné. To je tedy jeden z nejdůležitějších základních kamenů: Dobro nemůžeme najít nikde jinde než v Bohu samotném.

Na počátku stvořil Bůh vesmír a bylo to dobré. Stvořil svět, kde je všechno velmi dobré! Jaký z toho vyvodíme závěr? Můžeme z toho vyvodit, že celý vesmír musel být naplněn přítomností dobrého Boha. Z toho je zřejmé, že Bůh stvořil tento svět jako výraz sebe sama. Navrhl ho jako místo, kterým měl proudit jeho život a zjevovat se v každém stromu, listu, poupěti a květu. Kromě toho měly být všechny živé rozumné bytosti příbytkem živého Boha. Jejich těla měla být chrámy, v nichž bude žít a zjevovat se.

To je plán, který měl Bůh v mysli, když stvořil tento svět. V tomto stavu bylo vše v pořádku. Lucifer však do vesmíru vnesl něco, co nebylo v původním plánu. Lucifer poprvé rozdělil vesmír na dvě části. Nešlo o fyzické, ale o ideologické rozdělení. Lucifer přišel s myšlenkou, že bez Boha je možný lepší život.

V knize Genesis čteme, jak Satan promluvil k ženě (volně přeloženo): „Bůh neříká pravdu! Ví, že toho dne kdy budete jíst z tohoto stromu, stanete se jako Bůh!“ Bůh do ženy vložil dobro v podobě svého života. Satan však v podstatě tvrdil: „Nepotřebuješ Boha, abys byla dobrá. Stačí, když poznáš, co je dobré a co zlé, a pak budeš jako Bůh.“ V podstatě naznačoval, že základním cílem Boha je pouze poskytovat morální poznání, a pokud by člověk věděl, co je dobro a zlo, Bůh by ztratil smysl.

Toto falešné učení je kořenem všech falešných náboženství na světě. Každé falešné náboženství učí, že jediné, co člověk skutečně potřebuje, je morální vzdělání, a zbytek už zvládne sám. To není pravda. Každé

falešné náboženství je postaveno na principu, že člověk může být dobrý díky morální výchově a vzdělání. Ale Bůh sám je dobrý! A bez Boha nemůžeme „dělat nic“. Aby byl člověk dobrý, musí být jeho život spojen s životem Božím.

Kdo tedy hledá spravedlnost, musí začít hledat Boha, a je pošetilý hledat ho sám v sobě. Ten, kdo hledá dobro sám v sobě, najde lež, něco, co se tváří jako spravedlnost, ale ve skutečnosti je to satanská napodobenina.

Začátek prokletí

Vesmír se změnil poté, co Satan zavedl své nové principy. Satan zavedl něco, čemu se říká „zlo“ a co rozdělilo vesmír na dvě části. Nyní existovaly dvě různé možnosti života ve vesmíru. Na jedné straně byl život naplněný Boží přítomností, v němž bylo vše dobré. Na druhé straně existoval život oddělený od Boha, v němž nic nebylo dobré, ale všechno bylo zlé.

Nezapomínejme, že zde nemluvíme o fyzickém odloučení. Hlavním prvkem, který odděloval jednu stranu od druhé, byl prvek Božího života. Všude, kde bylo dobro, byl Boží život! Na druhé straně však nebyl Boží život. Ti na této straně jsou již mrtví ve vinách a hříších. Jsou tělesně smýšlející a tělesná mysl je nepřátelská vůči Bohu a neposlouchá Boží Zákon, protože ani nemůže.

Můžeme tedy pochopit, že člověk, který je *zcela* oddělen od Boha, není jen částečně zlý, je zcela zlý, protože mimo Boha není nic dobrého. Stejně tak člověk, který je dokonale spojen s Bohem, bude dokonale dobrý (jako byl na počátku Adam), protože v Bohu není nic zlého.

Na počátku byl člověk na Boží straně, kde bylo vše dobré, zatímco Lucifer a jeho andělé tvořili opačnou stranu, kde bylo vše zlé a nic dobrého. Když se však Adam rozhodl odmítnout Boha, dostal se na místo, kde byl Satan bez Boha. Tím Adam uvrhl lidstvo pod kletbu, kletbu odloučení od Boha.

Paprsek naděje

Zamysleme se na chvíli nad tím, jaké by bylo lidstvo bez Kristova zásahu. Je to nutné, pokud chceme skutečně pochopit, co Kristus udělal.

Když se člověk odvrátí od dobré strany ke straně zla, je přirozeným důsledkem, že se všechny jeho děti narodí na této zlé straně, oddělené od Boha a bez jeho Ducha. Důsledky rozhodnutí této osoby budou mít vliv na její potomky. Narodí se pod kletbou.

Jak lze toto prokletí zlomit? Je to jednoduché. Někdo musí přejít zpět na druhou stranu. Někdo se musí rozhodnout, že se vrátí na stranu, kde je Bůh. Je však vůbec možné přejít ze strany zla na stranu dobra?

Odpověď zní jednoznačně ne. Proč? Protože nikdo na straně zla by neměl Božího Ducha, který by působil na jeho srdce, a proto by si také nikdo nemohl zvolit Boha nebo Boží cestu! Lidstvo se tedy za této situace ocitlo v dilematu a Satan si byl jistý, že pro nás neexistuje žádné východisko. Byl přesvědčen, že jakmile přijmeme princip nezávislosti na Bohu, budeme mu patřit navždy! Ale hned na začátku, tam v rajske zahradě, řekl Bůh něco, co ho naplnilo podivným strachem. Bůh řekl:

„A položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ (Genesis 3: 15)

Bůh slíbil, že semeno ženy potře hlavu hada. Satanova hlava představuje jeho principy, jeho filozofii a základ, na němž je založena jeho vláda, princip nezávislosti a odloučení od Boha. Bůh řekl, že semeno rozdrtí jeho hlavu, a Satanovo srdce se naplnilo strachem, protože ačkoli nyní vlastnil svůj vlastní svět, v němž mohl vykonávat svůj způsob vlády, z Božích slov vyrozuměl, že se chystá něco, co mu přinese zkázu. Bůh totiž ve svých slovech zaslíbil, že přijde někdo, kdo toto prokletí zruší!

Kristus se stal prokletým

Na počátku, když Bůh stvořil člověka, byl člověk dobrý. Člověk neměl možnost rozhodnout se, zda bude stvořen jako dobrý, tedy ve spojení s Bohem, nebo jako zlý, tedy oddělený od Boha. Byl to Bůh, kdo učinil toto rozhodnutí. Ale už tehdy existovaly ve vesmíru dvě možnosti, dobro a zlo, život s Bohem a život bez Boha.

Satan obviňoval Boha, proč nenechal rozhodnutí na člověku, když tvrdí, že je spravedlivý, a dává mu svobodu. Pokud by byl Bůh skutečně spravedlivý a ve vesmíru existovaly dvě protichůdné filozofie, proč nenechal člověka, aby se rozhodl, kterou cestou se chce vydat? Proč Bůh nedal člověku možnost volby, aby se rozhodl sám za sebe?

Svobodná volba

To byl důvod, proč Bůh zasadil v zahradě Eden strom. Byl to Boží způsob, jak dát člověku možnost volby. Dal mu svobodu, aby se od něho odloučil, pokud bude chtít. Koneckonců, Bůh ho už stvořil dobrého. Teď mu musel dát možnost zvolit si zlo, pokud by tomu člověk dával přednost.

Když se na to podíváme, vidíme, že celý konflikt je založen na principu svobodné volby, protože Bůh je Bůh, který nevládne ve vesmíru, kde by ho nechtěli. Proto dal Bůh člověku možnost svobodné volby. Žel člověk využil této svobody a postavil se na stranu Satana. Pokud by se člověk měl někdy vrátit k Bohu, muselo by to být opět na základě jeho svobodného rozhodnutí!

Když člověk přešel na stranu zla, Bůh nemohl zasáhnout. Byl to člověk, kdo tam dobrovolně odešel, a Bůh musel tuto volbu respektovat! Bůh chtěl člověka zachránit, ale nemohl zasáhnout do

jeho situace, aniž by porušil jeho svobodu volby. Nyní se však člověk ocitl ve strašlivém postavení, protože z této pozice si již nemohl vybrat Boha. Pro člověka bylo nemožné vrátit se k Bohu poté, co přešel na stranu zla. Proč tomu tak je? Když se člověk rozhodl oddělit od Boha, Bůh už neměl právo ovlivňovat člověka prostřednictvím svého Svatého Ducha. Člověk se vymanil ze sféry Božího vlivu a Bůh už neměl právo pohnout člověka svou láskou k pokání, protože se vědomě rozhodl oddělit se od Boha. Bez vlivu Ducha Božího však žádný hříšník nemůže přijít k Bohu. Tělesná mysl je Bohu nepřátelská, protože po Bohu netouží. Lidé byli nepřáteli Boha a netoužili ani tento stavu změnit. Svobodná vůle osvobodila člověka od Boží kontroly, ale nyní ho ta samá svobodná vůle drží v zajetí na místě, kde je otrokem a kde Bůh nemůže zasáhnout.

Bůh musel vnést svůj vlastní život do proudu lidského života, ale tak, aby to bylo na základě svobodného rozhodnutí člověka, a aby tím nebyla ohrožena jeho svobodná vůle. Padlý člověk si však Boha vybrat nemůže. Proto měl Bůh jedinou možnost, a to poslat svého vlastního Syna, aby se stal člověkem a učinil za člověka tuto volbu.

Nezapomínejme, že se na to díváme z hlediska skutečného dilematu lidstva, jak by tomu bylo, kdyby Kristus nezasáhl. Taková je realita, přesně to se stalo lidstvu. Rozhodli jsme se skočit do jámy, aniž bychom věděli, co děláme, a když jsme se tam dostali, nemohli jsme se dostat ven! Člověk se svobodně rozhodl zhřešit a nyní se také svobodně musel vrátit, ale bylo mu to zcela znemožněno.

Jeden za všechny

Někdo může namítnout: „Není spravedlivé, že Adam rozhodl za mě a já to teď musím odčinit.“ Je to otázka spravedlnosti nebo nestrannosti? Pokud spáchám trestný čin a soudce za něj odsoudí mého syna, bylo by to nespravedlivé. Ale když udělám něco, co má následky pro mého syna, není to nespravedlivé, je to realita života. Není to něčí vina, ale tak to v přírodě chodí. Důsledky se týkají i nevinných lidí.

Tak funguje vesmír. Bůh odpouští, ale nezasahuje, aby odstranil následky.

Adam tak přinesl lidstvu zničující důsledky, které nemohl zvrátit, protože nyní bylo pro člověka nemožné přejít ze strany zla na stranu dobra. Každý život zrozený z Adamova života byl tedy oddělen od Boha a odsouzen k věčné smrti. Taková byla realita.

Co musel Bůh udělat? Kdyby se mu podařilo najít jen jednoho člověka, který by byl schopen se rozhodnout vrátit se na dobrou stranu, pak by Bůh mohl zachránit alespoň jednoho člověka. Kdyby se našel jediný člověk, který by miloval Boha, mohl by se lidský život znovu spojit s Bohem. A v tomto jediném životě by pak bylo prokletí zlomeno. To by ovšem problém úplně nevyřešilo, protože takový člověk by nemohl nikoho přivést na dobrou stranu, protože by se mohl rozhodnout jen sám za sebe.

Kvalifikace Vysvoboditele

Položme si nejprve otázku: Bylo vůbec možné prokletí zlomit? Byl by Bůh schopen najít způsob, jak prokletí zlomit alespoň pro jednoho člověka? Co by taková osoba musela udělat nebo čím by musela být, aby byla schopna prokletí zlomit?

Nejprve by musela být dobrá uvnitř. To znamená, že by musela být dokonale dobrá sama o sobě a ze své přirozenosti, a nikoliv pouze na základě spojení s Bohem. Proč tomu tak je?

Protože pod hříchem se člověk nachází ve stavu odloučení od Boha a důsledkem toho je, že ti, kdo jsou pod hříchem, jsou zcela zlí a neschopní volit dobro nebo Boha. Kdyby však člověk, který je pod hříchem a oddělen od Boha, mohl zůstat v nějakém ohledu dobrý, podařilo by se mu Boha zvolit.

Kdo však může, ač oddělen a odloučen od Boha, zůstat sám v sobě dobrý?

Ve vesmíru existuje pouze jeden člověk, který má právě tuto kvalifikaci. Je to člověk, který je přesně jako Bůh. Tou osobou je samozřejmě Boží Syn. Ježíš je jediný, kdo oddělen od Boha mohl zůstat dobrý, protože je jednorozený Boží Syn a má stejnou přirozenost jako Bůh! Ježíš je dokonale božský, a proto je sám o sobě dobrý. Lidská přirozenost sice v zahradě Eden selhala, avšak lidská přirozenost spojená s božskou přirozeností je vítězná, i když bude oddělena od Božího Ducha.

Jaké další předpoklady musel Ježíš mít, aby přivedl lidstvo zpět na Boží stranu? Musel se stát stejným člověkem! Jakým člověkem musel být? Musel to být člověk, který byl na straně padlých a trpěl všemi důsledky, které si člověk přivodil svým rozhodnutím být nezávislý na Bohu.

Navíc musel být stejně jako všichni ostatní pod kletbou a v tomto padlém stavu, oddělený od Boha, musel zvítězit tam, kde by všichni ostatní ve vesmíru selhali. Nikdo jiný ve vesmíru by to nedokázal, ani člověk, ani anděl.

Jediným důvodem, proč Ježíš mohl zvítězit, bylo to, že měl v sobě nezbytný prvek života, který mu umožnil zlomit prokletí! Tento nový prvek, který nikdy předtím nebyl lidem vlastní, je prvek božství.

Díky Bohu za Ježíše! Bůh osobně to nemohl udělat, protože nemohl být oddělen sám od sebe. Proto na sebe nemohl vzít prokletí. Nikdo jiný by to nedokázal. To mi znovu dokazuje, že Ježíš je pravý Syn Boží. Je neměnnou skutečností, že Ježíš musel přijmout stav padlého člověka. Nesmíme však popřít, že byl zároveň dokonale božský, protože obě tyto pravdy musely být naplněny současně!

Kristova kvalifikace:

Uvažujme o tom všem na základě toho, co nám říká Bible:

- a. Kristus byl božská bytost. (Jan 1, 14; 1. Janova 1,1-2)
- b. Proto byl vnitřně dobrý. (Lukáš 1,35)
- c. Vzal na sebe stav padlého člověka. (Galatským 4,4; Židům 2,16; Římanům 8,3).
- d. On nesl naše hříchy... na dřevo kříže. (1. Petrova 2,24)
- e. Na kříži se stal hříchem. (2. Korintským 5,21)
- f. Byl proklet na dřevě. (Galatským 3,13)
- g. Bůh Ho proklel na kříži. (Deuteronomium 21,23)
- h. Na kříži byl oddělen od Boha. (Matouš 27:46)
- i. Odsoudil hřích v těle. (Římanům 8:3)

Kristus se stal prokletým

Ježíš přišel na tuto zemi a Bible říká, že se pro nás stal prokletím, ale kde se vlastně stal prokletím? Stalo se to „na dřevě“! *„Proklet je každý, kdo je pověšen na dřevě.“* (Galatským 3,13) Někteří věří, že Ježíš přijal prokletí od okamžiku svého narození a že toto prokletí bylo v jeho padlém těle, ale Bible to neříká. V 1. listu Petrově 2,24 se píše, „On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na *dřevo kříže*“! Na dřevě se stal prokletým. Připomeňme si, co jsme se již naučili, totiž že prokletí je důsledkem úplného odloučení od Boha.

Když Pavel napsal: *„Prokletý je každý, kdo visí na dřevě“*, citoval z Deuteronomium 21,23, kde se píše:

„Nenech jeho mrtvolu na stromě přes noc, ale jistě ho pohřbi v ten den, neboť na pověšeném je Boží kletba. Neznečisti svou zemi, kterou ti HOSPODIN, tvůj Bůh, dává do dědictví.“ (Deuteronomium 21: 23)

Je skutečně pravda, že každý člověk, který kdy visel na dřevě, byl Bohem proklet? Samozřejmě, že ne. Existuje mnoho lidí, kteří byli neprávem oběšeni a nebyli vinni ze zločinu, z něhož byli obviněni.

Jaký je tedy smysl tohoto verše? Ve skutečnosti se tento verš vztahuje na Krista zvláštním způsobem, je to proroctví o tom, co se mu stane.

Všimněte si, co verš říká: „...na pověšeném je Boží kletba.“ Každá bytost ve vesmíru, která je oddělena od Boha, si to buď vybrala, nebo se tak stalo v důsledku Adamova dobrovolného odloučení, jako je tomu v případě lidstva. Bůh se nerozhodl oddělit od žádné bytosti, to my se rozhodujeme jej opustit. Bůh si vždy přeje zůstat s námi bez ohledu na okolnosti. Taková je podstata lásky. V případě Krista je třeba zdůraznit, že to byl Bůh, kdo na svého vlastního Syna uvalil toto prokletí. Poprvé v historii vesmíru se stalo, že Bůh někoho proklel. Rozhodl se opustit někoho, kdo s ním chtěl zůstat ve společenství. Muselo se to tak stát, protože to byla cena za naše vykoupení!

To se shoduje s Izajášem 53, kde se říká: „...a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrúšen. ... a HOSPODIN na něho nechal dopadnout vinu nás všech. ... Hospodin si přál zdeptat ho nemocí: Když položí svou duši jako oběť za vinu...“ (Izajáš 53,4.6.10) Bůh to všechno vložil na svého Syna a odvrátil se od něj. Jeho Syn, který nikdy neporušil jediný bod Zákona, trpěl, *když na něj Bůh uvalil kletbu Zákona*, opustil ho a zanechal ho ve vesmíru samotného.

Bůh dovolil, aby se jeho Syn ocitl v místě hrozného nebezpečí, když od něj na kříži odejmul svou přítomnost. Na kříži se Bůh ke svému Synovi obrátil zády a Ježíš zůstal sám, takže na něj dopadla plná síla prokletí, zatímco byl v oslabeném stavu zcela vydán na milost a nemilost Satanově moci. Když bylo odloučení od Otce dokončeno, byl Ježíš v hrozném a zmateném stavu. Ten, který se nejvíce těšil z důvěrného společenství se svým Otcem než kterákoli jiná bytost ve vesmíru, byl nyní o tuto důvěrnost zcela připraven a tuto ztrátu pociťoval mnohem silněji, než bychom kdy dokázali pochopit. V tomto hrozném stavu v agónii zvolal: „Bože můj, Bože můj! Proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27,46)

Satan si v tu chvíli musel pomyslet: „To je ono! Konečně jsem vyhrál! Nikdo, kdo je oddělen od Boha, nemůže zůstat Bohu věrný a oddaný! I kdyby to byl Boží Syn, degenerovaná lidská slabost mu znemožní plnit Boží vůli!“

Přesto právě v tomto okamžiku byla Satanova vláda a království zničeny. V tu chvíli byla jeho hlava rozdrčena, protože Ježíš zrušil prokletí! Prokletí odloučení nutilo všechny, kdo se dostali pod kletbu, aby si místo Boha zvolili sami sebe, ale Ježíš se tomu postavil. Jako ten, kdo byl v moci prokletí, řekl: „Volím si Boha, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

Dva stromy

Na dvou stromech se rozhodovalo o osudu lidstva. První byl živý strom a Adam si na něm vybral smrt. Druhým byl mrtvý strom, kde si Kristus vybral život. Kříž byl vlastně druhým „stromem poznání dobra a zla“.

Když Adam přišel ke stromu, na němž bylo lidstvo prodáno do moci hříchu, nacházel se v ráji, kde byly všechny podmínky dokonalé. Adam a jeho okolí byli ztělesněním vitality a krásy. Adam měl všechny důvody sloužit Bohu a poslouchat ho po celou věčnost. Když však Ježíš přišel ke stromu na kopci, kde se přepisoval osud lidstva, ocitl se na hrozném místě, obklopený (Ježíš) znamením smrti a rozkladu. Dokonce i název místa byl příznačný: „Golgota = lebka“. Byl to symbol mrtvého, beznadějného lidství, které ztělesňoval Kristus.

U stromu v rajské zahradě Satan řekl: „Když neposlechněš Boha, budeš mít věčný život.“ U paty kříže řekl Ježíšovi: „Když budeš poslouchat Boha, zemřeš navždy.“ Adam poslechl Satanovu lež, ale Kristus ji odmítl.

Na dřevě byl tedy nyní lidský život, v němž bylo prokletí zlomeno. Díky Bohu! Existuje lidský život, ve kterém nevládne Satanova moc! Člověk je nyní svobodný, ale co to má společného s námi ostatními?

Životodárný duch

Stejně jako Adam předal svůj padlý, zkažený život svým dětem, musel Kristus najít způsob, jak předat svůj vítězný život ostatním. Na stejném principu, na jakém všichni lidé obdrželi zkaženou přirozenost, ji musel Kristus obnovit. Proto je nazýván „posledním Adamem“. (1. Kor. 15,45) Poté, co Kristus na stromě zrušil prokletí a uvolnil člověku cestu k obnovenému společenství s Bohem, musel Bůh najít způsob, jak tento vykoupený život vdechnout dalším lidem, aby z nich vytvořil nová stvoření.

Proto se Ježíš musel vrátit do nebe a být oslaven. Dokud byl Ježíš jen bytostí z masa a kostí, nemohl dát svůj život nikomu jinému než sobě. Musel dostat možnost darovat svůj život druhým. Písmo nám říká:

„První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím.“ (1. Korintským 15: 45)

Ježíš se stal „Duchem oživujícím“ nebo „Duchem, který dává život“. To je zásadní aspekt Kristova života, který mnozí nechápou. Jedním z důvodů, proč je tato pravda skrytá, je to, že jen málo lidí chápe, že Duch Svatý je samotný život Ježíše Krista. Ti, kdo přijímají Ducha Svatého, vlastně přijímají samotný Ježíšův život - život, který zlomil prokletí a je spojen s životem Božím. V listu Efezským 4,10 apoštol Pavel píše:

„Ten, jenž sestoupil, je také ten, jenž vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno.“ (Efezským 4: 10)

Proč se Ježíš vrátil do nebe? Aby mohl všechno naplnit. Když byl Ježíš na zemi, mohl naplnit pouze jedno lidské tělo, své vlastní! Musel se vrátit, aby byl oslaven Otcovým životem. Jedině tak mohl předat svůj život nám všem. Nyní tedy mohou tento život získat všichni, kdo věří v Boha a jeho dar v jeho Synu. Takoví lidé jsou pak skutečně znovuzrození! Chvála Bohu za tento plán vykoupení!

Víra

Tak jako skrze jednoho člověka přišla smrt na celé lidstvo, tak skrze jednoho člověka přišel život na celé lidstvo, aby ho přijali všichni, kdo uvěří. Zde se nacházíme dnes. Když to pochopíme, uvědomíme si, jaká je to tragédie, že tolik lidí zakládá spasení na lidských skutcích. Je to nejen tragické, ale i nemožné. Dříve než člověk může konat dobro, musí nejprve přijmout Kristův život, a když ho přijme, bude schopen konat dobro.

Kéž nám Bůh pomůže pochopit krásu a dokonalost toho, co pro nás učinil skrze Kristův život a smrt.

Typ a antityp

Kapitola 15

Křesťan a Zákon

Je nutné, aby křesťané dodržovali skutky Zákona? Apoštol Pavel nám dává v listu Galatským jasnou odpověď:

„Neboť v Kristu Ježíši nic neznamená obřízka ani neobřízka, ale víra působící skrze lásku.“ (Galatským 5: 6)

Jinými slovy, není žádná výhoda být obřezán a není žádná výhoda nebýt obřezán. Proto je to irelevantní a nemá to žádný význam. Ani jedna z těchto podmínek nemá nic společného se spasením. Důležitá je víra, která působí skrze lásku. To je právě křesťanství! Ve vztahu ke Kristu nemá „obřezaný“ žádnou výhodu oproti „neobřezanému“ a opět „neobřezaný“ nemá žádnou výhodu oproti „tomu, kdo je obřezaný“. Tuto zásadu bychom měli mít na paměti, když přemýšlíme o obřízce jako o jednom ze skutků vyžadovaných Zákonem.

Pokud je to pravda, co má Pavel na mysli následujícím výrokem?

„Hle, já, Pavel, vám pravím, že dáváte-li se obřezávat, Kristus vám nic neprospěje. A znova dosvědčuji každému člověku, který se dává obřezat, že je povinen zachovat celý Zákon. Zbavili jste se Krista, vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti.“ (Galatským 5: 2-4)

Zde nám Pavel říká, že na obřízce nepochybně není něco v pořádku, zatímco v předchozím verši tvrdil, že na obřízce nezáleží. Je Pavel nějak zmatený? Pavel se ve skutečnosti zabývá otázkou - *Kristus versus Zákon* - jak uvidíme. Pokud se křesťan rozhodl nechat se obřezat, bylo to znamení, že usiluje o přijetí u Boha na základě poslušnosti Zákona. Protože očekával, že bude přijat díky dodržování Zákona, byl takový člověk logicky povinen dodržovat, nebo plnit, celý Zákon. Byl povinen dodržovat všech 613 přikázání uvedených v Zákoně.

Nepřehlédněme však zásadní věc: Pokud někdo dojde k závěru, že je povinen dodržovat nějakou část Zákona, bude mu Kristus k NIČEMU! Proč tomu tak je? Je to proto, že nepřijal, že stačí jen sám Kristus. Nepřijal skutečnost, že Bůh již poskytl vše potřebné ke spáse v Kristu. Samotný fakt, že někdo cítí, že kromě Krista potřebuje ještě něco dalšího, svědčí o tom, že Krista nepovažuje za dostatečného pro všechny své potřeby.

Protože takový člověk věří, že jeho vztah k Bohu závisí na dodržování Zákona, je povinen dodržovat CELÝ Zákon, každé jednotlivé přikázání, protože to od nás Zákon vyžaduje. Dokonalá poslušnost celému Zákonu je jediným způsobem, jak můžeme získat Boží přízeň prostřednictvím jeho zákona. To učí i apoštol Pavel:

„Neboť všichni ti, kteří jsou ze skutků Zákona, jsou pod prokletím, neboť je napsáno: ‚Proklet je každý, kdo nezůstává ve všem tom, co je napsáno v knize Zákona, aby to činil.‘ Je jasné, že Zákonem není nikdo před Bohem ospravedlňován, neboť, ‚spravedlivý bude živ z víry.‘ Zákon však není z víry, nýbrž: ‚Kdo ty věci bude činit, bude v nich živ.‘“ (Galatským 3: 10-12)

Zdá se, že výrok, který zde Pavel uvádí, je v rozporu s výrokem, který jsme četli předtím. Nejprve Pavel říká, že nezáleží na tom, zda je někdo obřezaný nebo ne, a nyní zde tvrdí, že pokud je člověk obřezaný, Kristus mu neprospěje! Jak lze tento zdánlivý rozpor vysvětlit?

Nejprve vyvstává otázka: „Jaké důvody vedou člověka k tomu, aby se nechal obřezat?“ Žid měl být osmý den po narození obřezán. Bylo to součástí Zákona, který dostal Mojžíš na hoře Sinaj, a byl pevnou a neměnnou součástí židovského náboženství. Bylo to však víc než jen součást jejich náboženství. V průběhu staletí se stala obřízka nedílnou součástí jejich životního stylu a kultury.

Pavel napsal tento dopis pohanským bratřím v Galácii. Byli to věřící křesťané, kteří se nikdy předtím nesetkali s judaismem. Neexistoval žádný kulturní důvod, proč by se měli obřízkou zabývat, protože nebyla součástí jejich tradičního životního stylu. Křesťanští Židé naproti tomu mohli obřízku nadále praktikovat kvůli kulturním a národním tradicím, nikoli proto, že by věřili, že ji Bůh stále vyžaduje. Kdyby pohanští křesťané věřili, že obřízka je nutná ke spasení, byl by to jediný důvod, proč ji požadovat.

Je třeba zdůraznit důležitou věc. Obřízka sama o sobě neměla žádný význam. Židovští křesťané to dělali průběžně a samo o sobě to nebylo nic zvláštního. Proč by nyní mělo být najednou problematické, aby se obřezávali i křesťané z pohanů? Byl nějaký rozdíl mezi židovskými a pohanými bratry? Samozřejmě, že ne. Nejde ani tak o to, co děláme, jako spíše, čemu *věříme*. Byly doby, kdy dokonce Pavel vzal Timotea a obřezal ho! (Sk 16,1-3) Ale proč to Pavel udělal?

Věřil, že obřízka je nutná ke spasení? Rozhodně ne. Písmo uvádí, že Pavel Timotea obřezal, aby odstranil předsudky Židů, protože jej chtěl vzít na misijní cestu mezi Židy. Timoteus byl poloviční Žid a vzhledem k misijní práci mezi Židy byl tento krok výhodný z praktických důvodů. Nebyl však obřezán proto, že by to Pavel považoval za nutnost nebo podmínku spasení.

Nejdůležitějším prvkem pro naši spásu je naše víra. Jsme spaseni pouze vírou. Pokud je tedy naše víra mylná, jsme ztraceni! *Zde je problém*. Pokud mi moje víra říká, že ke spasení nestačí mít Krista a že musím přidat skutky Zákona, abych byl spasen, pak jsem ztracen! O tom Pavel mluví. Pokud budu vznášet další nároky, je zřejmé, že moje víra nepochopila spasení nabízené v Kristu, a tak se stále snažím přidat něco k tomu, co Kristus udělal. Snaha přidat skutky Zákona je důkazem, že to, co jsem obdržel v Kristu, jsem nepřijal, a proto jsem ztracen.

Skutky Zákona nemají žádnou cenu. Jsou to jen projevy lidského chování. Pokud však člověk věří, že tyto skutky musí konat jako součást procesu spasení, pak tyto skutky představují problém. Mají škodlivý vliv na víru a jsou naprosto zničující pro spásu.

Po přijetí dobré zprávy o Kristově spravedlnosti se pohanští křesťané najednou chtěli nechat obřezat. Jaký byl důvod? Důvodem byla skupina židovských věřících, kteří byli přesvědčeni, že víra v Krista ke spasení nestačí. Tito lidé byli přesvědčeni, že každý, kdo se stane křesťanem, bude muset pro své spasení vykonávat skutky Zákona. Vydali se na některá místa, kde Pavel kázal evangelium, a snažili se obrácené přesvědčit, že kromě víry v Krista musí dodržovat i Zákon. Jedním z míst, kam se tito Židé dostali, byla Galácie. Nemusíme o tomto spekulovat, Bible nám to říká jasně. Tato otázka se stala natolik závažnou, že muselo být svoláno mimořádné shromáždění v Jeruzalémě, aby se tato záležitost vyřešila.

„Tu sestoupili někteří z Judska a začali bratry učit: ‚Nebudete-li obřezáni podle Mojžíšova obyčeje, nemůžete být zachráněni.‘ Když se s nimi Pavel a Barnabáš dostali do sporu a velké hádky, stanovili, že Pavel a Barnabáš a někteří další z nich vystoupí k apoštolům a starším do Jeruzaléma a budou o této sporné otázce jednat.“ (Skutky 15: 1-2)

„Tu povstali někteří, kteří uvěřili ze strany farizeů, a říkali, že se pohané musí obřezávat a musí se jim nařizovat, aby zachovávali Mojžíšův zákon.“ (Skutky 15: 5)

Všichni apoštolové a starší se sešli v Jeruzalémě a dlouho diskutovali o této sporné záležitosti. Nakonec toto setkání dospělo k následujícímu rozhodnutí:

„Doslechli jsme se, že vás někteří, kteří vyšli z nás, zneklidnili svými slovy a zmátly vaše duše, když říkali, že je třeba dát se obřezat a zachovávat Zákon, ačkoliv jsme jim to nenařídili. Došli jsme k jednomyslnosti

a usoudili jsme, že vybereme muže, které k vám pošleme s našimi milovanými Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro jméno našeho Pána Ježíše Krista. Posíláme tedy Judu a Silase a oni vám totéž oznámí ústně. Neboť tak usoudil Duch Svatý i my, že nebudeme na vás klást žádné jiné břemeno, než tyto nezbytnosti: Zdržovat se masa obětovaného modlám, krve, masa zardoušených zvířat a smilstva. Jestliže se těchto věcí budete chránit, dobře uděláte. Buďte zdraví.“ (Skutky 15: 24-29)

„Pokud jde o pohany, kteří uvěřili, usoudili jsme a napsali jim, aby nic z toho nezachovávali kromě toho, že se mají vystříhati masa obětovaného modlám, krve, zardoušeného a smilstva.“ (Skutky 21: 25)

Zde vidíme představený problém jasně a neomylně. Tito židovští křesťané (mimořádně většinou farizeové) požadovali, aby křesťané z pohanů, kteří nebyli Židé, dodržovali Zákon, včetně obřizky. Tito pomýlení bratři nerozuměli křesťanství. Pro ně bylo křesťanství doplňkem jejich náboženství, bylo to něco, co mělo být přidáno k Tóře (Zákonu).

Proto se domnívali, že každý, kdo se stane křesťanem, bude muset také přijmout judaismus a připojit se k jejich systému. To však nebyla pravda. Křesťanství nebylo doplňkem zákona. Nebyl to dodatek k židovskému náboženství. Zatímco celý systém Zákona ukazoval na Kristův příchod a představoval Krista, Kristus byl cílem Zákona (Římanům 10,4). Když Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, Zákon (celá Tóra) splnil svůj účel a v Božím plánu vykoupení již nebyl nutný. Zákon už nebyl něčím, co by bylo třeba přidat k novému náboženství zvanému křesťanství, ale měl být křesťanstvím nahrazen.

„Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli.“ (Galatským 3: 24-25)

System Zákona měl trvat jen do příchodu semene (Krista). Byl to vychovatel, učitel, který měl vést a poučovat Boží lid, dokud nepříjde Kristus. Poté, co přišel a jejich víra se stala skutečností, Zákon už nebyl potřeba. Boží lid už nebyl řízen kázní, ale samotným Kristem skrze jeho Ducha.

Křesťané už neměli poslouchat ani dodržovat skutky Zákona. System Zákona byl zrušen Kristem a tím, že křesťané pokračují v dodržování skutků Zákona, dokazují, že v Kristovu spásu skutečně nevěří.

Samozřejmě vás hned napadne otázka: „A co Desatero?“ Nebylo také součástí Zákona? Říkáme, že bylo také zrušeno? K této otázce se vrátíme později v této knize, v části nazvané „Zákon Ducha“.

Kapitola 16

Dvě smlouvy

„On nás také učinil způsobilými k tomu, abychom byli služebníky Nové smlouvy, ne litery, nýbrž Ducha; neboť litera zabíjí, ale Duch obživuje.“ (2. Korintským 3: 6)

„Když mluví o ‚nové smlouvě‘, prohlašuje tu první za zastaralou. Co však zastarává či stárne, je blízko zániku.“ (Židům 8: 13)

Služebníci Nové smlouvy

Bůh nás učinil služebníky Nového zákona neboli Nové smlouvy. Jestliže nás Bůh učinil služebníky *Nové smlouvy*, nemůžeme být zároveň služebníky *Staré smlouvy*. Přesně to nám Pavel vysvětluje a v následujících verších se dostává k jádru věci. Vysvětluje také zásadní rozdíl mezi oběma smlouvami.

Všimněte si, že říká, že litera zabíjí, ale Duch obživuje. Co má na mysli, když mluví o „liteře“? Co je to za věc, která ve spojitosti se Starou smlouvou „zabíjí“? Pavel to vysvětluje v následujících verších:

„Jestliže se služba smrti vyrytá literami do kamenů udála v takové slávě, že synové Izraele nemohli pohledět Mojžíšovi do tváře kvůli slávě jeho obličej, která pomíjela jak by nebyla mnohem slavnější služba Ducha?“ (2. Korintským 3: 7-8)

Není možné se mýlit v tom, co se zde Pavel snaží říci. Má na mysli něco, co bylo „*písmem vytesáno do kamene*“. Když Mojžíš sestoupil z hory s kamennými deskami, jeho tvář zářila takovou slávou, že se na něj Izraelci nemohli dívat. V 2. Mojžíšově 34,28-30 najdeme pasáž, na kterou Pavel odkazuje:

„Byl tam s HOSPODINEM čtyřicet dní a čtyřicet nocí; chléb nejedl a vodu nepil a napsal na desky slova smlouvy, Deset slov. I stalo se, když Mojžíš sestupoval z hory Sínaj - dvě desky svědectví byly v Mojžíšově ruce, když sestupoval z hory - že Mojžíš nevěděl, že kůže jeho tváře září od toho, jak s ním mluvil. Když Áron a všichni synové Izraele uviděli Mojžíše, a hle, kůže jeho tváře zářila, báli se k němu přiblížit.“ (Exodus 34: 28-30)

Zde jasně vidíme, co bylo napsáno na kamenných deskách, totiž „slova smlouvy, Desatero přikázání“. Jaká smlouva to byla? Samozřejmě se jednalo o *Starou smlouvu*.

Podívejme se na některé další pasáže, které jasně ukazují, že základem Staré smlouvy bylo Desatero:

„HOSPODIN k vám mluvil z ohně. Slyšel jste zvuk slov, ovšem podobu jste neviděli, nic než hlas. Oznamil vám svou smlouvu, kterou vám přikázal plnit, Deset slov, a napsal je na dvě kamenné desky.“ (Deuteronomium 4: 12-13)

Z Deuteronomium 5,1-22 je také zřejmé, že Stará smlouva byla založena na Desateru.

Rozdíl mezi oběma smlouvami

Jak můžeme porozumět, co tím Pavel myslel? Učil snad, že Desatero bylo zrušeno? Říkal snad, že Boží Zákon byl zrušen kvůli Nové smlouvě? Samozřejmě, že ne! Pokud si vzpomeneme na 2. Korintským 3,6 vidíme, jak Pavel vysvětluje důležitý rozdíl mezi oběma smlouvami. Říká: „*Ne z litery, ale z Duchu*.“ Tato slova jsou klíčem k pochopení rozdílu mezi oběma smlouvami.

Výraz „z litery“ se vztahuje k tomu, co je napsáno (v tomto případě na kamenných deskách). Velká potřeba lidstva zůstala jak v Nové smlouvě, tak ve Staré smlouvě, stejná. Tehdy, stejně jako dnes, je Božím cílem dát lidem spravedlnost a poskytnout jim cestu, jak uniknout

hříchu a smrti, která je provází. Ve Staré smlouvě se lidé snažili získat spravedlnost dodržováním slov (lityry) Desatera. Doufali, že přísnou poslušností získají Boží přízeň a dosáhnou stavu posvěcení, v němž jim Bůh bude moci požehnat a splnit všechna svá zaslíbení. K tomu však nikdy nedošlo. Dosáhnout spravedlnosti v tomto systému nebylo nikdy možné, protože mohl lidi pouze odsoudit. Pavel ji proto nazývá „*službou odsouzení*“. (2. Korintským 3,9)

Všimněme si však, že samotná přikázání byla bezchybná. Pavel říká, že jsou „*svaté, spravedlivé a dobré*“ (Římanům 7,12). Bylo by však iluzorní považovat je za prostředek, kterým by lidé mohli dosáhnout spravedlnosti nebo dokonce svatého charakteru. Pavel řekl:

„Staví se tedy Zákon proti Božím zaslíbením? Rozhodně ne! Neboť kdyby byl dán Zákon, který by byl mocen obživit, byla by spravedlnost vskutku ze Zákona.“ (Galatským 3: 21)

„I ukázalo se, že přikázání, které mělo být k životu, bylo mi k smrti.“ (Římanům 7: 10)

Člověk však potřeboval spravedlnost. Přikázání popisovala a vyžadovala spravedlnost. V čem byl tedy problém? Proč musel Bůh zrušit Starou smlouvu?

„Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu.“ (Římanům 7: 14)

Stará smlouva nikdy nemohla v člověku vyvolat spravedlnost. Mezi oběma zúčastněnými stranami totiž existoval zásadní rozpor, který znemožňoval dosažení cíle spravedlnosti. Zákon věrně plnil svou povinnost. Ze dvou kamenných desek hlásal spravedlnost a požadoval poslušnost. Slova Zákona však byla jen neživá slova vytesaná do kamene, která se setkávala s hříšnými srdci tělesně smýšlejících lidí a vyžadovala od nich spravedlnost. Člověk se snažil poslouchat tento

svatý a dokonalý Zákon, ale byl tělesný. V takovém stavu nebyla nejmenší naděje, že by někdy dosáhli spravedlnosti skrze poslušnost Zákona. Ať se člověk snažil sebevíc, vždycky musel selhat. Stará smlouva, která byla založena na psaném zákoně (liteře), proto nikdy nemohla uspokojit velkou potřebu po spravedlnosti lidstva, a proto musel být tento systém změněn.

V Židům 8,7 se dozvídáme, že první (Stará) smlouva měla vadu, a proto Bůh musel uzavřít smlouvu druhou.

„Neboť kdyby ona první smlouva byla bez vady, nehledalo by se místo pro druhou.“ (Židům 8: 7)

Je důležité si uvědomit, že tato smlouva, která se nazývá Nová smlouva nebo druhá smlouva, je také smlouvou věčnou. Pavel to zdůrazňuje v listu Galatským 3,16-17, že je to právě tato smlouva, skrze kterou jsou lidé spaseni ve všech dobách. V Božím jednání s Izraelem jako národem však smlouva, kterou s nimi uzavřel na hoře Sinaj, představovala první smlouvu z hlediska jejich zkušenosti jako Božího lidu.

Pavel říká, že smlouva měla vadu, a proto ji bylo třeba změnit. V Židům 8,8-9 nám jasně říká, v čem tato vada spočívala:

„Neboť kárá svůj lid a říká: ‚Hle, přicházejí dny, praví Pán, kdy uzavřu s domem Izraele a s domem Judy smlouvu novou; ne podle smlouvy kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; nezůstali totiž v mé smlouvě a já jsem je zanechal, praví Pán.‘“ (Židům 8: 8-9)

Chyba byla na straně lidí. (Bůh je kárá, tj. lidi, nikoli smlouvu, kterou s nimi uzavřel). První smlouva obsahovala dokonalý Zákon, který byl „svatý, spravedlivý a dobrý“. Lidé, od nichž požadoval spravedlnost,

však byli „tělesní, zaprodaní hříchu“. Tento systém nemohl fungovat, protože Zákon a lidé byli zcela protichůdní. Poslušnost za těchto okolností nebyla možná, a proto Bůh chtěl, aby tato smlouva trvala jen po omezenou dobu.

„Protože toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni mi budou lidem.“ (Židům 8: 10)

Jaký byl rozdíl mezi touto Novou smlouvou a Starou smlouvou? Ve Staré smlouvě byly Boží požadavky napsány na kamenných deskách, ale v Nové smlouvě jsou vepsány do srdce. Ve Staré smlouvě existovala pouze litera zákona (psaná slova), v Nové smlouvě Bůh dává zákon Ducha (živou skutečnost těchto slov). Ve Staré smlouvě byla spravedlnost pouze popsána a vyžadována, ale v Nové smlouvě je spravedlnost dána Božím Duchem do srdce věřícího.

Jak vidíme, Desatero pouze popisuje, jak vypadá spravedlnost. Jednoznačně vyjadřuje Boží vůli pro lidstvo, ale samo o sobě nemůže přinést spravedlnost. *Spravedlnost nelze získat praxí ani osvojením si návyků.* Je to spíše vlastnost přirozenosti, aspekt života, který lze získat pouze zrozením. Příkázání tedy nenabízejí žádné řešení lidského problému. Hříšníkově, který je tělesný a „zaprodaný hříchu“, může Zákon sloužit pouze k tomu, aby poznal, jak bídný a beznadějný je jeho stav, a aby viděl, jak je neschopný tento stav změnit a zlepšit. Jediné, co může Zákon udělat, je odsoudit ho za jeho hřích, ale nemůže ho od něj osvobodit.

Pravý zdroj

Chceme-li dosáhnout skutečné spravedlnosti, musíme najít její zdroj. Musíme najít místo, kde sídlí spravedlnost. Zákon může tuto spravedlnost pouze popsat, ale my potřebujeme spravedlnost samotnou a musíme jít tam, kde existuje jako realita.

Když Isaac Newton objevil gravitaci, zapsal své poznatky a jeho slova popsala způsob, jakým gravitace funguje. Dokonce i v dnešních školách se studenti učí tato slova a nazývají je „Newtonův gravitační zákon“, což je to, co Newton tehdy zapsal. Nikdo by však nebyl tak pošetilý, aby věřil, že v Newtonových slovech lze nalézt samotnou gravitaci. Každý ví, že Newtonova slova jsou jen „písmena“. Kdybychom chtěli najít samotnou gravitaci, museli bychom ji hledat jinde než ve slovech. Slova mohou člověku pomoci pochopit princip gravitace, ale ne jej prakticky zažít. Stejně je to s Desaterem a Boží spravedlností. Desatero přikázání může Boží spravedlnost popsat, ale nikdy ji nemůže vytvořit.

A tak apoštol Pavel říká:

„Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky.“ (Římanům 3: 21)

Existuje tedy spravedlnost „bez zákona“, tj. bez litery zákona. Tato spravedlnost není v protikladu k Zákonu, ale je na něm nezávislá, protože Zákon ji nemůže vytvořit. Člověk nemůže získat tuto spravedlnost tím, že se obrátí k Zákonu, protože ten nemá žádnou spravedlnost, kterou by mohl dát. Existuje však místo, kde tato spravedlnost existuje jako živá realita. To místo je v Ježíši Kristu. Proto se už nesoustředíme na dodržování zákona, ale na osobu Ježíše Krista (Římanům 3,22; 2. Korintským 5,21; Filipským 3,9). Nyní může člověk přijít ke Kristu, který je zdrojem veškeré spravedlnosti, který je sám živým zákonem, živou skutečností všeho, co Zákon popisuje, a nalézt v Kristu dokonalou spravedlnost, kterou hledal, zdarma jako dar.

Přirozená spravedlnost

Byl Zákon stvořen pro Boha? Bylo to něco, co bylo ustanoveno, aby Bůh neudělal něco špatného? Proč Bůh koná jen dobro? Je to proto, že mu přikázání brání páchat zlo? To je ale směšná představa! Bůh nepotřebuje Zákon, aby se ujistil, že koná dobro. On je ztělesněnou dobrotou. On je živý Zákon. Přikázání jsou pouze vyjádřením toho, jaký je.

Když člověk přijme Krista vírou, stane se tento Boží život jeho životem skrze Ducha Svatého. Stal se účastníkem božské přirozenosti, to znamená, že Boží přirozenost se stala jeho přirozeností. Nyní chápeme, proč už nepotřebuje žádný vztah k literě Zákona? On má nyní Kristovu mysl, Boží přirozenost. Člověk dělá to, co je správné, ne proto, že to od něj vyžaduje Zákon, ale proto, že v něm žije Kristus, a že jediný život, který Kristus může žít, je život svatý - život, který je v dokonalém souladu se Zákonem.

Předpokládejme, že muž najde fotografii krásné ženy. Zamiluje se do toho, co vidí, a od té doby to nosí všude s sebou. Mluví s fotografií, líbá ji a objímá a večer si ji bere s sebou do postele. Jak moc ho tato fotografie může uspokojit? Ne moc, pokud není blázen. Nakonec bude frustrován, protože fotografie je pouze popisem skutečné osoby, ale ne samotné ženy. Aby dosáhl skutečného uspokojení, potřebuje ženu živou, nejen její fotografii. Fotografie má mnoho nevýhod. Ačkoli odráží realitu, postrádá mnohé z kvalit originálu. Fotografie mu samozřejmě může být nápomocná při hledání ženy, která je na ní zobrazena, ale to je vše. Proto Bible říká o Zákonu:

„Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry.“ (Galatským 3: 24)

„Vždyť Kristus je konec Zákona k spravedlnosti pro každého, kdo věří.“ (Římanům 10: 4)

K čemu je tedy Zákon?

Když se nad tím vším zamyslíme, vyvstane otázka, proč Bůh tento systém Zákona vůbec vytvořil. Proč nakonec vytvořil službu, která nemohla přinést spravedlnost? Bible nám ukazuje, že Bůh dal Zákon z několika důvodů:

„Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. Ale kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.“ (Římanům 5: 20)

Nejprve je nám řečeno, že Zákon byl dán proto, aby se „hřích“ stal mocnějším. Stav člověka byl beznadějný. Byl zkažený a ztracený, ale jak to mohl vědět? Jak ho přimět, aby se viděl takový, jaký skutečně je, aby mohl začít hledat lék? To byla jedna z povinností Zákona. Zákon byl přidán, „*aby se rozhojnil hřích*“ (Římanům 5,20) - „*aby se hřích skrze přikázání stal nadmíru hříšným*“: (Římanům 7,13) Jak říká Pavel: „*Ale hřích jsem nepoznal, leda skrze Zákon.*“ (Římanům 7,7) Zákon byl dán proto, aby se ho člověk snažil dodržovat, a když se ho snažil dodržovat, zjistil, že v něm je něco, co nedokáže překonat. Uvědomí si tak, že potřebuje pomoc zvenčí, a to ho přivede k tomu, aby se obrátil ke Kristu.

„K čemu tedy Zákon? Byl přidán kvůli přestoupením, dokud nepřijde potomek, kterému bylo dáno zaslíbení. Byl ustanoven skrze anděly rukou Prostředníka.“ (Galatským 3: 19)

Zákon sloužil i jinému účelu. Bylo přidán „pro hříchy“. Jak hřích rostl a vrozená zloba v lidských srdcích plodila nejrůznější krutosti, vznikla potřeba dostat lidi pod kontrolu pomocí nějakého trestního zákona. Dokonce i mezi těmi, kteří byli počítáni mezi Boží lid, bylo třeba zavést systém, který by omezoval přirozené sklony jejich tělesných srdcí. Proto Bůh postavil Izrael „pod Zákon“. Zavedl v něm systém vlády, v němž vládne Zákon. Nebyl to však konečný Boží plán, ale pouze dočasné opatření. Tento plán nemohl přinést pravou spravedlnost, ale bylo třeba omezit přirozené zlé chování člověka. Z tohoto důvodu Zákon „*byl přidán kvůli přestoupením, dokud nepřijde potomek*“: (Galatským 3,19) Je důležité si uvědomit, že tento systém měl trvat pouze „*do příchodu semene*“: „*Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli.*“ (Galatským 3,25)

Pokud dojde k úniku vody z vodovodního potrubí, můžete jej dočasně ucpat dřevěným kolíkem. Dřevěný kolík může tuto netěsnost částečně vyřešit, ale nedoporučuje se nechávat ho tak.

To, co zde bylo provedeno, je dočasné opatření do doby, než bude provedena odborná oprava.

Bible nám říká, že přesně to Bůh udělal se Zákonem. Zavedl systém, který vyžadoval, aby se lidé chovali určitým způsobem, aby byli pod určitým řádem. Věděl, že tento systém nemůže lidi zachránit. Věděl, že se tomuto Zákonu nikdy dokonale nepodřídí, takže neměl trvat věčně. Měl sloužit pouze k určitým účelům, dokud nepřijde Kristus.

Mravní Zákon je samozřejmě dobrý a dokonalý a zůstává trvalým měřítkem dobra a zla. Celý systém vlády, v němž se řídíme Zákonem, je však neuspokojivý, protože Zákon nám může pouze říci, jak se máme chovat, ale nemůže nám umožnit, abychom se chovali tak, jak nám přikazuje.

Jak se vychovávají děti

Desetileté dítě potřebuje pravidla výchovy svých rodičů. V osmnácti letech mu budou rodiče ukládat mnohem méně pravidel, zatímco ve třiceti letech se jich obvykle již dávno zbaví. Ale to neznamená, že jeho život bude neuspořádaný. Pokud pravidla v dětství splnila svůj účel, pak nyní jako dospělý člověk dobře chápe dobro a zlo, a přestože je nyní od těchto pravidel osvobozen, žije s nimi v mnohem větším souladu, než když se jimi ještě řídil.

To jasně ilustruje, proč Bůh dal Židům Zákon. Byli duchovně řečeno dětmi, a proto nemohli chápat Boží principy. Čtyři sta let byli otroky a jedině, co znali, bylo spílání a kontrola. Nemohli se tedy sami rozhodovat, a proto je Bůh musel podřídít Zákonu, aby je udržel pod kontrolou, dokud nepochopí evangelium.

Samozřejmě, že v Izraeli byli jednotlivci, kteří evangeliu rozuměli. Každý, kdo byl spasen, musel mít základní znalosti evangelia, protože nikdo nikdy nebyl spasen Zákonem, ale pouze evangeliem. Smutnou

skutečností však je, že většina z nich evangelium nenašla. Bůh se proto snažil přinést lidem evangelium prostřednictvím systému Zákona, aby podle něj mohli žít.

Když přišel Kristus, nastal okamžik, kdy Zákon jako systém splnil svůj účel. Boží lid nyní dospěl a byl připraven na realitu.

Nyní tedy chápeme, co to znamená být pod Zákonem. Znamená to, řídit se pravidly. Být svobodný od Zákona znamená nebýt ovládán pravidly. Důvodem správného chování už není seznam pravidel, která dříve řídila život, ale spíše zcela nová přirozenost. Proto čteme v listu Galatským 3,24-25:

„Takže se Zákon stal naším vychovatelem ke Kristu, abychom byli ospravedlněni z víry. Když však přišla víra, nejsme již podřízeni vychovateli.“ (Galatským 3: 24-25)

Kristovi vyslanci

Jasně tedy vidíme, že nejsme služebníky Staré smlouvy. Příkázání napsaná slovy na kameni, nemohou být obsahem našeho hlásání. Stali jsme se „pilnými služebníky nové smlouvy“, nikoli litery, ale Ducha.

„Ten Pán je Duch.“ (2. Korintským 3,17) Kristus sám je skutečností Nové smlouvy. On sám je živou skutečností Zákona. On je skutečností všech věcí popsaných v příkázáních. Nejsme služebníky mrtvých slov napsaných na neživém kameni, ale služebníky živé skutečnosti, na kterou tato slova pouze ukazují. Středem a ohniskem naší služby musí být Kristus. Kristus musí být všechno a ve všem (Koloským 3,11).

Zavedené právo

Jaký je tedy význam Desatera? Je zrušeno, když nás přivedlo ke Kristu? Víme, že „úřad“, respektive vládní systém, který byl založen

na Desateru, je zrušen (2. Korintským 3,11.13), ale znamená to, že je zrušeno i samotné Desatero? Rozhodně ne!

*„Rušíme tedy vírou Zákon? Naprosto ne! Naopak, Zákon potvrzujeme.“
(Římanům 3: 31)*

Když Bůh dal Izraelcům Zákon, měl na mysli dva cíle. Nejprve je chtěl seznámit s jejich skutečným stavem, aby viděli, jak hluboce je hřích zakořeněn v jejich přirozenosti (Římanům 7,10; 5,20), aby hledali uzdravující lék (Galatským 3,24). Za druhé, chtěl zamezit jejich vrozenému hříšnému chování, aby se ve svém životním stylu zcela nepoddali své zkaženosti (Galatským 3,19). Dával jim snad Bůh umělé měřítko spravedlnosti, aby je přesvědčil o hříchu a ukázal jim, jak si představuje jejich život? Řekl snad Bůh: „Toto je cesta spravedlnosti“, když to, co jim dal, nebylo pravdivým popisem spravedlnosti? Samozřejmě, že ne! Desatero přikázání napsané na kameni nevyjadřovalo všechny hlubší významy Božího Zákona. Ježíš nám ukázal, že jsou mnohem hlubší, než mohou vyjádřit slova (Matouš 5,20-28). Desatero přikázání sice vyjadřovalo pravdu jen omezeně, ale přesto bylo naprosto pravdivé. Všimněme si Pavlových slov:

„A je si vědom toho, že Zákon není dán pro spravedlivého, nýbrž pro lidi nespravedlivé a nepoddajné, bezbožné a hříšné, pro lidi nesvaté a světské, pro otcovrahy a matkovrahy, pro vrahy vůbec, smilníky, lidi praktikující homosexualitu, únosce, lháře, křivopřísežníky, a co ještě jiného se přičí zdravému učení.“ (1. Timoteovi 1: 9-10)

Pavel neučí, že Zákon byl zrušen. Existuje určitá skupina lidí, kteří Zákon stále velmi potřebují. Jsou to bezprávní, neposlušní atd. Stále potřebují přikázání Zákona, aby zastavili otevřené projevy těžkého hříchu a uvědomili si svůj skutečný stav. Ještě nepřišli ke Kristu, a proto stále potřebují vychovatele.

Zákon však nebyl stvořen pro „spravedlivého člověka“. Proč ne? Protože spravedlivý člověk, který přijal Kristovu spravedlnost, je od přirozenosti v souladu se Zákonem. Dosáhl spravedlnosti, která je cílem Zákonu, a dosáhl jí bez Zákonu (Římanům 3,21). Zákon splnil svůj účel, když ho přivedl ke Kristu, ale nyní nemá vztah k Zákonu, nýbrž ke Kristu. Nicméně vše, co zákon kdysi vyžadoval, je přítomno v Kristu, neboť on je živým Zákonem, a člověk, který skutečně dosáhl Kristovy spravedlnosti, bude žít v dokonalém souladu se Zákonem (Římanům 8,4; Římanům 3,31; 1 Jan 2,6).

To skutečně není těžké pochopit. Bůh hříšníkovi neřekl: „Tady máš Desatero, to ti ukazuje, jak se máš chovat.“ A později, když našel Krista, mu řekl: „Teď už se tak chovat nemusíš.“ To by znamenalo, že Bůh dává člověku určitá pravidla chování, dokud je ještě hříšníkem, a říká mu, že je vinen, pokud je nedodrží, ale když se stane křesťanem, to, co bylo špatné pro hříšníka, už najednou není špatné pro křesťana. To by byl nesmysl. Pokud Bůh říká, že něco bylo špatné, když jste byli hříšníci, je to špatné, i když jste nyní svatí. Rozdíl je v tom, že když jsem byl hříšníkem, snažil jsem se dodržovat Zákon, zatímco moje přirozenost se mému úsilí bránila. Nyní jsem v Kristu, a proto se jeho přirozenost stala mou přirozeností. Celý můj život je vyjádřením Krista. Už nepotřebuji pravidla, která by po mně vyžadovala, abych žil spravedlivě. V Kristu je spravedlnost mým přirozeným životním stylem.

Kapitola 17

Proč byla dána Stará smlouva?

Běžně se smlouva chápe tak, že dvě strany uzavřou dohodu, v níž se obě strany zaváží k určitým úkonům nebo službám. V Bibli však smlouva není vždy takovou „oboustrannou smlouvou“.

Dobrym příkladem je jistě smlouva, kterou Bůh uzavřel se zemí v Noemových dnech po potopě. Bůh řekl:

„Na oblak jsem dal duhu, která bude znamením smlouvy mezi mnou a zemí. Když zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha, připomenu si svou smlouvu mezi mnou a vámi i každou živou duší v celém tvorstvu a voda se již nestane potopou, aby zničila všechno tvorstvo.“ (Genesis 9: 13-15)

Ačkoli tato smlouva zahrnuje dvě strany, Boha a všechny živé tvory na zemi, podmínky této smlouvy se týkají pouze jedné z obou stran. Byl to příslib toho, co Bůh udělá, a ti, kdo měli mít z této smlouvy prospěch, nemuseli ze své strany splnit vůbec nic. Patřilo jim zaslíbení bez ohledu na to, co by mohli nebo nemohli udělat. Tato smlouva byla tedy jakousi dohodou, kterou Bůh uzavřel takříkajíc sám se sebou. V podstatě šlo o zaslíbení, ale Bible o něm mluví jako o smlouvě. Je důležité, abychom tomu rozuměli, protože pokud tomuto pojetí smlouvy nerozumíme, bude naše chápání Nové smlouvy s největší pravděpodobností nesprávné.

Co je nová smlouva?

V Ezechielovi 36,25-27 a Židům 8,10-11 Bůh vysvětluje podmínky Nové smlouvy. Říká:

„Pokropím vás čistou vodou a budete čistí; očistím vás od všech vašich nečistot a od všech vašich bůžků. Dám vám nové srdce a nového ducha

dám do vašeho nitra. Odstráním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité. Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.“ (Ezechiel 36: 25-27)

„Protože toto je smlouva, kterou uzavřu s domem Izraele po oněch dnech, praví Pán: Dám jim své zákony do mysli a napíši jim je na srdce; a budu jim Bohem a oni budou mým lidem. A nikdo už nebude učit svého spoluobčana a nikdo svého bratra slovy: ‚Poznej Pána!‘ Neboť mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího z nich.“ (Židům 8: 10-11)

Všichni lidé ve všech dobách mohli být spaseni pouze jediným způsobem - znovuzrozením (Jan 3,3), přijetím nového života skrze dar Ducha Kristova. Proto je Kristus nazýván „Beránkem zabitým od založení světa“ (Zjevení 13,8). To, co nazýváme „Novou smlouvou“, se ve skutečnosti týká nové přirozenosti. Bůh slíbil, že dá svému lidu novou přirozenost nebo nový život, a to je základem Nové smlouvy. Bez této zkušenosti nemůže být žádný člověk nikdy spasen! Ačkoli tedy Nová smlouva byla potvrzena a uskutečněna až Ježíšem, zaslíbení Nové smlouvy existovalo od počátku, kdy člověk poprvé zhřešil, a právě víra v toto zaslíbení přivedla lidi do spásného vztahu s Bohem.

Věčná smlouva

Místo „Nové smlouvy“ by tedy bylo přesnější nazývat Boží způsob vykoupení lidstva „Věčnou smlouvou“. Nová smlouva totiž není nic jiného než smlouva věčná.

Věčná smlouva je způsob, jakým Bůh zachraňuje lidstvo, a nikdy neexistoval jiný způsob spasení. V této smlouvě Bůh říká: „Vložím do tebe svůj život, svého Ducha a svůj Zákon a způsobím, abys chodil po mých cestách a už nikdy nevzpomínal na své hříchy a přestupky.“ To je Nová smlouva. A Bůh sám je tím, kdo v této Nové smlouvě činí to, co je potřeba udělat. Úkolem člověka je pouze věřit, že Bůh to již

uskutečnil, a že je to pravda a skutečnost. Jedinou podmínkou, aby člověk mohl zakusit tuto Novou smlouvu, je uvěřit Božímu zaslíbení.

Když čteme Bibli, jasně vidíme, že mnozí věřící muži a ženy v minulých dobách měli mnohem menší znalosti o Bohu a chápali Boží charakter a cesty mnohem méně než my dnes. A z tohoto důvodu to může být jediné tak, že jsme spaseni pouze vírou. Kdyby naše spása závisela na tom, jak dobře rozumíme Zákonu nebo nějakému učení, pak by mnoho lidí nejen z té doby, ale i dnes bylo ztraceno. Nová smlouva je však založena pouze na víře v Boží zaslíbení. Jedinou podmínkou je víra. Nevěstka Ráchab z nevědomosti lhala, když ukryla zvědy, které Jozue vyslal, ale Bible říká, že tím odhalila svou víru. To, co udělala, bylo špatné, ale motiv byl správný. Upřímná víra ji vedla k tomu, aby se svěřila pod ochranu Boha Izraele, i když se to projevovalo tím, že lhala pro Boha, který nikdy nelže. Přesto je spasena, protože spasení nezávisí na znalosti Zákonu. Nerozuměla Zákonu, ale uvěřila Bohu, čímž se její život skryl s Kristem v Bohu a vírou se stala účastnicí Věčné smlouvy.

Tato Věčná smlouva je jediným způsobem, jak může Bůh spravedlivě zachránit lidi z každé kultury a doby, protože nezávisí na tom, kolik toho člověk ví. Člověk žijící před tisíci lety měl s největší pravděpodobností jiné chápání Božích cest než my dnes, zvláště pokud ani nevládnul Bibli. Přesto však každý člověk může nějakým způsobem poznat Boha, aby v něj našel víru, a to je také jediná podmínka v rámci Věčné smlouvy. Je tedy pochopitelné, proč Bůh zakládá spasení pouze na víře, a ne na skutcích, poznání, nebo porozumění.

Základ Staré smlouvy

To nás přivádí k otázce: Co je to vlastně Stará smlouva? O Staré smlouvě se v Bibli mluví různými způsoby, ale jeden termín, který ji označuje, je velmi významný: „Zákon“, nebo „Zákon a Proroci“. Obecně se celý systém uctívání a vlády, který začal v době Mojžíšově

a pokračoval až do doby Kristovy, označuje jako „Stará smlouva“ nebo „Zákon“. (Galatským 4,24-25; Jeremiáš 31,32). Když tedy vidíme slovo „Zákon“, musíme pochopit, že Pavel mluví o Staré smlouvě, o celém systému s jeho pravidly, uctíváním, ilustracemi, učením, životním stylem a lidmi.

V Exodus 19. se nachází počátek Staré smlouvy a zde se dozvídáme, na jakých principech byla tato smlouva založena. Bůh smlouvu sdělil Mojžíšovi následujícími slovy:

„Nyní tedy, budete-li mne opravdu poslouchat a budete-li zachovávat moji smlouvu, budete mým zvláštním vlastnictvím mezi všemi národy, i když moje je celá země. Ale vy budete mým královstvím kněží a svatým národem. To jsou slova, která budeš říkat synům Izraele.“ (Exodus 19: 5-6)

„Celá hora Sínaj byla zahalena kouřem, protože na ni sestoupil HOSPODIN v ohni. Vystupoval z ní kouř jako kouř z hrnčířské pece a celá hora se velice třásla.“ (Exodus 19: 18)

Tato smlouva nebyla podobná smlouvě, kterou Bůh uzavřel se zemí za dnů Noeho, ani nebyla podobná Věčné smlouvě, která byla založena pouze na Božím zaslíbení a lidé v ní neměli jinou povinnost než věřit. Stará smlouva vyžadovala, aby lidé nejprve něco udělali, a teprve potom získali nějaký prospěch.

Bůh jim slíbil, že budou jeho zvláštním vlastnictvím a královstvím kněží, ale to bylo podmíněné. Museli poslouchat jeho hlas a dodržovat jeho smlouvu, a pod touto podmínkou je učinil svým zvláštním majetkem a svatým národem. Tato smlouva zahrnovala celý systém uctívání a životní styl, který byl Mojžíšovi dán na hoře Sinaji a který je představován Desaterem, jak jasně ukazuje následující verš:

„Byl tam s HOSPODINEM čtyřicet dní a čtyřicet nocí; nejedl chléb a vodu nepil a napsal na desky slova smlouvy, Deset slov.“ (Exodus 34: 28)

Proto se truhle, která byla postavena pro uložení Desatera, říkalo „truhla smlouvy“. Když jim tedy Bůh přikázal, aby zachovávali jeho smlouvu, měl na mysli zejména poslušnost celému Zákonu, včetně Desatera. Podmínkou této smlouvy tedy bylo, že jim požehná a přijme je za svůj lid.

Vyvstává však další otázka: Očekával Bůh, že se nejprve podřídí smlouvě a budou dodržovat její přikázání, než jim požehná? Odpověď musí být záporná. Člověk nemůže udělat nic dobrého, aby byl přijat Bohem, to je nemožné. Funguje to naopak, člověk musí být nejprve přijat Bohem, aby mohl konat dobro, ale nemůže nejprve konat dobro, aby byl poté přijat Bohem. Kdyby to Bůh od člověka vyžadoval, aby ho spasil, žádný člověk by nikdy nemohl být spasen. Přesto jsou to podmínky Staré smlouvy.

Poprvé je Stará smlouva zmíněna v Exodus 19,5-8 a její podmínky jsou velmi jasné. Od samého počátku je to Bůh, kdo vyžaduje poslušnost a klade požadavky. Říká: „Když to uděláte..., bude to vaše odměna.“ Smlouva začala tím, že Bůh od lidí něco požadoval, nikoli naopak. Měli se řídit smlouvou a dodržovat ji. Mělo by tedy být jednoznačně jasné, že to byl Bůh, kdo tuto smlouvu ustanovil, a samozřejmě okamžitě vyvstává otázka: „Proč to udělal?“ Pokud již existovala a platila Věčná smlouva a byla jedinou cestou ke spáse, proč Bůh přidával něco, co nemohlo ani zachránit, ani být zjevně splněno těmi, kdo slíbili, že to splní? Proč jednoduše nepoukázal na Věčnou smlouvu, nezdůraznil ji a nevedl lid tímto směrem? Bible nám uvádí několik důvodů, proč tomu tak je.

Základ Staré smlouvy:

Účelem Zákona bylo:

- a. Odhalit zlo, ukázat lidem, co je správné a co ne. (Římanům 7,7.13)
- b. Ukázat lidem jejich naprostou neschopnost a bezmoc. (Římanům 7,21-23)
- c. Aby lidé poznali svou potřebu. (Římanům 7,18.24)
- d. Přesvědčit lidi, že jsou ztraceni. (Římanům 5,20)
- e. Poskytovat lidem fyzické a dočasné výhody. (Deuteronomium 26,3-12)
- f. Zastavit šíření hříchu. (Galatským 3,19)
- g. Pro ilustraci nebeských skutečností. (Židům 9,23)
- h. Pro ilustraci budoucích událostí. (Koloským 2,16.17)
- i. Přivést lidi ke Kristu (k Nové smlouvě). (Galatským 3,24)

Poslední uvedený biblický text říká, že Zákon měl být naším vychovatelem (učitelem), a to snad shrnuje všechny ostatní body. Účelem Zákona neboli Staré smlouvy bylo přivést lidi ke Kristu. V Božích plánech má všechno své místo a všechno postupně směřuje k naplnění jeho konečného záměru. Bůh chce, aby všichni lidé přišli ke Kristu. Aby se to však mohlo stát, musí si nejprve uvědomit svou naprostou nouzi a pochopit, že jim chybí něco velmi důležitého, co zoufale potřebují. Co tedy Bůh ve své moudrosti dělá? Nastavuje systém, který jim nevyhnutelně ukáže jejich potřebu. To je naprosto nevyhnutelné, než mohou učinit další krok.

Stvořeno pro nespravedlivé

Jak jsme již viděli, Nová smlouva byla vždy základem pravé spásy. Položme si však ještě jednu velmi důležitou otázku: Kdo jsou lidé, kteří mohou zakusit Novou smlouvu? Odpověď samozřejmě zní: Pouze pravý Boží lid! Pouze oni mají v sobě Božího Ducha, který jim umožňuje chodit po Božích cestách.

Na druhou stranu, koho má Zákon vést ke Kristu? Jsou to ti, kdo nepatří k Božímu lidu. Budeme-li tuto myšlenku logicky sledovat, jasně uvidíme, že Stará smlouva není určena pro pravý Boží lid! Stará smlouva je určena lidem, kteří nepatří k Božímu lidu. (1. Timoteovi 1:9)

Když pochopíme, že Věčná smlouva neboli Nová smlouva existuje odjakživa, napadne nás něco jiného. Pokud je Stará smlouva Bohem zvolenou cestou, která má lidi přivést ke Kristu, pak je logické předpokládat, že Stará smlouva musela vždy existovat souběžně s Novou smlouvou. Jestliže Nová smlouva existovala od počátku, pak také musel od počátku existovat způsob, jak přivést člověka ke Kristu. Obě smlouvy nejsou v jistém smyslu vázány na konkrétní časové období, ale představují spíše dvě odlišné zkušenosti. Jedna je zkušenost bytí mimo Krista, zatímco druhá představuje zkušenost bytí v Kristu. Je však samozřejmé, že obě zkušenosti byly vždy přítomny po celé věky.

Otázka tedy zní: Proč Bůh vzal skupinu lidí (Izraelity) a zařadil je jako lid pod systém Staré smlouvy, když vlastně představuje zkušenost mimo Krista? Skutečnost, že byli jako skupina pod Starou smlouvou, znamená, že se také jako skupina mimo Krista nacházeli.

Ne pro Boží lid?

Co to znamená být Božím dítětem? Znamená to, že se člověk znovu narodil. Znamená to, že člověk přijal Ducha Kristova a stal se účastníkem jeho života (Římanům 8,9). Byli Izraelité jako národ Božími dětmi? Byli jako národ skutečně znovuzrozeni? Pravdou je, že nikdy nebyli pravým Božím lidem! Ať už Bůh dal Izraeli jako národu cokoli, ať už s ním jako s národem uzavřel jakoukoli smlouvu, nebylo to proto, že by byli pravým Božím lidem. Boží lid má věčný život. Měli Izraelité jako národ věčný život? Ne! Bůh jim také nikdy neslíbil věčný život. Prozkoumejte Starý zákon od začátku do konce a posuďte sami, zda jim Bůh někdy slíbil věčný život. Přečtěte si Boží zaslíbení, která

dal tomuto lidu, a uvidíte, že jim nikdy neslíbil věčný život, protože Stará smlouva se netýká věčných věcí. Stará smlouva se týká pouze pozemských výhod tohoto pomíjivého světa.

Když Pavel řekl, že jsme „mezi živly tohoto světa“ (Galatským 4,3), měl naprostou pravdu, protože o tom všem byla Stará smlouva. O tomto světě a výhodách tohoto světa. Když se Izraelci chovali určitým způsobem, Bůh jim poskytl určité dočasné výhody. Stará smlouva dávala pomíjivá požehnání a výhody, ale Nová smlouva dává věčná požehnání a výhody. Když Bůh uzavřel s Izraelem Starou smlouvu, nebylo to proto, aby mu zajistil věčný život. Ve smlouvě, kterou Bůh uzavřel s Izraelem, nikde nenajdeme zaslíbení věčného života, protože tato smlouva neměla Izraeli žádným způsobem přinést spásu. Nemělo to být nic jiného než symbol vykoupení.

Izraelci samozřejmě mohli dosáhnout skutečného vykoupení. Každý jednotlivý Izraelita by dosáhl skutečného vykoupení skrze pravou víru. To však nemá nic společného se systémem Staré smlouvy. Tímto systémem, který jim Bůh jako lidu dal, vytvořil jakousi školu, nebo učební pomůcku, založenou na zásadě: „Poslouchej a žij!“ Jeho sliby zněly: „*Cti svého otce i matku, abys dlouho žil v zemi, kterou ti dá HOSPODIN, tvůj Bůh. Uvedu vás do země oplývající mlékem a medem.*“ To jim bylo slíbeno! Nikdy jim nebyl slíben věčný život kvůli jejich poslušnosti. Bůh jim slíbil pouze pomíjivé požehnání, protože víra je jedinou podmínkou pro získání věčného života a nepomíjivého požehnání. Víra však není základem Staré smlouvy. (Galatským 3,12)

Budeme zachráněni ve skupinách?

Je běžným zvykem uvažovat o Božím lidu jako o určité skupině nebo společenství lidí. O Izraelitech přemýšlíme jako o národu, který patří Bohu jako celek, a máme tendenci uvažovat stejně, když jde o Boží lid dnes. Když však říkáme „jako národ,“ narážíme na kritický

bod, který mnohé křesťany zmátl a oklamal. Nikdo není spasen „jako národ“. Bůh nezachraňuje lidi v komunitách. Vždy a pouze zachraňuje lidi jako jednotlivce, a proto neuzavřel věčnou smlouvu s žádnou skupinou lidí „jako s národem“. To by bylo nemožné! Bůh vždy uzavírá věčnou smlouvu pouze s jednotlivci, protože víru lze uskutečňovat pouze individuálně. Víra se nemůže projevovat „jako lid“, nebo „jako společenství“. Žádné společenství proto nemůže být nazýváno „Božím lidem“. Církevní společenství mohou být nástrojem v Božích rukou, který má být použit k určitému účelu, ale v žádném případě nemohou být „jeho lidem“ v tom smyslu, že by s ním měli spásný vztah. To lze zakusit pouze na základě individuálního vztahu s Bohem; zde stojí každý křesťan sám.

V rámci Staré smlouvy Bůh definitivně ustanovil a použil židovský národ jako nástroj učení pro celý svět. Od chvíle, kdy byla Stará smlouva ustanovena, z ní mohli těžit ti, kdo pochopili její účel, a i dnes může každý člověk na světě, který tento systém vidí a pečlivě studuje, poznat Krista. Skrze něj. Židé si ve své tělesné sebestřednosti mysleli, že systém byl vytvořen pouze pro jejich dobro, a věřili, že jsou lepší než ostatní národy. Skutečným Božím záměrem však bylo požehnat celému světu tím, že mu pomůže najít Mesiáše prostřednictvím židovského národa. Celý systém měl pouze ilustrovat skutečnost v Kristu.

Izraelci byli naprosto zmateni svou nevírou a mnoho dnešních křesťanů s nimi tento zmatek sdílí a věří, že spásu lze nalézt v samotném systému a že Bůh má větší zájem na záchraně Židů než jiných národů. Ve skutečnosti však Bůh chtěl požehnat světu tím, že někde na této planetě zřídil školu, kde by lidé viděli cestu ke Kristu a také svůj stav, tedy to, proč ho tak nutně potřebují.

Bůh používá naše mylné představy

Bůh vždy dělal vše, co bylo v jeho moci, aby lidi zachránil, někdy i velmi nečekaným způsobem. Bůh od počátku používal mylné

představy lidí jako prostředek k tomu, aby je přivedl ke Kristu. Mezi lidmi vždy panoval názor, že poslušností a dobrými skutky se mohou zalíbit Bohu. Poctiví a upřímní lidé si brzy uvědomili, že veškeré jejich úsilí nikam nevede a že potřebují pomoc. Bůh si to použil jako prostředek k tomu, aby si uvědomili, že potřebují Krista a že vírou v něj mohou přijmout jeho život a znovu se narodit.

K tomuto účelu slouží Zákon i dnes. V mém životě se to určitě mnohokrát stalo. Velmi často jsem se snažil dělat to nejlepší, a proč? Snažil jsem se žít podle Božích měřítek, a když se mi to nedařilo, volal jsem k Bohu: „Ach, pomoz mi! Nemůžu!“ Zákon stále slouží jako disciplinární orgán. Mylný názor, že si Boží přízeň musíme zasloužit poslušností, je hluboce zakořeněn v lidské psychice a Bůh ho stále velmi často používá, aby nás zahnal do kouta, dokud se nedostaneme na konec svých sil, abychom se nakonec odevzdali Kristu.

V jistém smyslu tedy Stará i Nová (věčná) smlouva existují vedle sebe až do konce. Bůh však v určitém okamžiku světových dějin zavedl systém na celosvětové úrovni jako učební pomůcku, kde byla celá doba a národ založeny na zásadě: „Poslouchej a žij“. Když pak přišel Kristus, svět vstoupil do nového věku, v němž se zjevilo dokonalé světlo víry a lidé nyní mohli poznat, co to znamená „věřit a žít“.

„On nás zachránil a povolal svatým povoláním ne podle našich skutků, nýbrž podle vlastního předsevzetí a podle milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a která se nyní ukázala zjevením našeho Zachránce Krista Ježíše. On zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a neporušitelnost.“ (2. Timoteovi 1: 9-10)

Dělíme tedy čas na dva věky, věk Staré smlouvy a věk Nové smlouvy, ale ve skutečnosti to neznamená, že existují dva různé způsoby spasení, jak by si to někteří neznalí lidé rádi vykládali. Tvrdí, že protože existovala Stará smlouva a nyní existuje Nová smlouva, měl Bůh dvě různé cesty k vykoupení lidstva. Nejprve je prý zachránil skrze starou

smlouvu a nyní zachraňuje člověka skrze novou, ale to není pravda! To je nebezpečný omyl, kterého se musíme vyvarovat. Člověk byl vždy spasen výhradně skrze Novou smlouvu, ať už v tomto věku nebo v kterémkoli jiném od stvoření světa.

Pouze z tohoto světa.

To nás vede k určitým závěrům, které musíme mít na paměti. Nikdo nikdy nemohl získat věčný život prostřednictvím Staré smlouvy. Nikdy se to nestalo a nikdy se to nestane a Bůh to tak nikdy nezamýšlel. Boží požehnání ve Staré smlouvě měla výhradně dočasný charakter a týkala se pouze tohoto světa, proto Bible označuje přikázání spojená s touto smlouvou jako „tělesná“. (Židům 7,16). Pavel je nazývá „živly světa“ (Galatským 4,3) a (Koloským 2,20).

Pavel říká, že pod starou smlouvou jsme byli „v otroctví pod živly světa“ (Galatským 4,3), čímž má na mysli mnoho zákonů a nařízení daných Izraelitům. Mnozí křesťané si myslí, že se to v žádném případě nemůže týkat Zákona daného Bohem. Říká se, že Bůh by nikdy nezavedl něco, co by se dalo nazvat „tělesné“, „z tohoto světa“, nebo „prvky světa“. Faktem však je, že Stará smlouva nemohla být ničím jiným, protože jediná výhoda, kterou z ní bylo možné získat, se týkala tohoto života nebo tělesných věcí. Protože ve Staré smlouvě nebylo nic věčného, je naprosto správné nazývat ji „tělesnou“, „dočasnou“ a „z živlů tohoto světa“. Neobsahovala žádné věčné skutečnosti, ale byla spíše nezbytným učebním nástrojem, který měl lidi k těmto věčným skutečnostem dovést.

Židé si mysleli, že spása spočívá v dodržování toho, co jim přikazoval Zákon. Proto Boha ponížili na tuto nízkou lidskou úroveň. Pokud věříte, že vám Bůh dá věčný život, protože zabijete pár ovcí, přivážete si na čelo kopie Zákona a dodržíte Desatero, za jakého Boha ho považujete? Vaše chápání Boha musí být nutně zkreslené.

Teprve, když si uvědomíte, že tyto věci jsou pouze příkladem spásy, ale neobsahují skutečnost, teprve pak můžete skrze ovce, výroční svátky, rituály a literu Desatera, prohlédnout, uvědomit si hlubší skutečnost a říci: „Bůh je Bůh, kterému jde o skutečnost, a ne o formu.“ Pokud si však myslíte, že Boha uspokojíte pomocí forem a obřadů, pak Boha snižujete na úroveň batolete a děláte z něj někoho, kdo nemá víc rozumu než lidská bytost.

Omezené tresty a sliby

Nakonec se podívejme na poslední bod. Jelikož se Stará smlouva týkala tohoto světa a prvků tohoto světa, tresty a zaslíbení spojené s touto smlouvou byly také časově omezené. Možná si uvědomujeme, že zaslíbení se týkala pouze tohoto života, ale možná máme problém rozpoznat, že to bylo stejné i s tresty. Tresty spojené s právním systémem nebyly věčné, musely být také dočasné! Pokud byl tedy člověk ukamenován za to, že v sobotu sbíral dřevo, znamenalo to, že nutně ztratil věčný život? Ne nutně! Pokud se ovšem člověk otevřeně vzbouřil proti Bohu a z tohoto důvodu úmyslně nakládal dřevo v sobotu, pak to nepochybně dokazuje, že takový člověk neměl žádný skutečný vztah k Bohu. Předpokládejme však, že manželka tohoto muže byla doma nemocná a on v sobotu sbíral dřevo, aby rozdělal oheň a ona měla teplou polévku, a byl při tom přistižen, co by se mu stalo? Ukamenovali by ho k smrti! Podle Staré smlouvy by tento muž zemřel jako hříšník! Co by se však s takovým člověkem stalo podle Věčné smlouvy? Pokud byla víra tohoto muže opravdová, mohl mít věčný život, i když podle Staré smlouvy by byl ukamenován jako přestupník. Přesně to se málem stalo ženě přistižené při cizoložství a přesně to se stalo lotrovi na kříži. Na tresty a požehnání, které potkaly lidi ve Staré smlouvě, se tedy nesmíme dívat jako na něco, co nutně rozhodlo o jejich konečném osudu. Většina z nich totiž byla pouze symbolická a ilustrativní.

Když se tedy zabýváme otázkou věčného osudu lidí, musíme jít dál než jen k tomu, co vidíme na základě Starého zákona. Proto mohl

Pavel říká: „Ráchab je spasena“, i když to byla osoba, kterou by většina lidí v nebi nečekala. Když se podíváme na to, co někteří z těchto lidí dělali ve Staré smlouvě, musíme se ptát: „Co to bylo za lidi?“ Bůh se však na ně dívá zcela jinak a i my se musíme naučit dívat se na ně tímto způsobem, chceme-li pochopit Boží záměry.

Lidé, kteří zůstávají zaseknutí ve Staré smlouvě, nikdy neprožijí žádnou skutečnou vnitřní změnu. Mění se pouze vnější chování. Podle Staré smlouvy zůstávají vždy svázáni s touto zemí a jejími cestami a pod vedením tělesné přirozenosti. Teprve když zakusí Krista v rámci Nové smlouvy, dojde ke skutečné změně a stanou se skutečnými příjemci věčného dědictví.

Zákon Ducha

„Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.“ (Římanům 8: 2)

Tento verš je klíčem k pochopení skutečné povahy spravedlnosti a jejího působení na věřícího. Abychom pochopili, co to znamená, musíme si nejprve uvědomit, že Pavel v knize Římanům mluví o třech různých zákonech.

1. Především je tu *Zákon* Desatera přikázání.
2. Za druhé existuje *Zákon* hříchu a smrti.
3. Za třetí je tu *Zákon* Ducha života.

V následujících verších Pavel mluví o *Zákonu* Desatera:

„Co tedy řekneme? Je Zákon hříchem? Naprosto ne! Ale hřích bych nepoznal jinak, než skrze Zákon. Vždyť o žádosti bych nevěděl, kdyby Zákon neřikal (Exodus 20,17): „Nebudeš dychtit!“; „Nepožádáš.“ (Římanům 7,7)

„A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré.“ (Římanům 7: 12)

„Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu.“ (Římanům 7: 14)

„Podle vnitřního člověka radostně souhlasím se zákonem Božím.“ (Římanům 7: 22)

Všechny tyto verše hovoří o Desateru a objasňují nám několik věcí.

1. Desatero je svaté, spravedlivé a dobré.
2. Desatero přikázání odhaluje, že jsme hříšníci.
3. Zákon Desatera je duchovní, ale my jsme od přirozenosti tělesní a otroky hříchu.
4. Pavel byl ve stavu, kdy toužil zachovávat Boží Zákon.

To je všechno hezké, ale následující verše nám odhalují problém:

„Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně zlo. Podle vnitřního člověka radostně souhlasím se zákonem Božím. Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech.“ (Římanům 7,21-23)

Zde Pavel náhle mluví o jiném zákoně. Tento zákon není právním předpisem, není to zákon vyjádřený slovy nebo vyžadovaný řídicím orgánem. Jak tento zákon funguje? Funguje to takto: Chce-li Pavel konat dobro, je nucen konat zlo. Tento zákon je silnější než jeho touha poslouchat Boží Zákon a činí ho otrokem hříchu. Označuje ho za „zákon hříchu, který je v mých údech (v mém těle)“.

Vidíme, že se jedná o dva různé druhy zákonů. Jeden je právní zákon a druhý je *přírodní zákon*. Právní předpisy jsou pravidla vydaná řídicím orgánem. Desatero přikázání jsou zákony neboli právní předpisy. Nařizují člověku, aby něco dělal nebo nedělal, a on na to musí reagovat. Musí se rozhodnout, zda bude poslouchat, nebo odmítne poslušnost. Záleží na rozhodnutí jednotlivce, zda se podřídí, nebo ne. Tam, kde existují zákony, vždy existují i tresty. Pokud člověk poslechne, je odměněn, pokud neposlechne, je potrestán. V tomto případě rozhoduje o odměně a trestu řídicí orgán.

Naproti tomu přírodní zákon funguje jinak. Když pomyslíme na přírodní zákony, vybaví se nám například gravitační zákon, zákon důsledků, termodynamika nebo aerodynamika. Přírodní zákon nefunguje stejně jako právní zákon. V případě přírodních zákonů neexistuje žádné vládou nařízené „budeš“ nebo „nebudeš“. Neexistuje ani odměna nebo trest. Přírodní zákon je vestavěná a fungující zákonitost, která vždy vede ke stejnému výsledku. Proto se mu říká zákon. Vzpomeňme si například na gravitační zákon. Říká se mu zákon, protože pokaždé, když je něco vyhozeno do vzduchu, spadne to zpět na zem. Tak se to děje vždy a bez výjimky. Proto se mu říká zákon.

Když Pavel říká: „*Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně zlo*“, má na mysli přírodní zákon. Neříká, že mu někdo dal přikázání, že musí vždy konat zlo. Spíše mluví o principu zabudovaném do jeho nitra, který funguje takto: Kdykoli chtěl konat dobro, nutilo ho to konat zlo, a kdykoli se snažil zlu vyhnout, znovu se mu to vymstilo. Tomuto principu se nedalo vzdorovat, a tak jej Pavel nazval zákonem: něco, co funguje bez výjimky stejným způsobem a stále dokola.

První zákon, o kterém jsme mluvili, je *zákonem právním* tedy Desatero. Druhý zmíněný zákon je zákon hříchu, tedy *zákon přírodní*.

Který z těchto dvou zákonů je silnější? Co k tomu říká Pavel:

„*Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle.*“ (Římanům 8: 3)

Pavel říká, že Zákon (Desatero) byl OSLABEN kvůli tělu. V jakém smyslu byl Zákon „oslaben“? Byl slabý, protože nedokázal vytvářet spravedlnost. Nemohl překonat hřích, a to proto, že zákon se týkal hříšného těla (tělesné mysli). V hříšném těle existuje zákon, který

se nazývá „zákon hříchu“, a pokud jde o hříšné tělo, je tento zákon silnější než Desatero. Desatero přikázání vyžaduje správné chování, ale zákon hříchu nutí člověka ke zlému jednání. Nemůže se tomuto zákonu vzepřít, a proto je otrokem svého pána, který se nazývá „hřích“. Proto Desatero nemůže vyřešit problém hříchu. Přírodní zákon je VŽDY silnější, než zákon právní. Právní zákon může vyžadovat a vyhrožovat, ale přírodní zákon vychází zevnitř a plní své požadavky přirozeně. Je v souladu s instinkty a přirozenými návyky, a tak se *automaticky* naplňuje. Vždy se to dodržuje.

Má-li být problém hříchu vyřešen, bude k tomu zapotřebí více než jen právní zákon. Díky Pánu, že nám poskytl řešení. Apoštol Pavel vysvětluje zákon, který Bůh používá k řešení tohoto problému. Uvádí:

„Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.“ (Římanům 8: 2)

To je úžasná pravda evangelia. Bůh nám v Ježíši Kristu dal jiný přírodní zákon, který ruší moc prvního přírodního zákona hříchu. Tento třetí zákon Bible nazývá „zákonem Ducha života“. Je to však právní nebo přírodní zákon? Jak jsme již viděli, právní zákon nemůže překonat zákon přírodní, takže Desatero nemohlo zvítězit nad tímto zákonem hříchu. Pokud tedy Bůh chtěl ustanovit jiný zákon, aby tento přírodní zákon hříchu porazil, musel k tomu použít jiný přírodní zákon. Právní zákon selhal, protože nemohl splnit to, co požadoval, protože tělo zrušilo jeho autoritu. Byl „oslaben tělem“.

Bůh však poslal svého Syna do hříšného těla a porazil zákon hříchu v těle. Jak to dokázal? Udělal to tak, že do téhož těla zasadil další zákon. Tento zákon byl „zákonem Ducha života“. Bůh skrze Ducha vložil do hříšného lidského těla další princip, který přirozeně touží konat dobro. Princip, který má potěšení z plnění Boží vůle.

Zákon hříchu působil tímto způsobem: Moje tělesná přirozenost milovala zlo, a tak jsem vždycky dělal zlo, i když jsem chtěl konat dobro.

Naproti tomu *zákon Ducha* působí jinak: Moje nová přirozenost miluje dobro, a když mě pokouší zlo, vždycky dělám to, co je dobré.

Všimněme si, že tento třetí zákon, „zákon Ducha života“, je přírodní zákon, stejně jako zákon hříchu. Neexistuje žádný přírodní zákon, jehož fungování by záviselo na návodu. Přírodní zákony mají v sobě zabudovanou sílu, kterou nelze překonat žádnými pokyny nebo příkázáními světa. Například člověk s největší autoritou na světě by se mohl postavit na břeh moře a přikázat vlnám, aby se přestaly valit, ale ony by ho jednoduše ignorovaly a pokračovaly by v tom, k čemu jsou přirozeně stvořeny. Mohli bychom si však myslet, že přikázat vlnám, aby se zastavily, je příliš obtížný úkol, tak ať tatáž autorita vyhodí do vzduchu pířko a přikáže mu, aby nepadalo na zem, a pak uvidíme, jestli s tím bude mít větší úspěch. Z toho je zřejmé, že přírodní zákon není možné vyvrátit uplatněním práva právního. Proto všechny zákony světa nemohou hříšníkovi zabránit v páchání hříchu, protože zákon hříchu je přírodní zákon, který je v hříšníkovi zakotven, a k jeho překonání potřebuje něco jiného než právní zákon.

Duch života tedy není závislý na právních zákonech nebo psaných příkázáních, aby vykonal své dílo spravedlnosti. Zákon Ducha života působí tak, že vytváří pravou spravedlnost, protože Ježíš vnáší do přirozenosti věřícího křesťana Božího Ducha, Boží spravedlnost. Činí tak tím, že dává svého vlastního Ducha, svůj vlastní život a svou vlastní božskou přirozenost, která má tendenci vždy konat dobro. Tento vštípený život přináší plody Božího života, a to ne kvůli zákonu, ale proto, že je to *instinktivní* chování Kristovy přirozenosti.

To je smysl a jádro velké pravdy o „Kristu, naší spravedlnosti“. Ti, kdo se orientují na Zákon, říkají: „Nemůžeme být spravedliví, pokud nebudeme poslouchat Zákon.“ Uznávají sice, že potřebujeme Krista, abychom byli spravedliví, a dokonce říkají, že potřebujeme Kristovu moc, ale nemohou ponechat stranou Zákon (Desatero). Říkají, že potřebujeme Zákon, abychom věděli, co je dobré a co zlé, a že musíme hledat pomoc u Krista, abychom mohli Zákon dodržovat.

Pravdou však je, že Bůh nám dal život svého Syna! Chvála Pánu za takové vykoupení! Učinil nás součástí sebe sama, a tak do nás mocí svého Ducha vložil svou vlastní božskou přirozenost. Tak jsme byli ospravedlněni bez Zákona (Římanům 3,21) ...to znamená bez Zákona, nebo Desatera.

Zákon Ducha života, přírodní zákon spravedlnosti, naplňuje náš život dobrými skutky a Kristovou láskou a nesobeckostí *bez právního zákona*. Je to spravedlnost, která není PROTI zákonu Desatera, neboť přikázání jsou dobrá. Ale také není závislá na přikázáních, aby fungovala nebo byla definována.

Desatero přikázání stále slouží jako měřítko toho, zda má člověk v sobě Božího Ducha, či nikoli. Desatero přikázání také stále slouží jako kázeňský prostředek, který přivádí hříšníky ke Kristu, ale již neřídí život křesťana. Křesťané se řídí zákonem, který je mnohem účinnější než deset pravidel, zákonem, který je mnohem lepší než cokoli, co by kdy mohlo být napsáno na kameni, Řídí se živým Duchem samotného Boha. To je pravda vyjádřená v následujících verších:

„A na vlastní uši uslyšíš za sebou říkat: To je ta cesta, po ní jděte, ať se dáte napravo nebo nalevo.“ (Izajáš 30: 21)

„Duchovní člověk však posuzuje všechno, ale sám není od nikoho posuzován. Neboť kdo poznal Pánovu mysl, která mu dá porozumět? My máme mysl Kristovu.“ (1. Korintským 2: 15-16)

„Ve vás však zůstává pomazání, které jste od něho přijali, a nepotřebujete, aby vás někdo učil; jeho pomazání vás učí všemu a je pravdivé a neklame; jak vás naučilo, tak zůstávejte v něm.“ (1. Janova 2: 27)

Jsou to úžasné verše. Pro většinu lidí jsou příliš úžasné, než aby jim uvěřili. Pozorně si je přečtete a pak se zamýšlejte nad tím, co vlastně říkají. Křesťan má výsadu osobního, individuálního vedení od samotného Krista. Nejenže má Kristovu mysl, ale je veden jeho Duchem. To je mnohem účinnější způsob vytváření spravedlnosti než cesta Desatera, kdy člověk musí reagovat na vnější pokyny. V tomto systému založeném na Kristu člověk dělá to, co je správné, ze své vlastní touhy, ze své vnitřní, nové přirozenosti (Kristus žije v nás).

To je právě poselství o ospravedlnění z víry. Uznává, že spravedlivý život je výhradně Božím darem. Je dán těm, kdo věří v Ježíše Krista a zcela se mu odevzdávají.

Lidé, orientovaní na Zákon nemohou přijmout, že Bůh dává svou spravedlnost čistě a bezpodmínečně jako dar. Jsou přesvědčeni, že musíme splnit svou část odpovědnosti, tím, že budeme dodržovat Zákon, abychom mohli být považováni za spravedlivé. To je důvod, proč trvají na tom, že se musíme řídit Zákonem. Spása je však ZDARMA darovaná Bohem v Kristu. Je to sto procentní dar od Boha. Jediné, co můžeme dělat, je věřit a důvěřovat Kristu. Vše ostatní je dar. Kdyby tomu tak nebylo, pak by člověk měl něco čím by ke své spáse nějak přispěl a už by nebyla pouze Kristovým dílem. To by znamenalo, že spasení nepřichází zcela z milosti. Kéž nám náš Otec v nebesích pomůže, abychom to pochopili.

Kapitola 19

Poznání dobra a zla

Je obecně uznávaným faktem, že poznání, nebo znalosti jsou dobré. Většina lidí považuje znalosti za dobrou věc, protože nám umožňují vhodně zacházet s naším okolím. Umožňují nám zvládat různé životní situace. Jako děti jsme chodili do školy, abychom se učili a v dospělosti mohli díky získaným znalostem lépe reagovat na různé životní situace.

Důležité poznání

Jednou z nejdůležitějších znalostí je poznání nepřítele. Například v době války, je nenáviděnější nepřítel špión! Když je nepřátelský voják zajat, je obvykle uvězněn. Na druhou stranu jsou špióni velmi často popravováni. Špión je nenáviděný a obávaný, protože může napáchat mnohem větší škody než neodhalený nepřítel. Nejhorší nepřítel je tedy ten, který je mezi námi a je nám zcela neznámý! To je právě ten nepřítel, kterého potřebujeme znát. Neznalost takového nepřítele může být velmi nebezpečná.

Mnozí z nás pravděpodobně znají kukačku, protože je to pták, který velmi dobře představuje obraz špióna. Je to vlastně velmi zvláštní pták, protože si nikdy nestaví vlastní hnízdo. V období páření, když je připraven snést vejce, si jednoduše vybere hnízdo jiného ptáka, ve kterém již mohou být dvě vejce, snese k němu své vlastní vejce a pak zmizí. Majitel hnízda se vrátí domů a najde v něm hned tři vejce, ale ptáci samozřejmě neumějí počítat. Ptačí maminka ví jen to, že když odlétala, měla v hnízdě vajíčka, a když je po návratu opět najde, myslí si, že je vše v pořádku. A tak sedí na vejcích a napomáhá k vylíhnutí tohoto podivného ptáka. Nakonec se vylíhnou všechna vejce, ale kukaččí mládě je větší než ostatní, takže když rodiče začnou mláďata krmit, vystrčí hlavu nad ostatní a dostane většinu potravy. Brzy začnou hladovět i ostatní mláďata. Jakmile kukaččí mládě trochu povyroste, vykopne ostatní mláďata a nakonec zůstane v hnízdě samo. Ptačí

rodiče kukaččí mládě krmí, dokud není dost velké na to, aby odletělo, a později, když si najde jinou kukačku a v době páření snese vejce do jiného ptačího hnízda, začíná koloběh klamání a ničení znovu.

Tímto způsobem dochází k tomu, že mládě, které ptačí rodiče krmí a vychovávají jako vlastní, ve skutečnosti zabíjí jejich mláďata. V jejich hnízdě sedí nepřítel, kterého si hýčkají, protože neznají pravdu. Toto přirovnání dramaticky znázorňuje, jak je důležité vědět, kdo je skutečný nepřítel.

Možná jste slyšeli o Ignazi Semmelweisovi. Byl to maďarský lékař, který se narodil v roce 1818. Během této doby zemřelo na následné poporodní komplikace přibližně 10 % všech žen, které porodily v nemocnici. V té době to nebylo nic neobvyklého, protože se všeobecně tato vysoká úmrtnost při porodu považovala za přirozené riziko. Ignác Semmelweis však dokázal upozorovat něco zvláštního. Ženy, které rodily doma a porodily je porodní asistentky, měly průměrnou úmrtnost 2 %. Naproti tomu u žen, které rodily v nemocnicích a byly vedeny lékaři, byla průměrná úmrtnost 10 %.

Jednoho dne, když Ignác Semmelweis prováděl se skupinou lékařů pitvu mrtvol, se jeden z lékařů píchl skalpelem do prstu, načež onemocněl a nakonec zemřel. Semmelweis si všiml, že tento lékař měl stejné příznaky jako ženy, které zemřely v nemocnicích po porodu. Začal si uvědomovat, že za vysokou úmrtnost pravděpodobně mohou pitvy. Lékaři, kteří prováděli pitvy, často hned poté chodili s neumytýma rukama k ženám, které předtím rodily, vyšetřovali porodní cesty a prováděli různé zákroky! Semmelweis začal mít podezření, že za smrt žen mohou lékaři.

Vyrobil tedy karbolový roztok a na svém oddělení zavedl povinnost, aby si každý lékař před návštěvou pacientů nejprve umyl ruce v tomto roztoku. To způsobilo, že úmrtnost na jeho oddělení dramaticky klesla, až prakticky k žádnému úmrtí nedocházelo! Když se to však stalo

známým, většina lékařů v této nemocnici to odmítla přijmout. Připadalo jim příliš nepohodlné, že si musí tak často mýt ruce. Uplynulo mnoho let, než se podařilo prosadit toto jednoduché opatření na záchranu života, a to až po smrti Ignaze Semmelweise.

Všichni si mysleli, že tyto ženy zabíjí porod, zatímco ve skutečnosti byl nepřítel úplně jiný. Ti, kteří byli přátelsky přijati, byli ve skutečnosti nositelé smrti. Právě kvůli nedostatku znalostí byla tato úmrtnost tak vysoká. Znalosti jsou tedy důležité.

Nechtěné poznání

Podívejme se nyní na perspektivu poznání, která nám jeho význam objasňuje jiným způsobem. Bible nám říká, že na samém počátku dějin tohoto světa bylo Evě přislíbeno určité poznání nebo znalosti. V Genesis 3,5 čteme, co Satan řekl Evě:

„Neboť Bůh ví, že v den, kdy z něj budete jíst, se vaše oči otevrou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé.“ (Genesis 3: 5)

Bůh umístil uprostřed zahrady strom a nazval ho „stromem poznání dobra a zla“. Z toho snadno pochopíme, že tento strom souvisel s určitým druhem poznání, a viděli jsme, že poznání nebo vědění je dobrá věc; je to něco, co lidé hledají. Bůh řekl Adamovi a Evě: „Budete-li jíst z tohoto stromu, zemřete!“ Satan však nyní Evě říká: „To, co ti Bůh řekl, není pravda. Bůh ví, že v den, kdy budete jíst z tohoto stromu, budete jako Bůh a budete vědět, co je dobré a co zlé.“

Mluvil Satan pravdu?

Musíme si však položit otázku: Mluvil Satan pravdu? Obdrželi toho dne skutečně poznání dobra a zla? Odpověď zní ano! Když jim Satan řekl, že „poznají“ dobro a zlo, říkal jim pravdu. Někdy se však pravda může stát nepravdou, pokud řeknete jen polovinu pravdy. Často člověk nemá plné pochopení, čímž se pravda stává polopravdou, která může být stejně nebezpečná, nebo ještě nebezpečnější, než naprostá

lež. Mnohokrát se stává, že řeknete polopravdu a neuvědomíte si, co jste to udělali, až když zajdete příliš daleko, zamotáte se do ní, jste chyceni a nemůžete se vrátit zpět.

Co znamená vědět?

Jaká byla úplná pravda o poznání dobra a zla? Jakou část plné pravdy Satan Adamovi a Evě zatajil? V Genesis 2,25 stojí psáno:

„A oba, člověk i jeho žena, byli nazí a nestyděli se.“ (Genesis 2: 25)

Bible neříká, že si nebyli vědomi své nahoty, ale prohlašuje, že se nestyděli navzdory své nahotě. Předpokládá se, že si byli vědomi toho, že nemají na sobě žádné oblečení, ale tato skutečnost jim vůbec nevadila. Můj přítel a kolega Howard má malou dceru Kay-Kay, které je dva a půl roku. Nedávno jsem rodinu navštívil a ona mě přivítala slovy: „Strýčku Davide, já jsem holka a Lukie je kluk. Ukážu ti to!“ a chystala se mi to ukázat! Řekl jsem jí: „Ne, ne, holčičko, to nemusíš dělat.“ Ví, co je nahota, ale neuvědomuje si důsledky nahoty.

Podobně tomu bylo i v případě Adama a Evy. Bible říká, že oba byli nazí, ale nestyděli se. Nahota pro ně nic neznamenal. To, že na sobě neměli oblečení, jim vůbec nevadilo. V Genesis 3,7 čteme:

„Oběma se otevřely oči a poznali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listí a udělali si bederní roušky.“ (Genesis 3: 7)

Čteme-li tento verš jen povrchně, zdá se, že říká, že si v této chvíli náhle uvědomili, že jsou nazí. Nemá však smysl tvrdit, že předtím nikdy nevěděli, že na sobě nemají oblečení. V Bibli se píše, že POZNALI! Z toho vyplývá, že slovo „vědět“ vyjadřuje jinou myšlenku než pouhé získávání informací. Toto poznání, které se jim dostalo, bylo na hlubší úrovni než jen informace, které se jim vynořily v hlavě. Bylo to uvědomění, které změnilo jejich perspektivu; uvědomění, které změnilo jejich pohled na sebe samé na hlubší úrovni, než jen

uvědomění si fyzického nedostatku. Ve skutečnosti jim Bůh v 11. verši říká:

„Kdo ti pověděl, že jsi nahý?“ (Genesis 3: 11)

Kdyby si byl nahý, musel by ti to nejprve někdo říct? Problém nebyl v tom, že si najednou uvědomili, že na sobě nemají oblečení. Jejich problém spočíval spíše v tom, že se kvůli své nahotě najednou chtěli skrýt před Bohem, což by je předtím nikdy nenapadlo. Jejich nahota pro ně dostala úplně jiný význam a najednou pochopili, co to obnáší. Něco, co pro ně kdysi bylo naprosto přirozené, dobré a čisté, se v okamžiku stalo něčím, za co se nyní stydí. Když slyšeli, že Bůh přichází, cítili, že se před ním nemohou takto ukázat. Nahota už nebyla pouhou teorií v jejich myslích, ale postupovala jejich bytostí a měnila celou jejich zkušenost.

Za pár let už Kay-Kay (Howardova malá dcerka) nebude chtít, abych ji viděl nahou. Nahota pro ni bude mít jiný význam. Pak si řekne: „Je čas se schovat. Nechci, aby mě takhle někdo viděl!“ Pravděpodobně pak nebude chtít, aby ji viděli nahou ani její vlastní rodiče. Pak si uvědomí, co nahota znamená, a na základě své osobní zkušenosti pochopí důsledky nahoty spíš, než aby jen věděla, jak nahotu definovat. Rozpoznat něco znamená mnohem víc než jen umět to definovat. To je jádro věci. Adam a Eva věděli o nahotě, ale neznali stud spojený s nahotou, dokud nezakusili hřích.

Nyní tuto myšlenku aplikujme na název zakázaného stromu. Bible ho nazývá „stromem poznání dobra a zla“. Satan řekl: „V den, kdy by si jedl z tohoto stromu, budeš jako Bůh, budeš znát dobré i zlé.“

Zamysleme se nad touto otázkou: Věděli Adam a Eva o zlu? Věřím, že ano. Bůh jim řekl, že v den, kdy pojedí ze stromu, zemřou. Uvědomovali si tedy, co je správné a co ne, a věděli také o smrti. Věděli, že existuje něco, čemu se říká „zlo“, a pravděpodobně by to

dokázali náležitě vysvětlit pomocí definice. Chápali to tak, že určité činy z nich udělají nepřátele Boha, ale neměli osobní představu o tom, co to znamená.

Když si z tohoto ovoce vzali a jedli ho, vstoupilo do jejich vědomí něco, co na této planetě dosud nebylo známo. Měli zvláštní zkušenost. Ten, kterého vždycky považovali za svého nejlepšího přítele, se v jejich očích náhle stal jejich největším nepřítelem. Když v zahradě uslyšeli kroky Boha, který jim nikdy nepřál nic zlého, ale vždy jen dobré, který jim nikdy nevyhrožoval, ale vždy jim žehnal, utekli před ním a schovali se! Nebyl to Bůh, kdo se náhle změnil, ale Adam a Eva, protože nyní poznali zlo. To je důsledek poznání zla, které postihlo všechny lidi.

Tento hluboký význam slova „poznat“, které znamená víc než jen umět něco definovat, nacházíme v Bibli velmi často. Například v Genesis 4,1 čteme:

„I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila Kaina a řekla: Vytvořila jsem muže s HOSPODINEM.“ (Genesis 4: 1)

Všimněte si, jak je zde toto slovo použito. Adam „poznal“ Evu. To neznamena, že mu byla „povědomá“, nebo, že si jí „všiml“. Znamená spíše úzké, důvěrné spojení mezi Adamem a jeho ženou, které Bible popisuje jako „jedno tělo“. Když Adam takto poznal svou ženu, Eva otěhotněla a porodila syna. Marie, Ježíšova matka, použila stejný výraz, když k ní přišel anděl a řekl jí: „Porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš.“ Marie odpověděla: „*Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže?*“ (Lukáš 1,34).

Když tedy Bible říká, že Adam a Eva poznali zlo, znamená to, že zlo se stalo součástí jejich zkušenosti. Satan jim neřekl celou pravdu. Řekl jim, že kdyby poznali zlo, stali by se podobnými Bohu, protože Bůh byl jedinou osobou, která kromě Satana a jeho andělů znala hřích. Ale

pouze Bůh může znát hřích, aniž by byl pod jeho nadvládou, protože je Bůh. Věděl, co by pro Adama a Evu znamenalo poznat hřích. Jediný způsob, jak mohli poznat hřích, bylo dostat se pod jeho nadvládu a přijmout ho do sebe. Museli s ním splynout, jako manžel splyne se svou ženou. Když si Adam a Eva uvědomili zlo, pochopili, že byli oklamáni a že jim Satan neřekl celou pravdu, ale to už bylo pozdě!

Příležitost

Je zajímavé, že se stromem samotným ani s jeho plody nebylo nic v nepořádku. Pravděpodobně to byl jen další strom, který se nacházel v zahradě. Skutečný rozdíl spočíval v tom, že Bůh vydal zákon, který jim zakazoval jíst z tohoto stromu. Když někoho žádáme, aby nám nebral něco, co je naše, je to obvykle proto, že to potřebujeme. Ale když Bůh postavil ten strom do zahrady a požádal je, aby z něj nejedli, bylo to proto, že ten strom potřeboval? Mohl vytvořit nespočet dalších takových stromů! Proč tedy tento strom do zahrady vůbec dává a říká Adamovi a Evě, aby se ho nedotýkali, když ho sám vůbec nepotřebuje? Skoro by se dalo říct, že to bylo zcela zbytečné přikázání. Proč bych vám měl zakazovat brát si něco, co sám vůbec nepotřebuji?

To jasně ukazuje, že nešlo o strom nebo jeho ovoce. Bůh jim dal toto přikázání z jednoduchého důvodu, aby měli možnost hřešit. Někteří by možná raději řekli, že Bůh jim dal možnost volby mezi dobrem a zlem, ale skutečnost je taková, že Bůh nedal člověku možnost volby dobra. Když byl Adam stvořen, byl dokonalý! Byl stvořen k obrazu Božímu. Bůh stvořil Adama takového, ať už chtěl, nebo ne. Bůh jim dal příležitost zvolit si zlo, protože dobro už měli. To, co neměli, bylo zlo, a Bůh jim dal možnost si ho vybrat.

Proč by Bůh něco takového dělal? Tato otázka představuje jádro celého konfliktu mezi Bohem a Satanem, který v nebi obvinil Boha slovy: „Nedáváš svým tvorům vůbec na výběr. Vždy tvrdíš, že tvá cesta je ta lepší! Ale já jsem vytvořil jiný systém, a kdyby si jen mohli

zvolit můj způsob, byli by na tom mnohem lépe a byli by šťastnější. Pokud jsi spravedlivý, musíš dát lidem na výběr.“

Bůh tedy dal člověku možnost hřešit. A přesně k tomu byl tento strom stvořen, aby mohli hřešit. Bůh jim však dal jasné varování: „Nepřibližujte se k tomu stromu! Nenajdete tam nic než hřích. Pokud se totiž s tímto stromem setkáte, zhřešíte. To je jediné místo, kde vám hrozí nebezpečí!“ Samozřejmě to nemusel být strom, mohlo to být i něco jiného. Bůh tam mohl stejně dobře položit kámen, nazvat ho „kamenem dobra a zla“ a zakázat Adamovi a Evě, aby se ho dotýkali. Neobviňujeme tedy strom, protože to bylo nepodstatné. *To, co jim vlastně dalo možnost hřešit, bylo Boží přikázání!* Kdyby Bůh toto přikázání nevydal, mohli by z toho stromu jíst celou věčnost a nic by se nestalo. Bylo to Boží přikázání, které jim dalo možnost poznat hřích!

Chtěl však Bůh, aby poznali zlo? Ne! V jejich případě by jim nikdy nebylo dovoleno poznat zlo a věci by pak zůstaly v dokonalém stavu po celou věčnost. Bylo však důležité, aby měli možnost volby. A bylo nutné, aby jim byla dána možnost... volba... šance zvolit si Satanovu cestu, protože Bůh je Bůh, který dává svobodu a respektuje svobodu svých tvorů.

Poznání hříchu

Římanům 3,20 nám říká:

„Protože ze skutků Zákona nebude před ním ospravedlněn žádný člověk, neboť skrze Zákon je poznání hříchu.“ (Římanům 3: 20)

A Římanům 7,7 vyjadřuje v podstatě totéž:

„Co tedy řekneme? Je Zákon hříchem? Naprosto ne! Ale hřích bych nepoznal jinak než skrze Zákon. Vždyť o žádostivosti bych nevěděl, kdyby Zákon neříkal: ‚Nepožádáš.‘“ (Římanům 7: 7)

Celý život jsem si myslel, že tyto verše znamenají, že Zákon nám dává definici hříchu. A vím, že to je obecně rozšířený názor na tyto verše. Ale je to skutečně to, co Pavel říká?

Říká: „*Ale hřích bych nepoznal než skrze Zákon.*“ Jeho výrok má dva možné významy: Jak jsme viděli, slovo „*poznat*“, se v Bibli používá dvěma různými způsoby. Jednou se používá jako teoretické poznání (například definice nebo intelektuální porozumění) a jindy jako důvěrný, osobní vztah, v němž se něco stává součástí naší zkušenosti. Slovo „*poznat*“, se používá ve dvou případech a ten druhý se v Bibli vyskytuje častěji, než si myslíme. Často v Bibli čteme o tom, že něco *poznáváme*, a myslíme si, že se tam mluví o definici, a přitom se tam mluví o něčem úplně jiném.

Pavel tedy říká: „*Ale hřích bych nepoznal než skrze Zákon.*“ A jak čteme dál v této kapitole (Římanům 7), zjišťujeme, že mluví o osobní a důvěrné zkušenosti, kdy se něco v něm stalo součástí jeho vědomí. Co si uvědomil? Co to bylo, co ve svém životě tak důvěrně a osobně prožil?

Bylo to něco, co nazývá hříchem!

„*Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá nic dobrého, neboť chtít dobro dokážu, ale konat už ne. Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to již já, ale hřích, který ve mně přebývá.*“ (Římanům 7: 18-20)

Opuštění zákona

Jak poznal, že v něm přebývá hřích? Jak věděl, že je v něm síla, s níž nedokáže bojovat, které nedokáže vzdorovat, která je silnější než on? Říká: „*Ale hřích bych nepoznal než skrze Zákon.*“ (Římanům 7,7) „*Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil, a já jsem zemřel.*“ (Římanům 7,9)

Pavel tedy prohlašuje: „Ve své mysli miluji Boží Zákon, ale nacházím v sobě jinou sílu, která bojuje proti podnětům mé mysli a činí mě otrokem této hříšné síly, která ve mně přebývá.“ Boží zákon mu dává poznat, že v něm působí hřích. Bez Zákona by nepoznal hřích, neboť říká, že bez přikázání byl hřích mrtvý!

Podle Pavla je hlavním účelem Zákona, abychom poznali hřích! To znamená, že Zákon nám dává poznat tuto sílu v nás, tohoto vnitřního nepřítele, který je silnější než my, a kterému nemůžeme vzdorovat žádnou vlastní silou.

Vidíme, že je to přesně totéž, co se stalo Adamovi? Bůh mu dal Zákon, aby měl možnost poznat hřích. A stejně jako Pavel mohl říci: „Hřích jsem nepoznal, leč skrze Zákon,“ tak i Adam mohl říci: „Nebýt stromu, nepoznal jsem hřích.“ Zákon daný Adamovi i ten, který jsme dostali my, mají stejný účel. Oba zákony jsou dány proto, aby člověk mohl poznat hřích.

Dalece rozšířené nedorozumění

Častým nedorozuměním je, že úkolem Zákona je definovat hřích, a velmi často se na podporu této myšlenky používají Pavlovy výroky. Pavel v Římanům 3,20 říká: „Vždyť ze Zákona přichází poznání hříchu.“ Pavel tím však míní, že díky Zákonu si uvědomuji hřích a poznávám přítomnost nepřítele v sobě.

Cesta Zákona

Proč si nemůžeme být vědomi hříchu bez Zákona? Protože hřích je naším stálým přítelem a společníkem, protože hřích je natolik integrován do naší bytosti, že bez Zákona bychom vždy žil v dokonalém souladu s hříchem. Nikdy bychom se mu nesnažili vzdorovat, spíše bychom s ním žili ruku v ruce v nejlepším přátelství. A protože naše přirozenost je do značné míry spjata s hříchem, nemůžeme bez Zákona poznat její pravou podstatu.

Mnozí z nás se už někdy snažili přimět člověka, aby svůj život odevzdal Kristu. A také známe typickou odpověď, která se velmi často vrací: „Chci, ale ještě nejsem připraven!“ Takoví lidé věří, že mohou kdykoli vyhlásit válku hříchu a pak žít spravedlivě. Často jsme svědky tohoto mylného přesvědčení, této iluze Věří, že mají v rukou moc změnit svůj život, jen se k tomu ještě nerozhodli. Když se však nakonec rozhodnou, plně se obrátí a stanou se lepšími křesťany než ti, kteří již křesťany jsou! S lidmi s takovými postoji jsme se jistě setkali. Myslí si, že jsou schopni se změnit. Neznají však pravdu, protože se ještě neseznámili se Zákonem.

Žijí v harmonii a v přátelství s hříchem a myslí si: „Mohu se obrátit, kdykoli se mi zachce.“

Nakonec však přijde den, kdy se setkají se Zákonem. Uvědomí si, že jeho požadavky se vztahují i na ně, a pak se snaží odvrátit od hříchu, jít jiným směrem a zbavit se svého celoživotního přítele a společníka. A tehdy si uvědomí, co hřích vlastně je! Nyní zjišťují, že mu nemohou uniknout. Začnou poznávat hřích jako nikdy předtím ve svém životě! Ať se cizoložník, zloděj, lhář, podvodník, bezbožník pokusí odložit svou vlastnost, a pak si uvědomí, co je to hřích! Pavel to zažil a vypráví nám, co při tom zjistil:

„Nalézám tedy tento Zákon: Když chci činit dobro, je při mně zlo.“
(Římanům 7: 21)

Nad svou beznadějnou situací se zlobí:

„Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“ (Římanům 7: 24)

To objevil, když se Zákon stal součástí jeho zkušenosti - poznal hřích. Byl v něm smrtící parazit, který mu krok za krokem nahlodával

život, a on o tom dlouhá léta nic nevěděl. Z nevědomosti žil svůj život v souladu s tímto smrtelným nepřítelem.

Co tedy Bůh udělal? Vložil do jeho vědomí „sondu“, která dokázala prozkoumat každou malou oblast jeho života a škůdce odhalila a vynesla na světlo. Pavel náhle poznal pravdu: „Číhá ve mně ničivý nepřítel, kterého jsem z nevědomosti považoval za svého přítele!“ K tomuto poznání ho přivedl Zákon. V Židům 4,12 čteme:

„Neboť Boží slovo je živé, činné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč, proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce.“ (Židům 4: 12)

Takto funguje Boží Zákon. Vstupuje do morku kostí, myšlenek a smyslů srdce, odděluje je a třídí. A když se setkáme tváří v tvář se Zákonem, najednou si uvědomíme, jak smrtelně nebezpečná je tato nemoc v nás, která rozežírání náš život! Pokud se však zastavíme u Božího Zákona, pak je náš stav o to žalostnější, že nám Zákon nemůže ukázat nic víc než to, že jsme poraženi, zatraceni a beznadějně ztraceni. Zákon nás může přimět vidět hřích, ale nemůže nás od něj osvobodit. Ale právě to je účelem Zákona: „Zákon byl naším vychovatelem, aby nás přivedl ke Kristu.“ (Galatským 3,24)

Člověk, který nezná Zákon, je na tom lépe než ten, který ho zná a uvažuje o něm, protože ten, kdo nezná Zákon, je šťastný a bezstarostný hříšník, zatímco ten, kdo se zastavuje u Zákona, je nešťastný hříšník! Oba jsou totiž stále otroky hříchu, ale je lepší být nevědomým, ale šťastným hříšníkem, než vědomím, ale nešťastným hříšníkem, když se člověk zastaví u Zákona.

Rozdíl u Adama

Je zajímavé, že vidíme rozdíl mezi účelem Zákona pro nás a pro Adama. Chtěl Bůh v Adamově případě, aby poznal hřích? Ne!

Bůh však rozhodně chce, abychom my - Adamovi potomci - věděli, co je hřích! V Adamově případě byl hřích mimo něj. Pokud je nepřítel za branami, nemáme právo ho poznat. Pokud však někdo naváže kontakt s nepřítelem, je považován za zrádce. Proto je třeba se od něj držet dál, držet ho mimo. Hřích byl mimo Adama a Bůh nechtěl, aby se s ním Adam seznámil. Když je však nepřítel uvnitř, je nanejvýš důležité ho poznat. Je třeba vědět o jeho moci, vlivu a především si uvědomit, že je to nepřítel. Pokud totiž nepoznáte nepřítele, nemůžete se proti němu bránit.

Jiná cesta

Jsou křesťané, kteří věří, že přicházíme na svět „neutrální“ a máme možnost volby, zda se rozhodneme pro levici, nebo pravici, tedy zda budeme hřešit, nebo ne. To však není pravda. Adam nedostal při svém stvoření možnost volby, zda bude dobrý, nebo zlý. Spíše byl již stvořen jako dobrý a nyní si může zvolit zlo, pokud se tak rozhodne. Je na tom zbytek lidstva stejný? Ne! Při narození jsme neměli takovou možnost volby jako Adam. Všichni Adamovi potomci přicházejí na svět již oddělení od Boha a zkažení a musí se znovuzrodit! Adam si zvolil cestu Satana a sebe sama, čímž postavil celé lidstvo do stejné situace. Adam měl ve své situaci jedinou možnost, a to odvrátit se od Boha a spravedlivého života, který vedl. I v našem případě máme pouze jednu volbu (nikoliv dvě). Můžeme se odvrátit od Satana tím, že si zvolíme Krista. Ve stavu, v jakém jsme se narodili, nemáme možnost volit zlo. Tuto volbu za nás všechny učinil již Adam, který způsobil, že jsme se narodili do hříšného, zkaženého stavu, kdy jsme oddělení od Boha a naprosto neschopni být spravedliví.

Adam však nezhřešil proto, že by byl oddělen od Boha, ani proto, že by měl tělesnou mysl. Adam se pouze svobodně a osobně rozhodl. Už když byl stvořen, byl spojen s Bohem, nikoli od něj oddělen. V případě jeho potomků je však situace jiná. Zhřešili jsme dávno předtím, než jsme se mohli vědomě rozhodnout, než jsme vůbec mohli pochopit, co děláme. Rozhodli jsme se všichni stejně jako Adam? Ne, Adamovi potomci tuto možnost neměli.

Boží cesty jsou úžasné. Použil Zákon, aby Adam nepoznal nepřítele za branami. Ale nyní, když Adam otevřel bránu a vpustil nepřítele dovnitř, nám Bůh pomáhá Zákonem nepřítele identifikovat, abychom se ho mohli zbavit.

Nezastavujte se u Zákona!

Přestože Zákon hraje v Božím plánu důležitou roli, je třeba mu v plánu vykoupení přiznat právoplatné místo. Nesmíme se u Zákona zastavit. V žádném případě si nesmíme myslet, že když jsme našli Zákon, dospěli jsme tam, kde nás Bůh chce mít! Zákon je zkoušející, je vyšetřovatelem a říká nám: „Máš problém, máš v sobě smrtelnou nemoc!“ Zákon však nemůže udělat víc. Odsuzuje a zabíjí mě a nic jiného. Proto Pavel řekl:

„Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil, a já jsem zemřel.“ (Římanům 7: 9)

Největší poznání

Adamův problém spočíval v tom, že vpustil hřích dovnitř. Naším problémem je, že ho ze sebe nemůžeme dostat. Zákon mi tedy umožňuje poznat hřích, ale jakmile ho poznám, musím udělat další krok. Jan říká v kapitole 17,3:

„A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17: 3)

Bible nemluví o teoretickém poznání, jaké mají bláznivé panny. Mluví o živé zkušenosti, kdy je náš život spojen s životem Božím podobně, jako když muž „pozná“ svou ženu. Se svou ženou jsem se znal, ale nikdy jsem ji v tomto smyslu nepoznal, dokud jsem nezažil intimní spojení, kdy naše dvě těla splynula v jedno. A to je přesně to, co má Bible na mysli! Takové spojení velmi často přináší ovoce - narodí se dítě. Když poznáte Boha a Krista, toto poznání přinese ovoce. To bude přirozeným důsledkem sjednocení s Bohem.

Zákon nás vede k tomu, abychom rozpoznali hřích, ale nesmíme se u toho zastavit! Musíme přejít k dalšímu typu poznání, kdy poznáváme Boha a jeho Syna Ježíše Krista. To znamená mít věčný život. Kristus přišel a zničil nepřítele. Zákon našel nepřítele, ale Kristus ho zničil.

„Nebo co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť zahřích a odsoudil hřích v těle.“ (Římanům 8: 3)

Kristus vypátral vnitřního nepřítele, odsoudil ho a zničil. Díky Bohu za Krista!

Typ versus antityp

Některé z největších kritik křesťanství se objevily kvůli Bohu popsanému ve Starém zákoně a věcem, které přikázal a udělal. Boha popsaného ve Starém zákoně je někdy obtížné pochopit. Je vykreslen jako Bůh Židů, nikoliv jako Bůh ostatních národů, a zatímco chrání Izrael, ostatní nemilosrdně ničí a vyhlazuje celé kultury s příkazem, aby nešetřil ani pohlaví, ani věk. Některá z těchto vyhlazování jsou dnes nazývána genocidou a nebyli v nich ušetřeni ani kojenci a nevinná zvířata. Jak to můžeme sladit s obrazem milosrdného, laskavého a milujícího Ježíše, kterého nacházíme v Novém zákoně a který trvá na tom, že Bůh je náš Otec, který miluje všechny lidi?

To není jediný rozpor: Starozákonní přikázání se někdy zdají být svévolná a nesmyslná, a to tím spíše, když vidíme hrozné tresty pro ty, kdo je nedodržují. Lidé by měli být nekompromisně usmrčováni za zločiny, jako je proklínání otce nebo matky, a homosexuálové by neměli mít dovoleno žít. Jak to lze sladit s milosrdenstvím a trpělivostí, které zjevuje Bůh Nového zákona?

V jiných oblastech, jako je výklad prorocství, porozumění Zákona a milosti a povaha dnešního Izraele, ve všech těchto a podobných oblastech vidíme v křesťanství obrovské neshody a zmatek. Je zřejmé, že je zapotřebí jasně a jednotně chápat rozdíl mezi Starým a Novým zákonem a důvody těchto rozdílů.

Klíčem k odstranění všech těchto obtíží je pochopení, že celý starozákonní systém byl velkým modelem a učebním nástrojem, v němž Bůh představoval budoucí skutečnosti. Jinými slovy, starozákonní systém nebyl skutečností a nebyl konečnou pravdou o Bohu a jeho jednání. Byl to spíše systém symbolů a ilustrací, které

představovaly pravdu, ale nebyly pravdou. Tuto skutečnost vidíme v následujících verších:

„Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.“ (Jan 1: 17)

„Poněvadž Zákon má pouhý stín budoucího dobra, ne samu podobu těch skutečností nemůže každoročně stejnými oběťmi jež jsou stále přinášeny nikdy učinit dokonalými ty, kdo s nimi přistupují.“ (Židům 10: 1)

Někteří křesťané sice velmi dobře vysvětlují rozdíl mezi fyzickým a duchovním Izraelem nebo obraznou obětní službou v porovnání s Kristem a pravou obětí, ale zároveň velmi špatně chápou Zákon a jeho účel ve Starém zákoně ve srovnání se Zákonem a jeho účelem v Novém zákoně. V následujícím částečném seznamu je soupis některých obrazů (typů) a obrazných skutečností (antitypů), které se nacházejí v Bibli. Většina lidí tyto obrazy dobře zná a snadno rozpozná odpovídající antityp.

- Beránek (typ) versus Kristus (antityp)
- Krev versus život
- Velekněz versus Kristus
- Palestina versus Nová země
- Fyzický Izrael versus církev
- Levitští kněží versus křesťané

Seznam typů a antitypů je však mnohem rozsáhlejší. Ve skutečnosti byl celý systém Staré smlouvy – všechno v něm – obrazem nebo „předobrazem“. Tuto skutečnost chápe jen velmi málo lidí. Největší nedorozumění v křesťanství vznikají tím, že nejsme důslední a neuplatňujeme stejný princip „typu“ a „antitypu“ na zbytek Starého zákona. Mnoho lidí se stále zabývá starozákonními obrazy (typy),

zatímco by se měli zabývat novozákonními skutečnostmi (antitypy). Zde je několik dalších příkladů těchto „typů“ a „antitypů“:

- Nábytek svatyně versus skutečné nástroje spásy
- Svátky versus spásonosné události
- Hříchy (skutky) versus hřích (přirozenost)
- Vina versus odloučení od Boha
- Boží přikázání versus Boží charakter
- Systém Zákona versus Boží království
- Chování versus přirozenost
- Konání versus víra
- Bůh jako soudce versus Bůh jako Otec

V této kapitole není nutné zkoumat všechny tyto typy, ale zaměříme se jen na některé z nich. Jakmile o nich začneme přemýšlet s otevřenou myslí a upřímným srdcem, jsou tyto věci samozřejmé, protože pravda se shoduje sama se sebou a ubírá se vždy logickou cestou. Některé z těchto mylných představ měly v průběhu staletí ničující vliv na náboženskou zkušenost milionů lidí a vedly k velkým falešným učením a hrubému zkreslení představ o Bohu.

V této kapitole prozkoumáme čtyři z těchto starozákonních typů a podíváme se na novozákonní realitu. Vybral jsem je z tohoto seznamu a zaměřím se na ně, protože právě u nich napáchalo nedorozumění za poslední dva tisíce let největší škody. Zde jsou čtyři typy a antitypy, na které se zaměříme:

- Hřích (skutky) versus hřích (přirozenost).
- Vina versus odloučení od Boha
- Boží přikázání versus Boží charakter
- Bůh jako soudce versus Bůh jako Otec

Hříchy a vina

Ve Starém zákoně se člověk stal hříšníkem, když se dopustil porušení Zákona. Tehdy se stal „vinným“ a musel přinést zvířecí oběť. Život tohoto zvířete nahradil jeho život a jeho krev snala vinu za jeho hřích. V tomto systému byly hlavní problémy následující:

1. Špatnost, které se člověk dopustil – jeho činy.
2. Člověk se potýkal s problémem, jak se zbavit své viny a jak znovu získat Boží odpuštění a přízeň.
3. V tomto systému se chápalo, že krev oběti očišťuje vinu. Krev mění názor Boha.

Víme, že to zvíře bylo předobrazem - typ, který představoval Krista - antityp. Dále víme, že jeho krev byla předobrazem, který představoval jeho život (antityp). Jako skutečnost jsme však zaznamenali pouze některé části tohoto obrazu, zatímco ve skutečnosti byl celý obraz typem! Co tím myslím? Chci říci, že hřích i vina byly „typy“! Obojí mělo také představovat větší realitu. Nejen Beránek a jeho krev jsou typ, ale i problém, který řešili, jsou typem. To je první velké nedorozumění, které dnes trápí křesťanské učení. Každý den se páchaly hříšné skutky a den za dnem se musela zabíjet zvířata, aby se odstranila vina hříšníka. Skutečný problém, samotný hřích, však nebyl nikdy odstraněn. Viny se zbavil jen do dalšího špatného činu. Celý tento obraz měl poskytnout poučení, že člověk není v souladu s Bohem a potřebuje Spasitele, který by tento soulad s Bohem obnovil. Krev beránka představovala Kristův život, v němž je lidstvo smířeno s Bohem. V knize Židům čteme:

„Ale v těch obětech je každoročně připomínka hříchů, neboť je nemožné, aby krev býků a kozlů odstraňovala hříchy.“ (Židům 10: 3-4)

Samotný problém byl mnohem hlubší než jen samotné hříšné skutky. Proto odpuštění nemohlo vyřešit skutečný problém. V předobrazu bylo přesto středem zájmu odpuštění. Skutečným

problémem však byla tělesná přirozenost – samotný hřích. To je problém, který bylo třeba vyřešit, a hříšné skutky sloužily pouze jako předobraz skutečného problému. Znovu čteme v knize Židům:

„...neboť by musel od založení světa častokrát trpět; nyní však zjeven jednou při dokonání věků ke zrušení hříchu skrze svou oběť.“ (Židům 9: 26)

„Potom řekl: ‚Hle, tu jsem, abych vykonal (Bože) tvou vůli. To první ruší, aby ustanovil to druhé. V této vůli jsme posvěcení skrze oběť těla Ježíše Krista jednou provždy.‘“ (Židům 10: 9-10)

„On však přinesl jedinou oběť za hříchy a navždy usedl po pravici Boží.“ (Židům 10: 12)

Ježíš přišel, aby skoncoval s hříchem, nikoli aby pouze plnil stejnou funkci jako zvířecí oběti, tedy aby poskytl odpuštění. Předobraz (typ) reprezentuje antityp, ale v žádném případě se mu nerovná, a ani jím není dokonale reprezentován. Vždy existují aspekty a hloubky předobrazu, které se v typu nevyskytují, stejně jako panenka může představovat dívku, ale nikdy nemůže nahradit komplexitu a zázrak živého člověka.

Ježíš, dokonalá oběť za hřích, se s kořenem hříchu vypořádal jednou provždy. Nepřišel zavést stejný systém, jaký existoval ve Starém zákoně, kde se hříchy opakovaně odpouštěly. Ne, přišel zničit kořen hříchu, tělesnou přirozenost, a jednou provždy zničit hřích. Tím nejenže zrušil vinu za všechny hříchy, ale smířil lidstvo s Bohem. On sám v sobě navázal spojení mezi lidstvem a Bohem, které už nikdy nemůže být přerušeno hříchem. Boží slovo nám říká:

„A to všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a dal nám službu smíření. Neboť Bůh byl v Kristu, když smířoval svět se

sebou a nepočítal lidem jejich provinění a uložil v nás to slovo smíření.“
(2. Korintským 5: 18-19)

Hříšné činy už nikdy nemohou být předmětem sporu mezi člověkem a Bohem. Naše hříchy pro Boha nepředstavují problém, protože, jak říká jeden úryvek, Bůh jim už nepřičítá přestupky světa. Ježíš se postaral o všechny viny. To ale není vše, co udělal. Mnohem úžasnější je, že Ježíš odstranil zdroj této opakující se viny, tělesnou přirozenost.

„Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle.“ (Římanům 8: 3)

Jediným zbývajícím problémem je tedy to, že člověk nepřijme dar života, který je v Ježíši. Člověk nepřijme smířený život, v němž byl zrušen hřích. To, co udržuje bariéru mezi člověkem a Bohem, je nevíra. Proto nás Bůh vyzývá, abychom přijali Ježíše Krista jako jediné měřítko naší víry, abychom byli svobodní od hříchu a sjednotili se s ním.

Shrňme-li to, u antitypu se nejedná o „hříšné skutky“, ale hřích samotný, o tělesnou přirozenost. Nejde o vinu, ale o odloučení od Boha. To jsou skutečné problémy, které byly pouze ilustrovány omezenými předobrazy, které v Písmu byly znázorněny. Dnes se zabýváme skutečnými věcmi a necháváme předobraz za sebou.

Boží přikázání versus Boží charakter

Z toho, co jsme právě prozkoumali, vyplývá přirozeně další pravda. Ve Staré smlouvě bylo prvořadé ustanovení a zejména Desatero. To bylo měřítko, podle něhož se definoval hřích a podle něhož byl člověk rozpoznán jako hříšný nebo spravedlivý. Porušení Zákona bylo považováno za hřích a tento hřích činil přestupníka vinným. K odstranění této viny byla zapotřebí krev zvířete.

Viděli jsme však, že nejde o hříchy nebo hříšné činy, ale že skutečným problémem je tělesná přirozenost člověka. Viděli jsme, že Ježíš nezemřel jen proto, aby zrušil vinu, ale aby zničil hříšnou přirozenost člověka a znovu spojil lidstvo s Bohem. Nebyli jsme také příliš omezeni v pohledu na Boží zákon? Není Desatero přikázání také předobrazem něčeho většího? Není také stínem větší skutečnosti?

Desatero přikázání bylo uloženo v arše úmluvy na nejsvětějším místě pozemské svatyně. Každý předmět, který se nacházel ve svatyni a souvisel s ní, byl předobrazem, nebo znázorněním mnohem větší skutečnosti.

Prvním předmětem souvisejícím s bohoslužbou ve svatyni byl obětní oltář, na němž se zabíjela obětní zvířata. Tento oltář představoval Golgotu, místo, kde byl Kristus ukřižován. Všimněte si, že nevypadal jako Golgota, dokonce ani nebyl postaven ve tvaru kříže nebo kopce, ale ukazoval na Golgotu a jeho významem byla Kristova smrt.

Dalším předmětem bylo měděné umyvadlo, v němž se myli kněží. To představovalo Kristovo vzkříšení, když se znovu narodil z mrtvých, protože když vstal z hrobu, zvítězil již nad hříchem, a tak bylo jeho tělo očištěno od hříšné přirozenosti.

Dalším bodem byla samotná svatyně a její vybavení. Tyto antitypické skutečnosti vstoupily do hry po Kristově nanebevstoupení a představují jeho dílo pro lidstvo v nebeské svatyni.

V prvním oddělení stál stůl, na němž byly položeny chleby, které představovaly službu Božího slova. Sedmiramenný svícen představuje působení Ducha svatého. Kadidlový oltář představoval modlitby Božího lidu ve zkušenosti víry.

Ve druhé části, ve Svatyni svatých, se nacházela zlatá truhla zvaná „archa úmluvy“, nebo „archa smlouvy“. Tato truhla měla víko.

Samotné víko bylo celé ze zlata a nazývalo se „slitovnicí“. Nad víkem se vznášelo nadpřirozené světlo, které se nazývalo „Boží sláva“. Slitovnice představovala Boží trůn a světlo Jeho slávy byla samozřejmě přítomnost samotného Boha. V truhle smlouvy se nacházelo Desatero přikázání.

Pozorně se zamysleme nad tím, že každý kus nábytku ve svatyni byl symbolem větší skutečnosti. Nic samo o sobě nepředstavovalo skutečnou věc, vše mělo symbolický charakter. Jak tedy může být Desatero skutečným Božím Zákonem? Jak tedy může být Desatero skutečným základem Božího trůnu? Stejně jako svatyně musí být i tato přikázání odrazem a omezeným zobrazením větší skutečnosti! To je velmi důležitý bod, který, jsme-li upřímní, nelze popřít. Je naprosto nelogické tvrdit, že všechno ve svatyni bylo pouze obrazné, ale Desatero bylo skutečné.

Stejně jako všechno ostatní v symbolickém obraze svatyně i Desatero říkalo pravdu, ale jen v omezené míře. Představovalo pravdu ve stínové podobě, která byla mnohem menší než skutečnost, na niž ukazovalo. Z toho vyplývá, že skutečností, či opakem Desatera, je dokonalý Boží charakter, který nelze vyjádřit pouhým Desaterem. Bůh a jeho plán převyšují Desatero ve stejné míře, v jaké živý člověk převyšuje panenku.

Když Nový zákon říká, že Bůh píše svůj Zákon do našich srdcí a myslí, miliony křesťanů se stále drží falešné představy, že to, co je v něm vepsáno, je Desatero. Pravdou je, že to, co je vepsáno do našich srdcí, je přirozenost živého Boha. Je to Boží charakter, který nám byl dán Duchem svatým, něco mnohem dokonalejšího než Desatero, které upravuje pouze jednání. Je to něco, co zasahuje jádro lidských potřeb a je dokonalým lékem na problém hříchu. Muselo to tak být, protože zákony mohou vyžadovat pouze bezhříšné chování, ale k tomu, aby bylo možné takové chování vyvolat, je zapotřebí božské přirozenosti.

Soudce versus Otec

Bůh Starého zákona se zdá být krutý a nelaskavý. Někdy se dokonce zdá, že je nemilosrdný a rasově zaujatý. Bible nám říká, že to není přesný obraz Boha, ale že pokud chceme přesně pochopit, jaký Bůh skutečně je, musíme se podívat na jeho konečné zjevení. To znamená, že musíme hledět na Ježíše Krista.

„Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích; na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky.“ (Židům 1: 1-2)

Otázkou však zůstává, jaký význam má starozákonní obraz? Bylo to špatné? Máme věřit, že starozákonní Písma neříkala pravdu? Vůbec ne, pochopením se vysvětluje, že se stále jedná o typ a antityp. Bůh Starého zákona je pravda reprezentovaná jako typ prostřednictvím zobrazení a ilustrací. Věci, které jsou tam zaznamenány, se skutečně staly, ale tak, jak se staly, nepodávají přesný obraz toho, jaký Bůh skutečně je.

Vezměme si beránka, který byl obětován; beránek skutečně zemřel a krev byla skutečně prolita. Bůh skutečně potřeboval krev zvířete. Říkal pravdu, ale byla to skutečnost pravdy? Ne, samozřejmě, že ne! Vyprávěla pravdu v obrázcích a ilustracích. Kdybychom ilustrace nevykládali a nechápali, získali bychom velmi zkreslenou představu o plánu spásy. Mnoho lidí totiž nepochopilo účel a význam těchto zvířecích obětí a často si ti, kdo obětovali, mysleli, že krev těchto zvířat skutečně potěší Boha, a že tato krev utišuje jeho hněv. A neříká nám starozákonní Písmo, že ano? Mnohokrát se popisuje, že vůně zápalných obětí byla příjemnou vůní pro Boha a způsobila, že Bůh projevil člověku přízeň. Je však pošetilé myslet si, že pach hořícího zvířecího masa přináší Bohu potěšení!

Bůh chtěl, aby lidé pochopili určité lekce, a chtěl, aby pochopili, jak jsou tyto věci důležité. Pravdou je, že jakékoli spojení s hříchem zničí

ty, kdo jsou jím nakaženi. Nezáleží na tom, zda je spojení velmi malé. Hřích nakonec člověka zničí. Taková je podstata hříchu. Bůh chtěl, aby lidstvo pochopilo tuto velkou lekci o vztahu mezi hříchem a smrtí a konečným zničením. Proto Bůh vytvořil typ (předobraz), v němž se sám stal aktérem zákonnosti. Stal se zdrojem, z něhož vycházejí následky, když se lidé spojují s hříchem. Je tomu tak v konečné skutečnosti nebo v předobrazu? Ne, ve skutečnosti je to hřích, který lidi ničí. Všichni lidé trpí následky svého spojení s hříchem a nakonec je to hřích, který ničí, i když nakonec musí utrpení hříšníků ukončit sám Bůh.

Kdyby však Bůh čekal, až hřích a přirozenost hříšníka zničí, jeho lekce by se neuskutečnila, protože ačkoli hřích je jistým ničitelem, není ve své ničivosti zjevný. Naprostá většina lidí na této zemi si neuvědomuje strašné nebezpečí spojené s hříchem. Proto Bůh ve Starém zákoně vytvořil tento obrazný systém, v němž se sám stal odplatitelem a mstitelem – trestajícím hřích. Jakýkoli kontakt s hříchem byl přísně a nekompromisně trestán. Ti, kteří byli představeni jako zcela spjatí s hříchem, byli nemilosrdně vyvražděni a zcela vyhlazeni. V tomto obrazném systému nebyli ušetřeni ani jeho vlastní lidé, ti, kteří mu byli blízcí, jeho nejlepší přátelé. Mojžíš, jeden z nejlepších Božích přátel, musel také zemřít a vytrpět jeho pomstu, když v neposlušnosti vůči Bohu udeřil do skály, ačkoli mu Bůh přikázal, aby k ní promluvil.

Chtěl Bůh Mojžíše popravit? Chtěl ho potrestat? Když Mojžíš prosil: „Prosím, dovol mi přejít a vidět tuto krásnou zemi a Libanon,“ Bůh odpověděl: „Ne.“ Proč na něj byl Bůh tak tvrdý? Odpověď zní, že to byl předobraz, ilustrace a Bůh na něm ukázal, že hřích vás zničí, a že před ním není úniku. Bůh nemohl Mojžíše ušetřit, aniž by mu podal ten zkraslený obraz pravdy. Ale pamatujte, že šlo o typ, o ilustraci, ale ne konečnou pravdu!

Jaká je konečná pravda? Co se vlastně stalo v reálné praxi? Ve skutečnosti Bůh Mojžíše co nejrychleji přivedl zpět k životu a vzal ho do nebe! Dal mu něco mnohem, mnohem lepšího, než po čem Mojžíš toužil. Byla na něj vyлита milost a milosrdenství, ale v předobrazu musel zemřít, protože bylo třeba mu dát lekci! To vysvětluje mnoho zdánlivě nemilosrdných smrtí ve Starém zákoně: smrt Kory, Datana a Abirama s jejich malými dětmi, smrt Uzzy, který zemřel okamžitě, když se snažil pomoci s archou úmluvy, smrt neposlušného proroka, vyvraždění kenaanských národů a mnoho, mnoho dalších. To vše byla jen obrazná ilustrace, která nepředstavovala Boha lásky a milosti. Spíše představují zákon důsledku a neodvolatelnosti, který vyplývá ze spojení s hříchem.

V Ježíši Kristu vidíme pravou podstatu Boha, nikoli justiční spravedlnost a bezohlednost, kterou vyžaduje zákon důsledků. Ve Starém zákoně na sebe Bůh vzal tuto povahu, protože z toho mělo plynout ponaučení, ale nemysleme si, že tyto příběhy vypovídají o všem. Teprve při vzkříšení se dozvíme skutečný osud mnoha lidí, kteří zemřeli v předobrazu „spravedlnosti“ a „soudu“. Nakonec zvítězí „milost a milosrdenství“ a dočkáme se mnoha překvapení. Jan na to narážel, když řekl,

„Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.“ (Jan 1: 17)

Odpuštění a spravedlnost

Téměř každý existující výklad plánu vykoupení, považuje odpuštění a spravedlnost za otázku zákona. V tomto ohledu vyvstávají dvě zásadní otázky: „Proč musel Ježíš zemřít?“ a „Proč je hříšník odsouzen k smrti?“ Na tyto otázky jsem nikdy neslyšel odpověď, která by nebyla formulována ve smyslu právní terminologie. V „právním“ výkladu je vždy základní myšlenkou následující:

Bůh odsoudil člověka k smrti, protože zhřešil, nebo přestoupil Boží Zákon. Jak mu Bůh odpustí tento trest smrti a vymaže záznam o jeho hříchu z nebeských knih, aby mu dal rozřešení? Všeobecně zastávaný názor je, že Bůh díky krvi svého Syna mění svůj názor na člověka a odpouští mu.

Co znamená odpuštění?

Obecně je odpuštění chápáno jako postoj myslí. Když je někomu ublíženo, nemá vůči svému trýzniteli cítit žádnou nenávisť, ani hořkost. To je pak považováno za „odpuštění“. Člověk přenesl toto pojetí odpuštění na Boha a vytvořil tak představu, že Boží postoj k člověku se mění pokaždé, když udělá něco špatného. Bůh pak říká: „Než k tobě změním svůj postoj a znovu ti dám svou přízeň, musím nejprve vidět krev! A nemá-li to být krev tvá, pak to musí být krev mého Syna! Teprve až uvidím jeho prolitou krev, vyškrtnu záznamy o tvých hříších z knihy a ze své paměti a změním k tobě svůj postoj.“ Možná je to vyjádřeno hrubě, ale v konečném důsledku odráží realitu, jak na otázku Božího odpuštění všeobecná teologie nahlíží.

Tato představa je však daleko od pravdy. Co Bible učí o Bohu? Za prvé: „Bůh je láska“ a za druhé: „Bůh se nemění!“ Kdyby Bůh skutečně změnil svůj názor na něco, nebo někoho, pak by nebylo pravdou, že Bůh je neměnný. Všechny Boží cesty jsou dokonalé a vycházejí z jeho

milující povahy. Proto je nemožné, aby se Bůh někdy změnil. Pokud je naše chápání Božího odpuštění založeno na tom že se Bůh mění, pak vezme, že Boží odpuštění chápeme špatně. Právě v této oblasti se mnoho lidí dostalo na scesti, protože nepochopili biblické učení o odpuštění. Ke Kristově oběti nedošlo proto, aby Bůh změnil svůj názor!

V Kristu

A přesto Bible učí v Efezským 4,32:

„Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Efezským 4: 32)

Proč nám Bůh odpustil? Kvůli Kristu. Bible to učí jednoznačně. Co to ale znamená? Změnil na nás Bůh kvůli Kristu názor? Je tedy odpuštění vlastně změnou smýšlení vůči někomu, nebo je za biblickým odpuštěním něco jiného? Týká se odpuštění Boha nebo člověka? Nebo se jedná o nějakou vesmírnou, nehmotnou věc zvanou „spravedlnost“, která nemá jméno ani tvář, ale které podléhají Bůh i člověk? Co odpuštění skutečně znamená a koho se týká?

Nespornou pravdou je, že Bůh mě vždy miloval a natahoval ke mně svou ruku. Když jsem si tuto skutečnost osobně uvědomil, změnilo to můj život. Díky tomu jsem si začal Boha více vážit a od té doby mé uznání vůči Němu roste každým dnem. Bůh vůči nám neměl nikdy negativní postoj! Když budeme na této zásadě stavět zjistíme, že naše chápání Boha a jeho slova je stále jasnější. Náš obraz Boha pak bude stále více odpovídat obrovské pravdě, že Bůh je láska.

Boží odpuštění tedy neznamená, že by na nás změnil názor, a nikdy to ani neznamenalo.

Biblické odpuštění

Podívejme se na úryvek z Lukášova evangelia, který na tuto otázku odpovídá:

„Mějte se na pozoru. Zhřeší-li tvůj bratr, pokárej ho, a uzná-li svou vinu, odpusť mu. A zhřeší-li proti tobě sedmkrát za den a sedmkrát se k tobě obrátí se slovy: ‚Uznávám svou vinu, odpusť mi, odpustíš mu.‘“ (Lukáš 17: 3-4)

Tímto výrokem se Ježíš snaží ukázat Boží přirozenost. Používá příklad, kdy jeden člověk opakovaně ubližuje druhému, a to nejméně sedmkrát za jediný den. Jeho přikázání zní, abychom takovému člověku pokaždé odpustili. Pod jakou podmínkou? *Podmínkou je, že tento člověk lituje svého hříchu.* A když nebude litovat, máme mu přesto odpustit? Odpověď na tuto otázku obvykle zní: „Samozřejmě, že bychom mu měli odpustit.“

Položme si však nejprve jinou otázku: Odpouští Bůh, pokud svých hříchů nelitujeme? Odpověď zní ne. Podle Bible Bůh neodpouští, pokud nečiníme pokání. Proto po nás nechce, abychom dělali něco, co on sám nedělá.

Proč musí člověk nejprve činit pokání, aby mu mohlo být odpuštěno? Odpověď je okamžitě zřejmá, jakmile pochopíme, co je biblické odpuštění:

Na rozdíl od všeobecného přesvědčení není odpuštění v Bibli změnou smýšlení, ale spíše *obnovou a uzdravením vztahu.* Odpuštění není jednosměrný proces, ale zkušenost, při níž se *obě strany znovu smíří.* Proto slovo „smíření“ vyjadřuje tento biblický pojem odpuštění mnohem lépe. Nejedná se tedy o změnu Božího smýšlení, ale zkušenost plného obnovení společenství a harmonie s Bohem.

Kdyby odpuštění bylo pouhou změnou postoje k hříšníkovi, pak by odpuštění vůbec nebylo třeba, protože Bůh – proti němuž jsme zhřešili – se na nás nikdy nehněval. Ani vůči nejhoršímu hříšníkovi nepociťuje žádné negativní pocity. Bůh však říká, že hříšník musí nejprve činit pokání, aby mu mohl odpustit. Proč tomu tak je? Podívejme se na následující situaci:

Do mého domu přijde jeden přítel a ukradne mi tisíc dolarů. Běžný pohled na odpuštění nyní vyžaduje, abych mu odpustil. Prakticky to znamená, že ho musím znovu přijmout jako svého přítele, jako by se nic nestalo. Až mě tento přítel příště opět navštíví, musím mu znovu umožnit volný a neomezený přístup do svého domu. Tentokrát si však ode mě vezme dva tisíce dolarů! Víím však, že bych mu měl odpustit, zůstávám k němu přátelský, předstírám, že se nic nestalo, a znovu ho pouštím do svého domu. Podle očekávání mi příště sebere deset tisíc dolarů. Jestli to takhle půjde dál, brzy budu bez střechy nad hlavou. A přestože mám v sobě Kristova ducha, něco se ve mně začíná hroutit a já musím čelit skutečnosti, že náš vztah jde rychle ke dnu. Proč? Protože dobrý vztah je vždy založen na důvěře!

Můj přítel se musí dostat alespoň do bodu, kdy řekne: „Vím, že jsem udělal špatnost a je mi to líto.“ To by nám alespoň poskytlo společný základ pro obnovení našeho vztahu. I kdyby mě potom znovu okradl, stejně bych na základě jeho omluvy věděl, že to vlastně není jeho záměr. Když to nechce udělat a stejně se to stane, a já víím, že ho to ve skutečnosti mrzí, tak máme alespoň pořád na čem pracovat, protože on to v podstatě nechce dělat.

V biblickém smyslu odpuštěním Bůh obnovuje vztah pouze tehdy, když uznáme, že s námi není něco v pořádku. Když však činíme pokání a říkáme: „Bože, udělal jsem něco, co tě zranilo, a nevím, jak to znovu napravit, ale je mi líto, že jsem tě zranil,“ Bůh odpovídá: „Existuje základ, na kterém můžeme být stále přáteli: Nečekal jsem,

že budeš bezchybný, protože jsi jen bezmocný červíček, který beže mě nic nezmůže. Ale pokud uznáš, že potřebuješ mou pomoc, pak s tebou mohu něco udělat.“ Proto nám říká: „Čiňte pokání!“

Vidíme tedy, že pokání, odpuštění a očištění nejsou ve skutečnosti odlišné události. Spíše představují různé aspekty jedné a té samé zkušenosti. Bible říká v Koloským 2,10, vy jste v něm naplněni. Když přijdeme k Bohu, je nám v Kristu odpuštěno, jsme odděleni a obdržíme život, kterému nic nechybí. Z biblického hlediska je odpuštění nejlépe vyjádřeno slovem „smíření“. Je to proces, v němž se Bůh a člověk spojují takovým způsobem, že všechny stíny a překážky mezi nimi jsou zcela odstraněny. Nejde o pouhou změnu smýšlení.

Omezený pohled

Je pravda, že Bible někdy působí, jako by se Boží postoj k nám musel změnit. Očekává však Bůh, že tuto myšlenku jen povrchně přijmeme, aniž bychom se zamysleli nad tím, jak se on sám v jeho Slově zjevuje? Je zásadní, abychom do Bible zahrnuli vše, co nám Bůh o sobě zjevuje. Nesmíme se omezovat na jednotlivé části jeho Slova.

Když se lidé Ježíše zeptali: „*Smí se muž z nějakého důvodu se svou ženou rozvést?*“ Ježíš odpověděl: „Ne.“ Když mu pak vytýkali, že Mojžíš dovolil rozvod z určitých důvodů, Ježíš řekl: „*Mojžíš vám dovolil rozvádět se s vašimi ženami kvůli tvrdosti vašeho srdce.*“ Ale byl to skutečně Mojžíš, kdo jim dovolil rozvod? Samozřejmě že ne, toto přikázání pochází od Boha. Byl to sám Ježíš, kdo dal Mojžíšovi na hoře Sinaj všechna přikázání a nařízení. Nezměnil zde tedy názor a náhle si neprotiřečil. Spíše říkal: „Kdysi jsem s vámi musel jednat tímto způsobem kvůli vašemu omezenému chápání a dětinskému způsobu myšlení, ale nyní se vám otevírá světlo mnohem větší pravdy a nastal čas, abyste plněji poznali Boží cesty a jeho charakter. Bůh vám nyní chce zjevit podstatu své bytosti, a proto se již nesmíte zastavovat u svého omezeného pohledu.“

Žel, mnozí z nás stále ještě chápou příliš mnoho věcí podle Starého zákona! Je pravda, že ve Starém zákoně je kladen důraz spíše na odpuštění hříchu než na jeho odstranění. Správné pochopení evangelia, jak je zjeveno v životě a učení Ježíše a apoštolů, však jasně ukazuje, že evangelium se týká odstranění hříchu. To znamená, že ve skutečnosti nejde ani tak o odpuštění jednotlivých hříchů, které Starý zákon tak silně zdůrazňuje, ale o odstranění tělesné přirozenosti. Ve Starém zákoně totiž platilo, že když někdo něco ukradl, dostal odpuštění pouze za tento jediný hříšný čin. To se samozřejmě dělo tak, že obětoval beránka, čímž v podstatě vyjádřil: „Je mi líto, že jsem kradl.“ Zabil beránka a na základě toho mu byl odpuštěn tento individuální hřích. Zároveň však bylo možné, že ve svém srdci choval například chamtivost nebo nenávisť. Jeho oběť ho nemohla zbavit hříchu, ale pouze vyjadřovala lítost nad jednotlivým špatným skutkem.

Skutečný problém

Ve Starém zákoně byl každý jednotlivý přestupek považován za individuální hřích. V Novém zákoně se však objevuje mnohem hlubší pochopení hříchu. Zde vidíme, že problémem nejsou naše individuální hříšné činy. Chceme-li vyřešit problém hříchu, nemá smysl snažit se přestat krást, zabíjet nebo lhát. Spíše je třeba odstranit kořen problému hříchu, který tyto špatné skutky neustále vyvolává. Ježíš to jasně vysvětluje v následující pasáži:

*„Říkal však: ‚To, co z člověka vychází, to člověka znečišťuje. Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, cizoložství, hrabivost, špatnosti, lest, bezuzdnost, závist, urážky, pýcha, poštilost. Všechny tyto špatnosti vycházejí zevnitř a znečišťují člověka.‘“
(Marek 7: 20-23)*

Jednou jsem slyšel příběh o ženě, která chodila týden co týden na modlitební setkání a stále dokola se modlila to samé. Každý týden se modlila: „Pane, prosím odstraň tyto pavučiny z mého srdce.“ Zpočátku se ozývalo od ostatních bratří a sester ve víře

mnoho srdečných „amen“, ale jak se týden co týden, měsíc co měsíc opakovala stejná prosba, souhlasné „amen“ od ostatních postupně utichalo. Nakonec jednoho večera, když přišla řada na modlitbu jiného bratra, prosil: „Pane, prosím zabij toho pavouka, který tvoří všechny pavučiny v srdci naší sestry!“

Problémem není pavučina, ale pavouk. Problémem nejsou špatné skutky, které lidé dělají, ale povaha, která tyto špatné skutky vytváří. Naše skutky pouze odhalují to, jací jsme.

Jednoho dne samozřejmě přijde soud, při kterém budou skutky každého z nás přezkoumány. To však neznamená, že problémem jsou skutky. Skutky spíše jen odhalují pravdu o povaze člověka. Ve skutečnosti jsou to skutky člověka, které dokazují, zda má tělesnou mysl ztraceného hříšníka, nebo Kristovu přirozenost, dědictví znovuzrozeného křesťana. To je důvod, proč se zkoumají skutky každého člověka. Hříšné nebo spravedlivé skutky nikoho neodsuzují ani nespasí. O tom, zda budeme žít věčně, nebo zemřeme, rozhoduje náš vztah s Kristem. Rozhodující otázka tedy zní: Máte tělesnou, nebo duchovní mysl?

Ve Starém zákoně Bůh představil tuto pravdu prostřednictvím velmi zastřených ilustrací. Bůh ji použil, aby lidem ukázal, že hřích přináší smrt. Každý hřích byl doprovázen smrtí zvířete. Bible však jasně učí, že krví býků a kozlů nelze hřích odstranit. Opuštění nikdy nemohlo problém skutečně vyřešit, mělo pouze vyjádřit skutečnost, že problém je mnohem hlubší. Skutečný problém nám však neomylně ukazuje až Nový zákon. Bůh se nesnaží odčinit nějaké skutky. Chce zničit kořen všeho zla, který je pravou nemocí člověka: Tělesná mysl!

Proč musel Ježíš zemřít

A právě proto musel Ježíš zemřít. Musel na sebe vzít lidství se všemi jeho slabostmi, aby spojil božství s lidstvím, aby božská přirozenost

mohla zničit princip hříchu v lidské přirozenosti a zabít ho. Tím vznikl zcela nový lidský život, v němž je hřích překonán.

A nyní Ježíš říká: „Já mám tento život v sobě, chceš ho mít i ty?“ Pokud mu uvěříme a spojíme se s ním, pak je tento život náš, protože on přišel, aby svým životem vykonal to, co my jsme svým životem vykonat nemohli. Bible nám říká v Římanům 8,3-4:

„Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako obět za hřích a odsoudil hřích v těle, aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.“ (Římanům 8: 3-4)

Není divu, že apoštol Pavel říká: „Ale díky Bohu za jeho nevýslovný dar!“ Bůh nám dal věčný život a ten je v jeho Synu. Je to dar od Boha, božský i lidský život, který vychází od nového Otce vykoupeného lidského rodu, od toho, který zvítězil místo nás a nabízí nám svůj vítězný život zdarma, jako dar.

Můžeme svým úsilím změnit barvu etiopské kůže nebo skvrny leoparda? Tento zázrak může učinit pouze Bůh. Z tohoto důvodu proto nemohl přenechat spásu nám, protože bychom byli zcela ztraceni. Ale díky Bohu za dar jeho Syna.

Všichni jsme nesli Adamovo prokletí, jeho čin nás odsoudil ke smrti. Bůh však říká: „Neposílám svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět spasil. Udělám pro vás to, co je pro vás nemožné. A jediné o co vás žádám je, abyste věřili.“ Úžasné na tom je, že i ten nejbezcennější člověk mezi námi je schopen věřit. Tuto schopnost má každý z nás. Můžeme číst Boží slovo a věřit mu a on říká: „Jestliže věříte tomu, co jsem pro vás učinil ve svém Synu, a přijímáte můj dar milosti, jste spaseni.“

Pokud se však na věci díváme z pohledu Zákona a Starého zákona, pak je naše chápání plánu spasení založeno na legalistickém pohledu. Problém je v tom, že Zákon nemůže odsoudit člověka za jeho tělesné smýšlení, ale pouze za jeho hříšné skutky. Zákon se totiž neptá, jací jsme a co máme v srdci, ale pouze: „Co jsi udělal?“ Proto odsuzuje pouze jednotlivé skutky. Zákon nás tak neustále nutí posuzovat se spíše podle našich skutků než podle naší přirozenosti. Pokud naše jednání s Bohem probíhá na úrovni Zákona, pak nám vždy unikne skutečný problém, protože se zastavíme na povrchní, právní úrovni. Na této falešné myšlence pak stavíme celý rámec naší křesťanské víry a sklízíme zničující falešný obraz o sobě i o Bohu.

Boží zázrak

Musíme si uvědomit, že řešení problému hříchu nespočívá v tom, jak se vypořádáme se Zákonem, ale jak Bůh změní naši vnitřní přirozenost. Jde o zázrak, který může učinit *pouze Bůh*.

Když jsem se začal soustředit na poselství o „ospravedlnění z víry“, někdo poznamenal: „Víš, co si stále častěji uvědomuji? Mnoho křesťanů popírá znovuzrození. Věří spíše ve spásu prostřednictvím výchovy.“ Čím více jsem se seznamoval s argumenty, tím více jsem si uvědomoval, že je to pravda. Mnozí říkají, že pokud jste od dětství vychováni správně, pak takříkajíc vyrostete ve spravedlnost. Ale kdyby tomu tak bylo, proč pak Ježíš říká: „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království“? Ježíš důrazně trvá na tom, že se musíme znovuzrodit, protože naše první narození nás učinilo nepřáteli Boha. Tělesná mysl, s níž se každý člověk rodí, se nepodřizuje Boží vůli, protože je to pro ni nemožné.

Skutečný křesťanský život je zázrak. Je to Boží dílo a může se stát skutečností pouze skrze nadpřirozené přebývání Ducha svatého. Musíme si uvědomit, že je nutné přijít do kontaktu s nadpřirozenem.

Křesťanství není jen další náboženství, jehož stoupenci se snaží získat morální schopnosti studiem určité filozofie. Nemá to nic společného ani s tím, že křesťanství učí ušlechtlejší morální zásady než jiná náboženství. Bůh křesťanství je Bohem zázraků a jeden z jeho největších zázraků vykonává, když promění tělesně smýšlejícího hříšníka v duchovně smýšlejícího světce.

Adam přinesl hřích, ale Kristus spravedlnost. Problém je vyřešen. Vládla smrt, ale Kristus přinesl život. Místo odsouzení nastoupila spravedlnost.

K čemu je tedy Zákon?

Otázka zní: „K čemu je tedy Zákon?“ Jakou roli hraje Zákon, zvláště když Kristus vyřešil problém se smrtí a odsouzením? V Římanům 5,20 čteme:

„Do toho vstoupil Zákon, aby se provinění rozhojnilo. Ale kde se rozhojnil hřích, tam se nadmíru rozhojnila milost.“ (Římanům 5: 20)

Jinými slovy, člověk byl odsouzen Adamovým hříchem. Všichni můžeme pocítit důsledky jeho prohřešku. Bůh přivedl do hry Zákon, aby odsouzení bylo ještě větší. Adamův hřích přinesl odsouzení všem lidem. Všichni se stali tělesnými a nejsou schopni vytvářet nic jiného než hříšné skutky. Většina lidí však tuto skutečnost nechápe. Bůh ustanovil Zákon, aby nám ukázal, jak se máme chovat. Proto nám Zákon říká: „Musíš poslouchat!“ Naše odpověď zní: „Budu!“, ale přesto to neděláme. Díky tomu si uvědomíme, že máme problém:

„Nemůžu!“ Nyní se Zákon náhle stává naším vychovatelem a vede nás ke Kristu.

Když Zákon říká: „Budeš!“, musíme se obrátit ke Kristu. Kéž nám Bůh pomůže vidět tuto zásadní pravdu. V žádném případě se nesmíme zastavit u Zákona a snažit se ho naplnit, jinak to pro nás

bude znamenat konec naší cesty. Ti, kdo se snaží naplnit Zákon tím, že se k němu obracejí, totiž sklízejí zklamání, utrpení, vnitřní prázdnotu a nakonec smrt. Účelem Zákona je přivést člověka ke Kristu. Proto ho Bůh ustanovil, abychom skrze něj našli Krista a byli ospravedlněni vírou. Zákon má tedy svůj oprávněný účel a oprávněné místo v Božím plánu. Jeho účelem však není nás spasit, ale přivést ke Kristu a přimět nás, abychom si uvědomili svou naprostou neschopnost a nicotu a obrátili se ke Kristu.

Spravedlnost

Budeme-li následovat naše myšlenkové pochody založené na omezeném konceptu Starého zákona, v určitém okamžiku nevyhnutelně dojdeme k této otázce: Co je opakem odpuštění? Jaký by byl důsledek pro člověka, kterému podle omezeného pohledu na spravedlnost a právo není odpuštěno? Spravedlnost vyžaduje odsouzení této osoby. Pokud mu nebude odpuštěno, spravedlnost musí jít svou cestou. Jako lidské bytosti musíme jednat jeden s druhým na základě spravedlnosti a práva, protože ani jeden z nás, nemůže změnit srdce toho druhého. S právními systémy (úřady) nemáme problém, protože Bible říká, že je zavedl sám Bůh, aby nahnal hrůzu těm, kdo páchají zlo. Všude tam, kde lidé nemají přirozený sklon konat dobro, musí být zavedeny zákony, které je potrestají a tím udrží mír a pořádek.

Zákon je zde určen pro ty, kteří se mu od přirozenosti brání - Zákon není pro spravedlivé (1 Timoteova 1,9), ale pokud se budeme zabývat omezeným pojetím právního systému, uznáme, že opakem odpuštění je justiční spravedlnost a odsouzení. Tedy právní systémy, fungující na tomto světě na soudní úrovni.

Předpokládejme, že nějaký člověk před čtyřiceti lety zabil jiného člověka, ale o deset let později se stal křesťanem a od té doby žije životem vzorného občana. Všechny myšlenky na vraždu se mu vytratily ze srdce. Čtyřicet let po vraždě policie odhalí, že zločin

spáchal on. Co se s ním stane po tak dlouhé době? Bude shledán vinným a uvězněn, ne-li popraven. Nezáleží na tom, čím je nyní, soud vidí pouze zločin, který spáchal před čtyřiceti lety. Zákonu musí být vyhověno, tak funguje právní systém.

Když se lidé dívají na svět pouze v právní rovině, přirozeně začnou Bohu přisuzovat určité postoje a motivy podle svého omezeného pohledu. Z těchto nedorozumění vznikly nauky jako „věčný pekelný oheň“. Zastánci tohoto strašného učení v podstatě tvrdí, že Boží soud je tak přísný, že pokud uděláte chybu a poté neřeknete „promiň“, Bůh vás bude celou věčnost smažit nad věčně hořícím pekelným ohněm. Říkají: „Boží spravedlnost vyžaduje smrt hříšníka!“ Jakým tyranem by byla tato věc, zvaná „spravedlnost“, kdyby se jí musel podřizovat i Bůh a dělat věci, které jsou zcela v rozporu s jeho přirozeností lásky a milosti.

Starý zákon byl o hříšných činech a jejich potrestání. To se nedá popřít. Na hoře Sinaj vstoupil do hry Zákon, a kde je Zákon tam jsou i tresty. Když Bůh tedy zavedl Zákon, zavedl také právní a trestní systém. Existuje však mnohem vyšší úroveň, kde se Bůh již nezabývá činy a tresty, ale činy a důsledky.

Adam přinesl lidskému rodu smrt a zkázu. Skutečným důsledkem hříchu je odloučení od Boha, které nevyhnutelně vede ke smrti. Ve skutečnosti je to hřích, který nás zabíjí: Ne proto, že by se Bůh rozhodl nás odmítnout, zneužít a zranit, ale proto, že hřích sám je překážkou mezi Bohem a člověkem, která nakonec vede ke smrti.

Když se podíváme na lidi v Bibli, kteří nikdy nemuseli zemřít, jako například Enoch nebo Eliáš, vidíme, že to byli lidé, u nichž Bůh zvítězil nad hříchem. Mojžíšovi se také téměř podařilo dostat se do nebe, aniž by okusil smrt, ale nakonec podlehl své vlastní vůli (hříchu), a proto mu nebylo dovoleno vstoupit do zaslíbené země. Bůh na něm musel

ukázat, že hřích, ať je jakkoli malý, vždy přináší smrt. Když myslíme na spravedlnost, jaké pojmy si s tímto slovem často spojujeme?

1. *Trest*: Obvykle si ho obvykle spojujeme se spravedlností (nebo právem), ale co je trest? Je to *utrpení* způsobené tomu, kdo dělá něco špatného.
2. *Odplata*: Spravedlnost je také spojena s odplatou, která je *utrpením* úměrná k provinění.
3. *Pomsta*: A pak je zde pomsta, která neznamená nic jiného než způsobit druhému *utrpení*, aby se ulevilo vlastní duševní bolesti.

Lidé, jejichž vztah k Bohu je na právní úrovni, mu přisuzují právě tyto motivy jako vnitřní postoj k jeho tvorům. To vede lidi k tomu, že se Boha pekelně bojí a snaží se ho pokud možno nerozzlobit, aby na ně nepřišla jeho pomsta a nepotrestal je. Myslí si, že Bůh je chce nechat trpět za jejich chyby úměrně jejich hříchům, a že ubližováním lidem utiňuje své zraněné city, za bolest, kterou Mu způsobili. Nechápu, že Boží milující srdce pláče kvůli tomuto nedorozumění, protože ve skutečnosti k nim po celou dobu natahoval svou ruku a prosil je: „Pojďte ke mně, abych vám dal život! Nechápeš, že tě miluji a chci tě navždy zbavit tvé hříšné přirozenosti, aby skončilo tvé i mé utrpení?“

Pravdivý obraz Boha

V Novém zákoně vidíme, jak se Ježíš neúnavně snaží dát lidstvu správné pochopení Boha, abychom tuto pravdu mohli pochopit:

„Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. Kdo v něho věří, nebude souzen, ale kdo nevěří, je už odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna.“ (Jan 3: 17-18) - (překlad Bible 21)

Kdo nevěří, je již odsouzen, ale ne Bohem. Bůh nikoho nesoudí ani neodsuzuje, to co odsuzuje člověka k smrti, je odpor vůči Bohu, konkrétně jeho nevíra. Nevíra způsobuje odloučení od Boha a život v bídě a beznaději – ne proto, že by si to Bůh přál, ale proto, že nemůže zachránit toho, kdo k němu odmítá přijít. V Lukášově evangeliu 9,52-55 čteme:

„Poslal před sebou posly; ti vyšli a vstoupili do jedné samařské vesnice, aby pro něho vše připravili. Ale tam jej nepřijali, protože byl rozhodnut jít do Jeruzaléma. Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: ‚Pane, chceš, abychom přikázali ohni sestoupit s nebe a zahubit je jako to učinil i Eliáš?‘ Obrátil se a pokáral je. Řekl: ‚Nevíte, jakého jste ducha.‘“ (Lukáš 9: 52-55)

Kdo to byl za dnů Eliáše, kdo seslal oheň s nebe? Byl to Bůh. Protože Samaritáni také nepřijali Božího Syna, chtěli učedníci udělat totéž. Mysleli si, že na to mají stejné právo jako Eliáš, ale Ježíš je ostře pokáral: „Nevíte, jakého jste ducha.“

Ale když to bylo správné za dnů Eliáše, proč to bylo špatné za dnů učedníků? Změnil se Bůh? Ne, v žádném případě! Ve Starém zákoně se Bůh často musel projevovat velmi drastickými ilustracemi, takže někdy dělal věci, které nebyly snadno pochopitelné. Musel jednat v souladu se systémem zákonů, které zavedl. Překročení Zákona vyžaduje trest, který musí být bez výjimky vykonán, jinak Zákon ztrácí smysl. Z tohoto důvodu musel Mojžíš také zemřít těsně předtím, než mohl dosáhnout zaslíbené země. Přesto bychom neměli zapomínat, že Mojžíš sice zemřel v systému Zákona, aniž by mohl vstoupit do zaslíbené země, ale v systému milosti již obdržel svou odměnu v nebi!

Bůh musel ve staré smlouvě jednat s lidmi tímto způsobem, protože jejich chápání bylo velmi povrchní a jejich náboženství velmi primitivní. Bůh je musel oslovit způsobem, kterému rozuměli.

V Novém zákoně však přišel Ježíš a zahájil věk Království. Dal lidstvu mnohem lepší a zralejší poznání Boží povahy, charakteru a cest. Nyní musel svým učedníkům zjevit věci takové, jaké skutečně jsou. V podstatě jim řekl: „Vaše chápání událostí ve Starém zákoně je špatné. Mysleli jste si, že takový je Boží postoj k lidstvu, ale tomu tak není. Ve svém srdci k vám cítím něco zcela jiného. I když jsem tyto věci ve Starém zákoně dělal, velmi mě to v srdci bolelo, ale nemohl jsem jinak, protože by mi nerozuměli. Tento způsob výuky však skončil. Nastal čas, abyste si uvědomili, jaký Bůh skutečně je!“

Musíme pochopit rozdíl mezi symbolem a skutečností. Pokud nechápeme, co se stalo ve Staré smlouvě, budeme ve svém zmatku uctívat nějakého Mojžíšova Boha, který je někdy milý, ale někdy velmi tvrdý a nemilosrdný.

Náš Bůh takový není. Je pravda, že Bůh v období Staré smlouvy zabíjel lidi. Je pravda, že nařídil smrt mnoha tisíc lidí. Žádný poctivý student Bible nemůže tuto skutečnost popřít. Když si však uvědomíme, že celý systém Staré smlouvy měl symbolickou povahu, byl příkladem skutečnosti a pouze učebním nástrojem, uvědomíme si také, že Boží chování ve Starém zákoně nepředstavuje jeho skutečnou povahu a charakter. Mnoho jeho činů a příkazů ve Starém zákoně nemělo žádný vliv na věčný osud člověka.

Dobrym příkladem je Mojžíšova smrt na hoře Choréb, která pouze ukázala nebezpečí hříchu, ale neměla žádný vliv na jeho věčný život. Byl to sám Bůh, kdo Mojžíše vzkřísil z mrtvých a dal mu věčný život. Jeho smrt na hoře Choréb sloužila pouze jako ilustrace přestoupení Zákona, ale vzhledem k věčnosti se Mojžíš již těší věčnému životu v nebi. Takovýchto názorných výkladů bylo v rámci systému Staré smlouvy velmi mnoho. Z tohoto důvodu je důležité, abychom se na věčný osud člověka dívali ve světle Boží lásky a milosti, a ne z pohledu Zákona, nebo Božích skutků podle starozákonního systému.

„Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží.“ (Římanům 8: 15-16)

„Neboť jste nepřistoupili k hmatatelné hoře a k planoucímu ohni a k temnotě a k mráкотě a vichru a k zvuku polnice a takovému hlasu slov, že ti, kdo ho uslyšeli, prosili, aby k nim nebylo více mluveno, neboť nemohli snést to, co bylo přikazováno: ‚I kdyby se zvíře dotklo té hory, bude ukamenováno,‘ a tak strašná byla ta podívaná, že Mojžíš řekl: ‚Jsem zděšen a třesu se.‘ Ale přistoupili jste k hoře Siónu a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému, a k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění a k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, a k Bohu, soudci všech, a k duchům spravedlivých, kteří jsou učiněni dokonalými, a k prostředníku nové smlouvy Ježíšovi, a ke krvi pokropení, která mluví lépe než Ábel.“ (Židům 12: 18-24)

Máte vnitřní jistotu, že je Bůh váš Otec? Dokážete s Ním mluvit otevřeně, upřímně a bez zábran? Jste si vědomi nesmírné lásky této všemohoucí bytosti, která se považuje za našeho přítele? Znáte jeho srdce?

Nedovolme, aby v našich srdcích přebýval duch strachu. Odložme veškeré zábrany vůči našemu úžasnému Bohu. Milujme ho, přimkněme se k němu a věrme jeho zaslíbením. Má pro nás připravené slavné věci.

Místo víry

Kapitola 22

Ospravedlnění z víry

Definici víry, která nám dává nejvíce podnětů k přemýšlení, najdeme v listu Židům 11,1. Pavel začíná tuto velkou kapitolu následujícími slovy:

„Víra jest podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme.“ (Židům 11: 1)

Málokdo by víru popsal, nebo definoval tímto způsobem. Pravděpodobněji je známější tato definice: „Víra je věřit celým svým srdcem v něco, i když to nevidíte.“ Pavlova definice je však fascinující. Proč si vybral právě tento popis, který zjevně pečlivě promyslel a precizně formuloval? Už tato skutečnost, že je tak neobvyklá, přitahuje čtenářovu pozornost a vybízí ho k zamyšlení.

Před časem mně napadla otázka, která mi pomohla lépe porozumět této definici apoštola Pavla a pochopit pravý význam tohoto verše. Zeptal jsem se sám sebe: „Jak poznám, že jsem v Kristu a že jsem přijal Ducha svatého?“ Nebyly tam totiž žádné ohnivé jazyky, jako o Letnicích, žádné mluvení jinými jazyky, žádné uzdravování nemocných ani vzkříšení mrtvých. Jak to tedy budu vědět? Jaký mám důkaz, že jsem v Kristu a přijal jsem jeho život? Tato otázka původně nepocházela ode mě. Když jsem začal mluvit o tom, co to znamená být v Kristu, a radoval se z pravdy o úplném spasení, někteří se mě ptali: „Kde je důkaz?“ Takže jsem musel čelit otázce tohoto důkazu? Skutečně, kde byl můj důkaz?

Víra je důkazem

Pavlova neobvyklá definice se zdá být pro takovou otázku jako stvořená. Říká: „Víra, je důkazem...“ Co tím ale myslí a dává to smysl? Když mluvíme o důkazech, máme na mysli prokazatelná

a hmatatelná fakta, měřitelná fakta, která může ověřit každý člověk. V kontrastu s tím Pavel mluví o „věcech, které nejsou vidět“. Víra je důkazem *neviditelných věcí*. Zde se setkáváme s rozporem. V dnešním materiálním světě statistik, dat, faktů a čísel nás tento Pavlův výrok může zmást. Pavel zde však nemluví obrazně, nebo symbolicky. Říká, že pravým důkazem duchovních pravd (včetně znovuzrození) není to, co můžeme vidět, cítit nebo měřit, ani to, co mohou hodnotit nebo přezkoušet jiní lidé. Pravý důkaz, jádro, svědectví, je víra sama.

Mluví Pavel ve své definici víry o osobní víře člověka? Odpovídá jeho definice také na otázky, které jsem si musel položit také: Jak může člověk skutečně poznat, zda je v Kristu, a jaký důkaz mu to dosvědčuje? Věřím, že na tyto otázky odpovídá. Člověk, který věří, nepotřebuje žádný jiný důkaz, že se Boží slovo skutečně naplnilo, kromě toho, že mu věří. I kdyby celý svět tvrdil opak, věrohodnost Božího slova to nemůže zvrátit. Naše oči a pocity nám mohou říkat něco jiného, ale Boží slovo zůstává pravdou. Je to totiž vyjádření toho, jak se věci skutečně mají. Když věříme, je to důkaz, víra se osvědčuje. Když člověk věří ví, že to tak je, a nic na světě ho nemůže přesvědčit o opaku. Proto se z celého srdce raduje z toho, čemu věří, i když se zdá, že všechny důkazy světa jsou v rozporu s tím, co mu víra dosvědčuje jako pravdu. V 1. listu Janova evangelia 3,9 čteme:

„Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.“ (1. Janova 3: 9)

Co má křesťan dělat, když čte tento verš? Může si říci: „Když je to tak, musím se snažit nehřešit.“ A ze všech sil se snaží nehřešit. Věřít tato osoba Božímu slovu? Jiný křesťan si však přečte stejný verš a řekne: „Když je to tak, hřích už není můj problém.“ Pochopil, že pokud je a zůstává v Kristu, je osvobozen z otroctví hříchu a může se z celého srdce radovat ze své svobody. Která z těchto dvou odpovědí je odpovědí víry? Který člověk skutečně věří Božímu slovu?

Důkazem je samotná víra. Stačí mi, že opravdu věřím Božímu slovu. Požadovat další důkazy poukazuje na skutečnost, že vůbec nevěřím. Pokud mi nestačí věčné Boží slovo, pak je moje víra prázdná. To je nejjistější záruka, že se mi slíbeného požehnání nedostane.

Dar víry

Jaký je tedy, ve světle tohoto, skutečný význam výrazu „ospravedlnění z víry“? Pavel toto požehnání popisuje takto:

„Boží spravedlnost skrze víru Ježíše Krista pro všechny a na všechny ty, kdo věří. Není totiž rozdílu.“ (Římanům 3: 22)

Boží slovo nám říká, že ospravedlnění přichází ke všem, kdo prostě věří, a že se tak děje skrze víru v Ježíše Krista. Tento verš je jasný a srozumitelný, stejně jako celá pasáž, z níž pochází. Když někdo věří v Ježíše Krista a v Boží dar, přijímá ho ve stejný okamžik. Spravedlnost je zcela a výhradně Božím darem, který dostává každý, kdo věří. Pavel to říká tak jasně, jak je to jen možné, v Římanům 4,4-5.

Otázka, jak dlouho trvá, než se nám dostane spravedlnosti, je pro mnohé otázkou, která vyvolává debaty a neshody. Zde je několik možností:

- a. Obdrží člověk tento dar spravedlnosti rázem v okamžiku, kdy uvěří, takže se z hříšníka okamžitě stane svatý? Stane se okamžitě novým stvořením? Opravdu staré věci pominuly a vše se stalo novým?
- b. Nebo je to tak, že když člověk uvěří, Bůh nejprve začne pracovat na tom, aby ho učinil spravedlivým, a mezitím je člověk spravedlivý jen částečně - zčásti hříšník, zčásti svatý?

- c. Je to tak, že ho Bůh okamžitě považuje za spravedlivého, i když ve skutečnosti vůbec spravedlivý není? (To by naznačovalo, že Bůh přijímá něco, co ve skutečnosti není pravda).

Jestliže spravedlnost přichází výhradně skrze víru a je zcela bezplatným **DAREM** od Boha, pak se ptáme: Proč by Bůh tento dar nedal člověku **okamžitě**, jakmile uvěří? Mohlo by to být proto, že Bůh ho buď nemůže, nebo nechce dát okamžitě. Ani jedna z těchto odpovědí však neodpovídá pravdě. Je-li totiž spravedlnost zcela bezplatným Božím darem, je jen logické a biblické, že Bůh tento dar člověku dá, jakmile uvěří!

Okamžitá spravedlnost?

Podívejme se na další námitku. Je možné na člověka okamžitě přenést spravedlnost, aby se okamžitě změnil ze špatného na dobrého? Může se charakter člověka změnit z jednoho okamžiku na druhý tak, že zmizí jeho životní návyky a okamžitě získá nový pohled na život? Na tuto otázku nesmíme odpovídat na základě vlastních životních zkušeností, ale pouze na základě Božího slova. Jeho slovo je jasné a neponechává žádný prostor pro nedorozumění.

„Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu všechno nové!“ (2. Korintským 5: 17)

Když Bible mluví o spravedlivém životě nově narozeného křesťana - o životě, který vítězí nad hříchem - velmi často to není výsledek těžkého zápasu s hříchem nebo dokonce proces, v němž se spravedlnost postupně rozvíjí. Ne, spravedlivý život je nám ukázán jako plod jediné, rozhodující a vše měnící události v životě věřícího - výsledek jednorázového rozhodnutí. Podívejme se na několik příkladů:

„Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni

ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života. Neboť jestliže jsme se stali s ním srostlými tím, že jsme mu byli podobni ve smrti, jistě mu budeme podobni i v zmrtvýchvstání. A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu...” (Římanům 6: 3-7)

Všimněte si, že naše vysvobození z hříchu spočívá v jediné věci - v tom, že jsme zemřeli s Kristem. Náš starý člověk byl ukřižován spolu s ním a tělo hříchu bylo zničeno! Jak by tedy v nás mohl stále žít hřích? Logický závěr zní: Kdo zemřel, ten se osvobodil od hříchu. Otázkou je, zda tomu věříme. V tomto úryvku se totiž nedozvídáme, že bychom byli postupně osvobozeni tvrdou prací nebo dokonce procesem zdoluhavého vývoje charakteru, ale jednoduše smrtí, kterou zakoušíme skrze víru.

„V něm jste byli také obřezáni obřízkou, která nebyla udělána lidskou rukou, nýbrž spočívala ve svlečení těla hříchu v obřízce Kristově.“ (Koloským 2: 11)

Zde opět vidíme, že hříchy těla jsou „odloženy“ jediným činem. To se děje prostřednictvím obřízky, kterou přijímáme v Kristu. Tato obřízka spočívá v odložení, zbavení se těla hříchu (tělesné mysli). Když vstoupíme do Krista, nejenže přijímáme plnost božství, ale také nás to zcela osvobozuje od tělesné mysli.

Symbol obřízky je významný. Vždyť při obřízce je to, co vždy způsobuje nečistotu, odříznuto a navždy odstraněno. Totéž se děje s duchovní obřízkou, kterou přijímáme v Kristu. Tělesná mysl, starý člověk, tělo hříchu, je v Kristu odstraněna, takže část, která produkovala duchovní nečistotu a nemoc, je zničena.

„Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.“ (1. Janova 3: 9)

Zde opět poznáváme, jak je Boží slovo mimořádně jasné. Tento verš neponechává žádný prostor pro nedorozumění. Nejenže by bylo těžké hřešit v Kristu, ale je to nemožné! Dokud v něm zůstává jeho semeno (Boží semeno, Boží život), *nemůže* hřešit. Čím tedy získávám tento život, který nemůže hřešit? Snad tvrdou prací, velkým úsilím nebo bojem? Dlouhým procesem vývoje charakteru, který mu nakonec umožní už nehřešit? V žádném případě! Je to díky tomu, že se narodil z Boha a má v sobě Boží sémě. To samo o sobě může a zničí v něm moc hříchu spravedlivým životem samotného Boha. Nejde tedy o zdlouhavý proces mučivého zápasu, ale o jednoduchou víru, a tím přijetí Božího slova. Jen tak získáme dar znovuzrození - naši novou existenci v Kristu.

Význam lidského úsilí

Jak to však skloubit s nepopíratelnou skutečností, že v životě křesťana je velmi mnoho zápasů, námahy a úsilí? Jakou hodnotu má toto úsilí, když přijímáme Boží dar pouze vírou? Proč tedy musíme bojovat, když spravedlnost je zcela bezplatně darovaná Bohem a ne naším přičiněním? Pokusme se na to odpovědět s pohledem na jednu událost z Kristova života.

Když Ježíš sestoupil s Petrem, Janem a Jakubem z hory Proměnění, byl konfrontován se situací, která by jeho dílo zostudila, kdyby tam nepřišel v pravý čas. Jeden muž přivedl k Ježíšovým učedníkům svého syna postiženého náměsíčností s prosbou, aby ho osvobodili z jeho posedlosti. Všechny jejich pokusy o vyhnání zlého ducha však selhaly. Můžeme jen hádat, jak moc se museli snažit. Mohli hrozit duchu vážnými příkazy, zvedat ruce k nebi a vzývat Boha, nebo se dokonce uchýlit k modlitbě, ale všechno jejich úsilí bylo marné. Zlý duch se vysmíval jejich ubohým pokusům o vymítání, aby pak ukázal svou moc s ještě větší zuřivostí, když mu zoufale přikázali, aby odešel.

Ježíšovo zklamání z učedníků se projevilo v jeho slovech:

„Ježíš odpověděl: ‚Ach, pokolení nevěřící a zvrácené, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho sem ke mně!‘“ (Matouš 17: 17)

Ježíš pak démonovi pohrozil a ten chlapce na místě opustil. Rozpačení učedníci se ho ovšem zeptali: „Proč jsme ho nemohli vyhnat?“ Všimněte si Ježíšovy odpovědi:

„On jim řekl: ‚Pro vaši malověrnost! Amen, pravím vám, budete-li mít víru jako zrno hořčice, řeknete této hoře: ‚Přejdi odtud tam, a přejde; a nic vám nebude nemožné. Tento rod nevychází jinak než v modlitbě a půstu.‘“ (Matouš 17: 20-21)

Podívejme se, co říká Ježíš, a prozkoumejme důvody, které uvádí pro jejich selhání. Nejprve říká: „*Kvůli své malověrnosti.*“ Tato slova jsou snadno pochopitelná, protože jsou v souladu s jeho prvními slovy, která k nim pronesl: „*Ach pokolení nevěřící a zvrácené!*“

Jejich problémem byl zjevně nedostatek víry. Víra je to, co se Bohu líbí, víra hory přenáší, neboť tomu, kdo opravdu věří, není nic nemožné.

Pak ale Ježíš řekne něco, co na první pohled vypadá, že odporuje všemu, co řekl předtím: „*Tento rod nevychází jinak než v modlitbě a půstu*“ Co tím chce říct? V čem byl tedy problém učedníků? Byl to nedostatek víry, nebo se dostatečně nepostili a nemodlili? Ježíš jim vytýká jejich nevíru a pak říká, že tento druh démona lze vyhnat pouze půstem a modlitbou. Protiřekl si tím? Samozřejmě, že ne!

Víra vyžaduje úsilí

Skutečnost je taková, že Bůh od duše, která se mu odevzdala, nevyžaduje vůbec nic kromě víry. Pouze víra je Bohu milá. Víra je

ruka, která uchopuje Boží moc a vyhání demony. Půst a modlitby nevyženou jediného démona. Jaký je ale potom smysl půstu a modlitby? Půst a modlitby nemohou pohnout Boží rukou, ale slouží k **posílení víry!** Slouží k tomu, aby přinesla to, co jediné je Bohu milé a čím lze získat jeho požehnání.

Ačkoli se tedy víra sama o sobě Bohu líbí, je třeba se snažit víru udržet. Naše zaměření není vždy dokonalé. Protože žijeme v padlém a oslabeném těle s ochablými schopnostmi a v hříšných podmínkách, je snaha udržet si víru těžkým bojem. Pouze víra se Bohu líbí, ale udržet si ji vyžaduje velké úsilí. Tuto lekci názorně ilustruje náhle přerušená Petrova chůze po vodě. Proto nás Pavel vybízí: „Bojuj dobrý boj víry“ (1. Timoteova 6,12). Půst a modlitba jsou dvě věci, které nám pomáhají odvrátit pozornost od maličkostí tohoto světa k věcem pravým a věčným. Pomáhají nám i další věci: Společenství mezi křesťany, studium Bible atd. Ale nezachrání nás, ani si za ně nekoupíme Boží přízeň. Pouze víra je to, co se Bohu líbí a může nám zajistit jeho požehnání. Tyto věci jsou však užitečné, protože nám pomáhají udržet si to nejdůležitější - víru.

To je tedy pro nás výzva. Boj proti hříchu není našim bojem. Tento konflikt byl již vítězně vybojován. Vítězný život je dar, který je zdarma dán všem, kdo *věří*. Naší výzvou je věřit. To je náš boj. Zde se hodí půst a modlitba. Jsou to pomocníci na naší cestě víry.

Možná jsme se vždycky postili a modlili. Vždy jsme četli Bibli, navštěvovali bohoslužby a shromáždění a často jsme svědčili ostatním. Stejně tak to dělali i Židé, kteří ukřížovali Ježíše. Je možné dělat všechny správné věci ze špatných důvodů. Židé si mohli pomoci těchto náboženských praktik *vykoupit* Boží *dar* svým vytrvalým úsilím. Ale nebylo jim to nic platné. Protože nechápali Boží dar, prostředky, které je měly vést k víře, se staly prostředky, které v nich víru pohřbily. Stali se tak posedlí a závislí na svých náboženských rituálech, že už nedokázali vidět realitu skrze vnější formu. Tak jim bylo znemožněno

zakusit pravou spravedlnost, která je čistým Božím darem a kterou lze přijmout *pouze* skrze víru.

I my bychom si měli dávat velký pozor, abychom neopakovali tuto osudovou chybu Židů. Nikdy nebyla a nebude doba, kdy bychom mohli ke svému spasení něčím přispět. Ospravedlnění je Boží dar, posvěcení je Boží dar a oslavení je také Božím darem (Římanům 4,4-5). Bůh pouze vyžaduje, abychom tento dar přijali vírou.

Uvědomme si tedy, že problém, který jsme po celou dobu měli, nespočíval v nedostatku úsilí, disciplíny nebo dřiny. A jak jsme se snažili a bojovali! Přesto jsme se nepřiblížili ani o krok dokonalosti a nebi. Dnes nám Bůh tedy znovu připomíná. Je to „OSPRAVEDLNĚNÍ VÍROU“.

Snažme se tedy vstoupit do Božího odpočinku (Židům 4,11) a odpočívajme od svých skutků, jako Bůh odpočinul od svých (Židům 4,10).

Umění „chodit po vodě“

Jedna z nejneobvyklejších událostí, kterou Ježíšovi učedníci zažili, se odehrála za temné noci u Galilejského jezera. Zatímco bezmocně a bezbranně seděli ve člunu, zahlédli ve tmě záhadnou postavu, která se k nim blížila a kráčela, jak se zdálo, po vodní hladině. Po jejich vyděšených výkřicích si uvědomili, že tato děsivá postava není nikdo jiný než Ježíš, a jejich strach vystřídal pocit úcty.

To, co se stalo potom, pro mě není snadné pochopit, protože mám problém sledovat myšlenkové pochody apoštola Petra. Nedokážu se vžít do jeho situace a nevím, jestli bych vznesl stejný požadavek jako on. Biblické záznamy o tom však hovoří jasně. Když Petr uslyšel, že je to Kristus, okamžitě vykřikl:

„Petr mu odpověděl: Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodě!“ (Matouš 14: 28).

Petr nevyjádřil své přání, aby byla jeho víra posílena. Formulace jeho žádosti jako by vyjadřovala: „Nejsem si jistý, jestli jsi to ty, ale pokud jsi, přikaz mi, abych přišel a já přijdu.“ Kdyby si Petr nebyl jistý totožností postavy na vodě, odvážil by se vystoupit z lodi? To si nemyslím. Věděl, že je to Ježíš, a proto o to požádal. Mnohem obtížnější je pochopit, co bylo motivem jeho otázky. Chtěl jen pocítit vzrušení z toho, jaké to je chodit po vodě? Přemýšlel o tom, jak skvělý příběh by mohl vyprávět svým vnoučatům? Byl tak netrpělivý na setkání s Ježíšem, že se nemohl dočkat, až Ježíš nastoupí do lodi? Žádná z těchto myšlenek nedává smysl. Jedno je však jisté. Ježíš bez váhání řekl: „Pojď.“

Ježíšova odpověď je stejně záhadná jako Petrova prosba, ale není pro způsob jeho práce nijak neobvyklá. Málokdy se stalo, že by Ježíš nevyhověl nějaké prosbě, ať už se zdála jakkoli nerozumná nebo

neréálná. Například, když byl požádán, aby na svatbě v Káně Galilejské proměnil vodu ve víno, vyhověl, i když se to zpočátku zdálo být v rozporu s jeho plány. Nebylo zjevně nutné vyhovět Petrově žádosti. Na první pohled se zdálo, že Petr chce jen zažít dobrodružství, nebo se chce předvést před ostatními učedníky. Ať už byl důvod jakýkoli, Ježíš mu řekl „pojd“ a Petr okamžitě vystoupil z lodi a začal chodit po vodě.

Bylo to snadné jako dýchání. Petr nikdy nestudoval teorii a praxi „chůze po vodě“. Nikdy nepraktikoval chůzi ve stavu beztíže, nikdy nemluvil o duševním a duchovním postoji ani o fyzických požadavcích, které jsou nutné k tomu, aby bylo možné chodit po vodě. Jeho oči byly upřeny na Ježíše a mocí toho jediného slova „Pojd“, vysloveného rty, které nemohly lhát ani klamat, vystoupil z lodi s naprostou důvěrou a jistotou. Žádný člověk nikdy nebude schopen vysvětlit mechaniku toho, co se tam dělo. Bylo by zbytečné o tom vůbec přemýšlet. Možná se moře najednou stalo pevné jako kámen, nebo se Petr stal lehkým jako balonek naplněný heliem. Pravděpodobně nic z toho není pravda, ale faktem je, že se podílel na něčem, co je nemožné, a dokázal to bez jakéhokoliv úsilí.

Co bylo tajemstvím Petrovy úspěšné chůze po vodě v té noci? Jaké základní prvky to byly, které byly nutné k tomu, aby chůze po vodě mohla být uskutečněna a úspěšná?

Nejdříve tu bylo Ježíšovo slovo. To jediné slovo „pojd“, bylo potvrzeno spravedlností života, v němž nebyl ani stín hříchu, ani proměnlivost. Byla vyřčena rty, které nikdy nelhaly a nemluvíly zbytečně. Nebylo pochyb o tom, že Slovo nese pečeť neomylné pravdy a autority.

Za druhé to byla Kristova přítomnost a moc. Měl v sobě sílu, která nikdy nezklamala a dokázala vyřešit jakýkoli úkol, byť se zdál nemožný, a vzkřísit i mrtvé. V něm byla záruka neomylnosti a všemohoucnosti.

Za třetí to byla Petrova víra. Nebyla to lehkomyšlnost, která Petra přiměla vystoupit z lodi s naprostou jistotou, že bude chodit po vodě. Nebyl to odhad, naděje nebo pouhá myšlenka, že by to mohlo fungovat. S pohledem upřeným na Ježíše nepochyboval o tom, co se stane, až se jeho nohy dotknou vodní hladiny. Když se viděl kráčet po vodě, ani v nejmenším ho to nepřekvapilo. Přesně věděl, co se stane a to byl důvod, proč se vydal ven bez záchranné vesty, bez záchranného lana a aniž by požádal ostatní učedníky, aby byli připraveni pro případ nouze.

My nevíme, jaké myšlenky se té noci honily hlavou Petrovi a Ježíšovi, ale můžeme si být jisti tím, že tento pozoruhodný zázrak byl zaznamenán a zachován proto, abychom si z něj mohli vzít důležitá ponaučení. Kdo ví, možná právě proto Ježíš s Petrovou žádostí souhlasil.

Ježíš během svého působení na zemi vykonal mnoho zázraků, a přestože ne všechny byly zaznamenány, můžeme v každém z těchto zaznamenaných zázraků, o nichž Bible hovoří, najít zásadní pravdy a principy, které jsou pro křesťanský život klíčové. V Římanům 1,16 nám apoštol Pavel říká:

„Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka.“ (Římanům 1: 16)

V těchto Ježíšových zázracích často vidíme, jak dochází skrze Boží moc k tělesnému uzdravení. Pavel říká, že evangelium je stejná moc, která působí ke spáse. V obou případech je to moc Boží. Není žádný rozdíl v tom, jak je uzdravení provedeno, jen v tom, že v jednom případě se jedná o tělo a v druhém o ducha. Proč by mělo být pro Boha těžší uzdravit ducha než tělo? Pravdou je, že Ježíšovy zázraky obsahují učení, jehož správné pochopení nám umožní pochopit nejdůležitější základy nezbytné pro naši spásu.

Podívejme se, jaká ponaučení si můžeme vzít z Petrova mimořádného jednání.

Nejzřetelnějším poučením je, že není těžké žít vítězný křesťanský život. Není to o nic těžší než chůze po vodě. Oba úkoly jsou z lidského hlediska nemožné. Žádná síla vůle, soustředění, odhodlání nebo touha učít se, neumožní člověku splnit oba úkoly, ani na jedinou sekundu. Lidsky vzato jsou tyto skutky nemožné, ale oba čekají jen na jednu věc, na víru člověka, který prostě věří v Boží slovo. Víra v toto Slovo činí nemožné nejen možným, ale i snadným a bezproblémovým.

Další lekcí, kterou se učíme, je, že konání skutku je výhradně dílem Kristovým. Co udělal Petr, aby pomohl Kristu? Co udělal, aby připravil cestu k zázraku? Co udělal, aby se připravil na nemožné? Odpověď zní, že neudělal vůbec nic. Jediné co udělal bylo, že uvěřil Kristovu slovu. To bylo vše. Když tomu slovu uvěřil, vystoupil z lodi a vstoupil do světa nemožného. Bylo to Kristovo dílo a Kristova příprava. Postaral se o fyzické potíže. Petr pouze uvěřil Kristu a jeho slovu. Liší se nějak způsob překonávání hříchu a vítězného života? Musíme Kristu pomáhat? Můžeme vůbec něco udělat, abychom si tuto práci usnadnili? Ne, jediné, co musíme a můžeme udělat, je věřit Bohu, že v Ježíši Kristu dosáhl našeho spasení, posvěcení a spravedlnosti.

Další důležitou lekcí je potřeba udržet si soustředění. Chůze po vodě nebyla událostí, která by se stala a pominula v jediném okamžiku. Tato událost musela trvat, nejen okamžik, ale mnoho kroků a po určité době. Petr začal dobře, ale nesoustředil se. Kdyby jeho cesta byla dlouhá 10 000 mil a trvala celý rok, potřeboval by k ní něco jiného než na začátku? Byl rozdíl mezi chůzí po vodě a vystoupením z lodi? Nebyl v tom sebemenší rozdíl. Stejná metoda, kterou začal, zůstala při každém novém kroku. Stala se chůze postupem času obtížnější? Musel si dávat pozor, kam šlape, byť jen na vteřinu? Musel někdy přemýšlet o technice svých kroků? Rozhodně ne! Stačilo, aby upíral oči na Ježíše a nevsímal si žádného rozptýlení. V tomto spojení s Ježíšem *dokázal*

Petr nemožné. A jen v této souvislosti *udržoval* nemožné. Selhal pouze tehdy, když spustil oči z Krista.

Můžeme říci totéž o chování křesťana? Je zajímavé, že pouť křesťanů je v Bibli často přirovnávána k „chůzi“. Jsme nabádáni, abychom „chodili v Duchu“, to znamená, abychom zůstávali v Pánu Ježíši, jak jsme ho přijali. Důraz je kladen na zachování původní zkušenosti, původního pohledu. Pokud věříme v Krista, našli jsme jedinou metodu, která je nyní a po všechny časy nezbytná k tomu, abychom od Boha obdrželi každá požehnání.

Čtvrtou důležitou lekcí je učení o nutnosti vyhýbat se všem rozptýlením. Není dobré to podceňovat. Když Petr kráčel po vodě, byl ve skutečnosti nadpřirozenou bytostí. Dokázal to, co obyčejní lidé nedokážou. S pohledem upřeným na Krista vstoupil do světa nadpřirozena a využíval síly budoucího světa. O Petrovu pozornost se však té noci ucházelo několik rozptýlení, která soupeřila s Kristem.

- a) Obdivování majestátnost větru a vln.
- b) Byla tu obava z bouře.
- c) Na lodi byli obdivující a ohromení učedníci.
- d) Přemýšlel o příbězích, které by mohl vyprávět svým vnoučatům.

Jeho úkolem, jediným úkolem však bylo nespouštět oči z Krista. Neměl potřebu zabývat se teorií a praxí „chůze po vodě“. Stačilo, aby se soustředil na Ježíše a nevíšal si rozptýlení, ale vzhledem ke všemu, co se kolem něj dělo, to byla výzva, které nedokázal náležitě čelit. Dovolil aby se jeho pozornost odklonila od Krista a okamžitě se začal topit.

Stejně situaci čelíme i dnes. Nic nás nemůže porazit, nebudeme hřešit ani nás nepřemůže nepřítel. Můžeme to udělat stejně jednoduše a snadno, jako když Petr chodil po vodě. Jedinou podmínkou je,

abychom se ve víře soustředili na Krista a jeho slovo a upírali na něj svůj zrak.

Často si klademe otázku, jak může křesťan zcela zvítězit nad hříchem? Skutečnou otázkou je, jak bychom vůbec mohli zhřešit, kdybychom skutečně věřili v Krista a jeho slovo? V Kristu není žádné selhání, pouze v člověku. Pokud Kristu důvěřujeme, vykoná v nás své dílo, a to dokonale. Měli bychom se bát jen jedné věci a to, nespustit z něj oči. V tom spočívá největší nebezpečí.

Vezměme si tedy k srdci následující: Bez ohledu na to, jak mocné jsou vlny, jak působivá jsou rozptýlení kolem nás, jak nás mohou lidé obdivovat a chválit, jak se Satan může snažit vnutit nám marné myšlenky, nenechme se nikdy rozptýlit. Ježíš je naše jediná naděje, je náš život, je pro nás vším. Věřit tomu a žít podle toho je naše jediná jistota. Kéž nám Bůh pomůže naučit se umění chodit po vodě. Pokud nevíme, jak to udělat, pak je nepravděpodobné, že se někdy naučíme, jak překonat hřích.

Místo k odevzdání se

Kapitola 24

Odevzdání se

Bez odevzdání se nemůže dojít k opravdovému obrácení, probuzení ani obnově. Ano, víra je rozhodující, ale není možné mít pravou víru a zároveň nebýt plně odevzdaný Kristu. Vyznání víry bez úplné odevzdanosti je lež a podvod. V Lukášově evangeliu 14,26.27.33 čteme následující Ježíšova slova:

„Přichází-li někdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry, ano i vlastní duši, nemůže být mým učedníkem.“ (Lukáš 14: 26)

„Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem.“ (Lukáš 14: 27)

„Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem.“ (Lukáš 14: 33)

Ve všech třech verších se objevuje jeden významný výraz, a to „nemůže“. Výraz „nemůže“ jednoduše znamená, že je to nemožné. Člověk, který nesplnil to, co tyto verše jasně vyžadují, nemůže být Kristovým učedníkem. Sám Ježíš stanovil tyto podmínky a řekl, že jsou naprosto nezbytné k tomu, abychom mohli být jeho učedníky. Říká, že máme především „nenávidět“. Samozřejmě víme, že Ten, který nám řekl, abychom milovali i své nepřátele, nemůže mít na mysli, že máme doslova nenávidět své nejbližší. Ježíš používá slovo „nenávisť“, ale nemluví zde ve skutečnosti o emocích nebo odmítavém postoji. Co vlastně říká?

Ježíš ukazuje na věci a lidi, kteří jsou nám nejbližší, a říká, že je máme „nenávidět“. Říká mi snad, že musím opustit rodinu, abych se stal křesťanem? Samozřejmě, že ne! Někteří křesťané jsou žádáni,

aby šli jako misionáři do vzdálených zemí a museli opustit své rodiny, ale Bůh to rozhodně nežádá od nás všech. Proč tedy Ježíš mluví o „nenávisti“?

Podívejme se, co udělal Ježíš: Vybral věci, které naplňují náš svět. Věci, které nám dávají naši identitu. Věci, které nás v životě nejvíce zaměstnávají a jsou středem naší existence. Myslím na svou ženu, na svůj dům, na své děti, na své rodiče. To jsou věci, které uvádějí náš svět do pohybu, kvůli kterým ráno vstáváme a večer chodíme spát. Celá moje existence je utvářena těmito věcmi.

Ježíš řekl, že abych se stal jeho učedníkem, musím se rozhodnout vzdát se své identity, musím se přestat považovat za člověka, kterým jsem vždycky byl. Protože moje identita je spjata s věcmi a lidmi, kteří jsou mi nejbližší, Ježíš řekl, že právě tyto věci musím „nenávidět“, nebo se jich vzdát. To je potřeba udělat, protože pokud nás Bůh nemá všechny výhradně pro sebe, nikdy z nás nemůže udělat lidi, kterými chce, abychom byli. Říká: „Od této chvíle už tvá žena není tvou ženou a tvé děti už nejsou tvými dětmi, protože jsi se stal mým výhradním majetkem, a pokud tomu tak není, nemůžeš být mým učedníkem.“

Bůh nám tyto věci nebere, ale když se staneme jeho výhradním vlastnictvím, Bůh říká: „Dobrá, teď běž milovat svou ženu, ale tentokrát miluj Ježíšovou láskou a podle Ježíšova způsobu, a ne tak, jak jsi to dělal dosud.“ Říká: „Teď jděte a starejte se o své děti jako o děti Kristovy, a ne jako o své děti.“ Váš vztah k nim se změnil, už to není vaše žena nebo vaše děti, nyní jsou Kristovým majetkem, protože on je nyní vaším životem.

Pokud náš vztah s Ježíšem omezujeme, nemůže v nás působit. Naše vlastní touhy a náklonnosti mu budou překážet na každém kroku. Jeden muž řekl Ježíšovi: „Pane, půjdu za tebou kamkoli, ale nejdřív mě nech jít a pochovat svého otce.“ Byl takový člověk následovníkem Krista? Ježíš mu řekl: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé, ale jdi

a hlásej Boží království.“ (Lukáš 9,60). Jak může Bůh vykonat úplně dílo změny, pokud jsme se nerozhodli vzdát se všeho, bez jakékoliv výhrady a neochoty? Pokud jsme se takto rozhodli, můžeme být jeho učedníky. To je to, co nám tím říká.

Dobrovolná služba

V dalším verši Ježíš řekl:

*„Kdo jde za mnou a nenese svůj kříž, nemůže být mým učedníkem.“
(Lukáš 14: 27)*

Když jste v Ježíšově době viděli člověka, který nesl kříž, věděli jste, že zemře. Ježíš řekl, že nejenže musíš zemřít, ale musíš se pro smrt dobrovolně rozhodnout. Jste to vy, kdo musí dobrovolně přijmout kříž ze své vlastní vůle. Je zajímavé, že když se podíváme do Bible, vidíme, že znázornění smrti se používá všude k ilustraci oddanosti Kristu. Někteří lidé se na tuto smrt dívají jako na určitý druh mystické zkušenosti, protože i když Bible mluví o smrti, stále nějakým způsobem zůstáváme naživu. Jak máme zemřít, když jsem stále naživu? Když se začteme do Bible zjistíme, že jde o tak absolutní odevzdání se, že se dá přirovnat pouze ke smrti. Je to děsivé pomýšlení! Pokud Kristu skutečně nedůvěřujeme, je to děsivé. Je děsivé podřídít se natolik kontrole jiné osoby, že na vašich vlastních preferencích už nezáleží. Ve skutečnosti se můžeme pouze dobrovolně stát absolutním otrokem jiné lidské bytosti, protože je děsivé, když člověku, kterému se podřizujete, plně nedůvěřujete.

Ježíš říká, že „na sebe musíme denně brát kříž“, což jasně ukazuje, že když se staneme křesťany, neprobíhá to v automatickém režimu. Vztah s Kristem je třeba neustále obnovovat. Je to proto, že jsme lidské bytosti v lidských tělech a naše mysl funguje tak, že jeden den jsme plní nadšení a elánu, ale druhý den se můžeme ocitnout v údolí, v depresi a sklíčení. Proto musíme neustále obnovovat a osvěžovat

věci, které rozvíjejí víru. Musíme denně umírat, naše oddanost Kristu se musí neustále obnovovat.

Je to opravdová oddanost, když říkáme: „Vzdávám se televize, vzdávám se chuti k jídlu,“ ale když jde o můj účes, říkám: „Pane, musíš mi dovolit, abych si ho nechal. S tím se nemohu rozloučit.“ Dělená odevzdanost není skutečná odevzdanost, rozdělená odevzdanost znamená říkat Bohu: „Vyberu si, co můžu mít, ale já to budu mít vždy pod kontrolou.“ Dokud člověk vše nepodřídí Pánu, ničeho se ve skutečnosti nevzdal! Nadále uctívá sám sebe jako boha a jen malou část odevzdává Pánu - podle toho, jak se sám rozhodne a je přesvědčen, že Bohu předá o kousek víc a tím mu udělá radost. Ale přitom zůstává vše pod jeho vlastní kontrolou. Takový člověk vůbec nemůže být Božím majetkem. Bůh s takovým člověkem nemůže nic dělat, dokud se stoprocentně neodevzdá. Skutečná odevzdanost je úplná zkušenost, je to absolutní věc, a tak Ježíš říká ve verších 28 a 33:

„Neboť když někdo z vás chce postavit věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li na dokončení stavby?“ (Lukáš 14: 28)

„Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všeho, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem.“ (Lukáš 14: 33)

Někdy se zdá, že se Ježíš snaží lidi odradit. Přišel k němu člověk a řekl: „Mistře, budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ježíš mu odpověděl slovy:

„Ježíš mu řekl: ‚Lišky mají doupata a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.‘“ (Lukáš 9: 58)

V podstatě řekl tomu muži: „Než se do toho pustíš zvaž, co děláš a zvaž, co tě to bude stát.“ Bohatý mladík se také zeptal, co musím udělat, abych byl dokonalý? Ježíš tomu muži řekl, aby udělal něco, co pro něho bylo nejtěžší v celém vesmíru. Mladík si myslel, že Bohu

podřídil všechno: Dodržoval sobotu, nelhal, nezabíjel, nekradl, vážil si otce a matky. Ježíš mladíkovi pověděl, co je v celém vesmíru nejdůležitější a vyzval ho k následování. Ukázal prstem přímo na boha tohoto muže! Tento muž nebyl totiž ve skutečnosti oddán Bohu, ale byl vládcem svého vlastního života. Bohem, kterého miloval nejvíce, byly jeho peníze a Ježíš to věděl. A přitom ve skutečnosti nešlo o jeho peníze, nešlo o peníze samotné, ale peníze byly tím, kolem čeho se točil život toho muže, a tak se Ježíš dostal přímo k jádru věci a ukázal mu, že jeho život je zaměřen na špatnou věc. Přes všechno dodržování příkázání Bohu ve skutečnosti nepatřil.

To je to, co musíme pochopit, nutnost vzdát se všeho. Bez toho není možné sloužit Kristu. Proto Bible, když mluví o odevzdání se Bohu, stále znovu používá připodobnění k smrti. V 6. kapitole listu Římanům je tato ilustrace použita znovu. Na začátku této kapitoly Pavel uvádí:

„Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít?“ (Římanům 6: 1-2)

Všechno, co kdy udělám špatně se děje proto, že jsem středem svého světa. Jím někdy něco, co není dobré pro mé zdraví? Proč to dělám? Je to proto, že z toho mám potěšení. Ale pokud nejsem středem svého světa žiji, abych se líbil sám sobě? Záleží mi na mých vlastních preferencích pokud jde o druh oblečení, které nosím? Pokud nejsem středem svého světa, bude mi záležet na tom, co si ostatní myslí o mém oblečení? Pokud nejsem středem svého vemísru, kam se pak poděje má vůle? Zanikne! Důvodem, proč hřích žije, je to, že žije mé já. Člověk, který je mrtvý sám sobě, nemá problém s hříchem. Pokud někdy může naše mysl být uvedena do stavu, kdy naše já již nežije, pak bude v tomto okamžiku hřích zničen. O tom Pavel mluví: Jak můžeš hřešit, když jsi mrtvý? Pavel pokračuje slovy:

„Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt?“ (Římanům 6: 3)

Můžeme vědět něco, co není pravda? Můžeme tvrdit, že víme něco, co není pravda, ale slovo „vědět“ musí vycházet ze skutečnosti. Slovo „vědět“ znamená, že daná věc skutečně existuje. Pavel říká: „Nevíte, že ti, kdo jsou pokřtěni v Ježíše Krista, byli pokřtěni v jeho smrt?“ Ale je třeba to brát doslova? Byl jsem pokřtěn ve vodě, vyšel jsem z vody. Opravdu mě to přivedlo ke Kristově smrti? Většina lidí si myslí, že je to mentální cvičení, myslí si: „Musí to být v mé mysli, byl jsem vložen do Kristovy smrti, protože když jsem byl ponořen do vody, nezemřel jsem doopravdy, když jsem vyšel z vody, nebyl jsem doopravdy vzkříšen, byl to symbol, takže to musí být také symbolická věc, být v Kristu a podílet se na Kristově smrti.“ Takto o tom přemýšleli křesťané. Křest v Krista však není jen něco, co se děje prostřednictvím vody.

V 1. Korintským 12,13 čteme.

„Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo, ať Židé či Řekové, ať otroci nebo svobodní, a všichni jsme jednoho Ducha dostali napít.“ (1. Korintským 12: 13)

Všimněte si, že zde není řeč o křtu vodou. Je to Svatý Duch Boží, který nás pokřtil. Co to znamená? Opravdu se to stalo? Je to jen obrazný zážitek, nebo je to něco skutečného? Udělal Bůh něco nadpřirozeného? Vzal si mě Jeho Duch Svatý a vstúpil mě do Kristova těla? Tato slova nelze chápat jinak. Byli jsme pokřtěni do Kristova těla a napájeli se z jediného Ducha, který je samotným Kristovým životem. Aplikujme to nyní na Pavlova slova:

„Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt?“ (Římanům 6: 3)

Skrze zkušenost křtu Duchem Svatým jsme byli naroubováni do Krista, kde smrt hříchu je něco, co se již stalo. Vstupem do Kristovy existence přijímám ukřižovaný život. Byl jsem ukřižován s Kristem jeho ukřižováním. Jeho ukřižovaný život se stal mou skutečností a Pavel nás žádá, abychom pochopili, že se to již stalo. Není to imaginární nebo přenesený zážitek, je skutečný. Když jsme v Kristu, sobecký život je skutečně odložen, potlačen, zničen. Verš 6 říká:

„A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.“ (Římanům 6: 6)

Pavel říká: „Důvod, proč nesloužíš hříchu, je prostý, jsi mrtvý člověk.“ Tento bod zdůrazňuje ve verši 7.

„Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu.“ (Římanům 6: 7)

Svobody dosahujeme skrze smrt. Úžasné však je, že nejenže jsme mrtví hříchu, ale jsme vzkříšeni ke spravedlnosti. A proto nám Pavel říká, abychom s tím počítali. „Počítej s tím, že jsi mrtvý!“ Považovat se za mrtvého, když „já“ stále žije, znamená dělat ze sebe lháře. Pavel nás nežádá, abychom se chovali jako děti, nežádá nás, abychom věřili lži, ale říká: „Zvažte fakta a zabývejte se jimi, považujte se za mrtvé hříchu, ale živé Bohu.“ Nezapomeňte, že víra je to, co nás tam dostane. Kristus to pro nás udělal, ale pokud to nevnímáme jako skutečnost, nikdy to nezažijeme. Vidět něco tímto způsobem znamená zvážit fakta a aplikovat je na naši zkušenost.

Musíme přijmout Boží slovo a věřit, že jsme skutečně mrtví hříchu a živí Bohu. Pokud věříme pravdě, pak se rozhodneme žít podle pravdy. Bohatý mládenec učinil strašnou volbu, ale jednu věc na něm můžeme obdivovat. Skutečnost, že byl upřímný. Rozhodl se čestně. Nakonec kvůli tomu přijde o věčný život, ale podíval se Ježíši do očí, vzal v úvahu své bohatství a rozhodl se. Vybral si své bohatství

a odešel. Ježíš, jakkoli mu to bylo líto, neřekl: „Vrať se, trochu ti to ulehčím.“

Preferovali bychom kdyby Ježíši řekl: „Dej mi padesát procent nebo dokonce devadesát devět procent, a já ti dovolím nechat si to jedno procento.“ To by nám ponechalo svobodu být nejvyšší autoritou ve svém životě. Kdykoliv bychom pak mohli Bohu říci: „Dej mi ještě trochu více.“ Bůh však musí mít všechno, jinak nás nemůže formovat podle své vůle. Proto Bible mluví o odevzdání jako o smrti, protože je to pozice, kde není žádný kompromis, je to jediné místo, kde Bůh může rozvinout svou vůli. Přijmout Krista znamená vzdát se svého života: „Cokoli a kdekoli, ať je to velké nebo malé, jsem připraven udělat; jsem ti bezvýhradně k dispozici; žij ty a ne já.“

Náš boj

I když Bůh působí skrze nás a Duch s námi zápasí, tím že nás přivede k tomu, abychom této pravdě věřili, skutečností je, že to je nakonec skutečně náš boj. Bůh nám nikdy nevezl moc volby. Volba je na nás. Duch nás bude prosit, Bůh nám bude klást do cesty výhody, ale my se musíme rozhodnout přijmout Kristův život a jeho smrt, a když se rozhodneme, boj skončí. Jedno přísloví říká: „Po smrti je snadné žít.“ Dokud budete žít, budete bojovat a bojovat. Někdy budete poraženi a někdy si možná budete myslet, že vyhráváte. Bůh však nikdy není poražen a Kristus nikdy neprohrává, protože hřích je poražený nepřítel. Dokud žije On, hřích nebude vaším problémem.

V programech léčby závislosti na drogách a tabáku, tak jako v církevních programech „jak překonat hřích“ se dozvídáme, že se musíme naučit „ovládat sami sebe“. Velký důraz se klade na poradenství a psychologii, ale řešením není naučit se „ovládat“. Ale řešením není, se sám umět ovládat. To není náš problém. Náš problém spočívá v tom, že jsme se nezapřeli. Naše „já“ je stále naživu. Když „já“ bude ukřižováno s Kristem, hřích už není problém.

Když otroci na Jamajce konečně získali svobodu, byl na ostrov z Anglie zaslán dokument, který svobodu vyhlášoval. Otroci byli osvobozeni, ale nastalo přechodné období, kdy sice byli osvobozeni, ale nebyli o tom informováni. Páni to věděli, ale otroci ne, protože nastala doba, kdy se majitelé otroků museli přizpůsobit a připravit na dobu, kdy otroci již nebudou muset pracovat na plantážích. Otroci však tušili, co se stalo, šířila se fáma, že „osvobozovací listiny“ přišli ale že páni tyto listiny spálili. Byli tedy v podstatě osvobozeni, ale stále byli otroky a panovala mezi nimi velká nespokojenost.

Když se na tuto situaci podíváme, uvědomíme si, že sice byli prohlášeni za svobodné, ale ve skutečnosti byli stále otroky. Udělal to pro nás Kristus?

Co říkáme životem, který vedeme? Byli jsme tak poraženi hříchem, že říkáme světu, že nás Bůh prohlásil za svobodné, ale nechal nás jako otroky? Musíme chápat, že Boží slovo je pravdivé, naše mysl se musí držet skutečnosti, že Bůh nemůže lhát. Když toto budeme dělat, stane se to, co nám Bůh slíbil, naší zkušeností.

Zápas křesťana je zápasem víry. Víra je to, co tento vztah udržuje, a nás v něm udržuje. Náš boj je bojem víry. To je místo, kde je potřeba bojovat.

„A Bůh pokoje, který vyvedl z mrtvých velkého pastýře ovcí pro krev věčné smlouvy, našeho Pána Ježíše, ať vás zdokonalí ve všem dobrém k vykonání jeho vůle, čině v nás to, co je před ním příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.“ (Židům 13: 20-21)

Kristus ve vás pracuje, abyste konali to, co se mu líbí. Nepopisuje nemožný ideál. Apoštol o tom mluví, protože ví, že tento vítězný život je skutečností v Kristu. Bible nám neposkytuje sny ani pohádky. To, o čem Bible mluví, je realita, to my žijeme ve falešném světě. Bůh

tohoto světa nám zaslepil oči, takže jsme nepoznali výsady, které nám byly dány v Ježíši Kristu. Musíme věřit a rozhodnout se žít podle skutečností uvedených v Božím slově.

„Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.“ (1. Tesalonickým 5: 24)

Když zjistím, že ve mně není nic dobrého, a že jsem beznadějný případ, a dokážu tomu z hloubi srdce uvěřit, pak jsem na cestě k získání zkušenosti, na které opravdu záleží.

Bůh může pracovat s člověkem, který si je vědom, že je malý. Ještě více bude pracovat s těmi, kteří se považují ještě bezvýznamnější. Ale ten s kým Bůh pracuje nejmocněji, je ten, kdo ví, že není nic. Takový člověk dá Kristu všechno, protože ví, že v sobě nemá nic, na co by se mohl spolehnout.

Kapitola 25

Kříž a jeho význam

„Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřižován a já pro svět.“ (Galatským 6: 14)

V tomto verši Pavel mluví o svém odhodlání nechlubit se ničím jiným než Kristovým křížem. Ale co má na mysli, když mluví o kříži? Myslí tím ten dřevěný nástroj? Myslí tím historickou skutečnost Kristovy smrti?

To, že se Pavel chlubil křížem, bylo důsledkem toho, co pro něj kříž udělal.

- (a) Ukřižoval pro něj svět.
- (b) Kříž ho ukřižoval pro svět.

Co to znamená? Ukřižování znamená smrt - nic jiného. Pavel chtěl tedy vyjádřit, že jeho vztah ke světu je skrze kříž mrtvým vztahem. Svět už pro něj nebyl přitažlivý a on na něj přestal reagovat. Jak se dostal do tohoto stavu? Skrze Kristův kříž.

Kříž znamená nejen smrt, ale i dobrovolnou smrt. Smrt svévoli, smrt hříchu, Adamovu životu, celému svému životu a tomu, co svět nabízí. Jak to ale kříž, nástroj, který Krista usmrtil, pro Pavla (a pro mě) mohl dokázat? Všimněte si, že to nebyla kázeň nebo poslušnost, co Pavla osvobodilo od světa, ale kříž.

Jednoduchá, ale úžasná pravda je, že kříž, který zabil Krista, Pavla osvobodil, protože zabil i jeho! Byl to prostředek, kterým ho Kristus zabil, vysvobodil ho od světa, od hříchu a od sebe samého.

Kříž nás osvobozuje nejen proto, že na něm za nás zemřel Kristus, ale i proto, že *jsme tam zemřeli v Kristu!* Moc kříže je mocí osvobození od naší minulosti, od světa, od nás samých a od všeho, čím jsme byli. Tato síla je nám však k dispozici jako skutečná zkušenost pouze tehdy, když se staneme jedním s Kristem, když vstoupíme do jeho života, a tím se podílíme na jeho existenci.

Problém

Problém je v tom, že kříž (stejně jako všechno ostatní) se stal pouhým symbolem toho, co Kristus udělal před dvěma tisíci lety - zkušenost, která se stala kvůli mně, která mě motivuje, povzbuzuje, ale nemá žádný skutečný dopad na mou osobní zkušenost.

To není způsob jakým Pavel s křížem naložil. Kristův kříž byl v jeho zkušenosti skutečný a opravdový; byl pro něj událostí, skrze kterou zemřel. On sám se nemusel obtěžovat zemřít, kříž to udělal za něj. Stalo se to pro něj skutečností, byl ukřižován s Kristem, přijal toto ukřižování, když uvěřil v Krista.

Celý problém křesťanství spočívá v tom, že chceme opakovat to, co už udělal Kristus. Na křesťanský život se díváme spíše jako na výzvu než jako na dosaženou skutečnost. Namísto důvěry a odpočinku si za povinnost klademe skutky a úsilí. Obrácení pro nás získává smysl tím, že začínáme nějaké dílo, místo abychom přijímali dílo již vykonané. Důraz je kladen spíše na nás a na to, co musíme udělat, než na Krista a na to, co on udělal. Křesťanský život je spíše bojem než trvalým vítězstvím.

Pavel se chlubil křížem ne proto, že by ho povzbuzoval, ale proto, že ho osvobodil. Toto osvobození mohl samozřejmě zažít jen proto, že věřil v Krista - to znamená, že věřil, že se stal s Kristem jedno, účastníkem té stejné existence, takže vše, co Kristus vykonal, se stalo jeho skutečností.

Žil Kristovým životem. V něm Kristus znovu žil na zemi. Vším, čím byl Kristus byl i Pavel; vším, co vykonal Kristus, vykonal i Pavel. Žil tedy život, v němž bylo ukřižováno jeho já a zničena moc světa. Proto se chlubil křížem, protože tam došlo k jeho vysvobození.

Křesťané si zvykli považovat znamení křesťanství za pouhá znamení a symboly (křest, Večeře Páně, znovuzrození, ano dokonce i modlitba!). Nepronikli od symbolů ke skutečnosti. Pro ně jsou tyto symboly pouhými rituály, které mají stimulovat, motivovat a dodávat energii. NEVĚŘÍ v realitu, kterou tyto symboly mají ve skutečnosti pouze znázorňovat.

Pavel se ve svých spisech zabývá především dvěma tématy:

- a) Kristovým křížem
- b) Kristovým vzkříšením.

Obě tato témata jsou pro život věřícího člověka klíčová. Kříž ho osvobozuje od nadvlády hříchu, zatímco vzkříšení ho uvádí do života, moci a reality Kristovy přítomné existence - do života kde dokonale žijeme pro Boha.

„A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu.“ (Římanům 6: 6-7)

Pavel říká, že náš starý člověk je ukřižován. Co je to ten „starý člověk“? Jednoduše se jedná o člověka, kterým jsem byl předtím, než jsem se stal křesťanem. Ten člověk byl zabit a jeho existence v mém bytí skončila.

Všimněte si důrazu: Tento starý člověk nebyl zabit *jím*, ale *s ním*. Důraz je opět kladen na událost, která se odehrála před dvěma tisíci

lety. Mohli bychom také říci: „Vstoupil jsem do jeho ukřižování.“ Byl ukřižován před dvěma tisíci lety, ale já jsem ho právě přijal, tak jak bych mohl být ukřižován s ním? To je pravda, protože jsem přijal Jeho ukřižování. Je to jeho smrt, která se ve mně stala účinnou skrze Ducha Svatého, který mě pokřtil do Kristovy existence. (1. Korintským 12,13; 2. Korintským 4,10-11)

„Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu Zákonu ba ani nemůže. Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou.“ (Římanům 8: 7-8)

Hlavním důvodem, proč lidé hřeší, není hříšné tělo (biologické faktory), ale hříšný duch (duchovní faktory). Nezapomeňme, že Lucifer a padlí andělé, stejně jako Adam a Eva, měli v době, kdy zhřešili, těla bez hříchu. To se týkalo i milionů andělů, kteří šli v Luciferových šlépějích. Na druhé straně Ježíš žil bez hříchu v hříšném těle, tedy v těle, které trpělo následky degenerace mnoha generací.

Je zřejmé, že kořenem hříchu není naše zdegenerované tělo, ale naše sebestředná mysl, která se zaměřuje na hřích. Stejně tak je zřejmé, že jen jeden aspekt naší bytosti musí zemřít, aby byl hřích překonán. Tou částí není naše fyzické tělo, ale naše sobecká mysl.

Pavel používá velmi silné slovo, když mluví o tom, co se stane, když jsme pokřtěni v Krista. Říká, že to způsobuje, že jsme ukřižování s Kristem, takže tělo hříchu je *zničeno*. Toto slovo „zničeno“ pochází z řeckého slova „katargeo“, což znamená odstranit, zničit, ukončit. Pavel volí extrémní, nekompromisní slova, aby popsal, co se stane s naší hříšnou částí poté, co skrze křest přijdeme do Krista. Ta hříšná část je mrtvá, ukřižovaná. Pavel ji popisuje jako zničenou. Proč zvolil tak silné slovo? Jaké poselství chce svým čtenářům předat? Proč neříká, že tělo hříchu je oslabeno, ochromeno nebo podrobno? Jaký je jeho záměr?

Jeho cílem je, aby jeho čtenáři pochopili, že v Kristu hřích zcela skončil. Pro existenci hříchů už není žádný důvod. Něco, co bylo zničeno, už neexistuje, a to se podle Pavla stalo s „tělem hříchů“ (hříšnou myslí). Již neexistuje. Proč je zkušenost tolika křesťanů v rozporu s touto jednoduchou pravdou, kterou Pavel tak jasně učí? Nepřijali svou smrt v Kristu, „nepovažovali“ se za mrtvé hříchů (Římanům 6,11), neuvěřili.

Pavel říká, že tato zkušenost se „*nyní*“ stane naší zkušeností. Tedy od tohoto bodu počínaje. Přičemž nedává žádný prostor myšlence, nebo možnosti, znovu upadnout pod nadvládu hříchů, nebo být hříchem neustále přemáhán. Zde vidíme finální stav, (konec) a počátek. Od tohoto momentu, hřích končí a začíná spravedlnost. Proč tomu tak je? Co způsobilo tuto zásadní změnu? Je to ukřižování, smrt, zničení starého člověka, těla hříchů.

Kdyby se tato změna dala uskutečnit potlačením nebo omezením těla hříchů, existovala by možnost pravidelného upadání do hříchů a nutnost neustálého boje, abychom se mu vyhnuli. Jelikož se tato změna uskutečnila smrtí, ukřižováním a zničením, hřích už nemá otevřené dveře (i když nesmíme zapomínat na Galatským 2,17-18).

„Jestliže však i my, kteří hledáme ospravedlnění v Kristu, jsme byli shledáni hříšnými, je snad proto Kristus služebníkem hříchů? Naprosto ne! Neboť jestliže znovu buduji to, co jsem zbořil, představuji sebe jako přestupníka.“ (Galatským 2: 17-18)

Celý smysl ukřižování a smrti těla hříchů spočívá v tom, že od nynějška už nemusíme hříchů sloužit, ale jsme od něj osvobozeni, takže už nad námi nemá moc. Pokud je tedy hřích stále součástí naší zkušenosti, je to důkaz, že jsme evangeliu neuvěřili.

Význam slova

V průběhu minulých století existovala hnutí, která prosazovala pravdu, že spása se nachází pouze v Kristu. Tento důraz byl obvykle v reakci na systém, ve kterém byl kladen mnohem větší důraz na člověka, jeho skutky, pravidla a předpisy. Jedním z těchto výjimečných hnutí, které přichází na mysl, je reformace z 16. století.

Dva extrémy

Zdá se, že taková hnutí vždy bez výjimky provází jisté nebezpečí. Toto nebezpečí existovalo vždy a bude existovat až do konce. Jakmile se Kristus a skutečnost jeho života v nás stanou středem pozornosti, někteří si začnou myslet, že už není třeba psaného slova, protože nyní máme Kristův život v sobě. Takto kdysi smýšleli fanatičtí stoupenci Tomáše Müntzera, kteří povstali v Lutherových dobách. Jejich heslem bylo: „Duch, Duch.“ Mysleli si, že už nepotřebují psané slovo, protože nyní mají samotného Krista, který jim prostřednictvím Ducha automaticky dává poznat, co je správné a co ne. Protože však odmítli Boží slovo, spoléhali se pouze na svůj rozum a pocity. Výsledkem byl fanatismus a zdegenerované chování. Dnes se tato tendence do značné míry odráží v letničním hnutí.

Na druhé straně je mnoho těch, kteří mluví o ospravedlnění v Kristu, ale odmítají zdůrazňovat skutečnost jeho života *v nás*. Zaměřují se především na to, co pro nás Kristus udělal, ale vůbec neberou v úvahu, co dělá *v nás*. Výsledkem je náboženství, ve kterém se hodně mluví o Kristu a ospravedlnění, ale ve kterém je velmi málo zjevený Kristův život.

Ospravedlnění v Kristu je úžasná pravda. Ve skutečnosti je to ústřední bod veškeré pravdy. Když to pochopíme, nejenže poznáme, že osvobození člověka je prostá a dokonalá věc, ale také nás naplní

obdivem a láskou k Bohu a jeho Synu. Je však třeba si položit otázku, jak se vymanit z těchto dvou extrémů, z nichž jeden nás vrhá do ohně fanatismu, zatímco druhý nás pouští na led formalismu.

V obou případech vede falešné poznání k falešné víře a falešná víra logicky vede k falešné zkušenosti. Vidíme tedy, že základem křesťanské zkušenosti je správné poznání (Římanům 10,14). Je pravda, že vědomosti samy o sobě člověku neprospívají, ale zároveň platí, že bez vědomostí není pokroku ani změny. Když lidé uvěří pravdě, kterou poznali, projeví se to ve skutečnosti, že je Kristus viditelný v jejich životech. Když tedy postupujeme ve zkušenosti života v Kristu, ujistíme se, že to děláme s náležitým poznáním a porozuměním. Jedině tak se můžeme ujistit, že se vyzbrojíme proti pastím, do kterých se žel chytily mnozí před námi.

Zkušenost v rozporu s pravdou

Ve věřících žije sám Kristus. To je pravda, kterou Bible učí jasně, důrazně a opakovaně. Tento Kristův život v nás, nám dává úplné vítězství nad každým hříchem. To je také něco, co nelze zpochybnit, pokud přijmeme to, co učí Bible. Navzdory těmto skutečnostem však Bibli stále velmi potřebujeme. Proč? Nebude mě snad Kristus učit osobně? Nebudu automaticky vědět, co je správné udělat, když teď žije Kristus, a ne já? Proč stále potřebuji psané slovo, když mám nyní živé slovo v sobě?

Podobné otázky jsou důvodem, proč je pro nás důležité pochopit, co je pravá křesťanská zkušenost.

Nejprve si ujasněme následující: Všechno, úplně všechno, co potřebujeme nebo kdy budeme potřebovat, je nám již dáno. Všechno je již naše (viz 1. Korintským 3,21-23). Bůh vzal vše, co by člověk kdy potřeboval - moudrost, spravedlnost, posvěcení, vykoupení, moc, život atd.(1. Korintským 1,30; Koloským 2,3; 1. Janova 5,11) a vše spojil v Ježíši Kristu. To vše v Něm existuje jako realita, nezávislá na

naší zkušenosti. Ať je chceme, nebo ne, ať v ně věříme, nebo ne, tato požehnání tu skutečně jsou. Když člověk přijme Krista, všechny tyto věci jsou jeho, protože patří Kristu, a on i Kristus se stali účastníky téhož života (1. Korintským 12,13). V Ježíši tělesně přebývá celá plnost božství a my jsme v něm dokonalí. Vše, čím je a co má On, jsme a máme i my.

Proč ale vidíme u tolika křesťanů, tak málo z Kristova života, dokonce i u těch, které považujeme za upřímné a čestné? Jestliže jsme skutečně přijali Kristův život se všemi jeho vlastnostmi, proč se tato teorie zdá být tak vzdálená realitě?

Psané a živé slovo

Abychom mohli odpovědět na tuto otázku, musíme nejprve pochopit význam Božího slova ve zkušenosti křesťana. Všimněte si následujících veršů:

*„Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží.“
(1. Petrova 1: 23)*

„Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda.“ (Jan 17: 17)

Někdo by si mohl přečíst tyto verše a myslet si, že samotná slova, jejich pojmy a zvuky, v nás dělají všechno. To by však odporovalo pasážím Písma, které jasně učí, že je to sám Kristus, kdo v nás skutečně žije a působí skrze svého Ducha. Klíčem k pochopení je vidět vztah mezi dílem Krista, živého Slova, a Biblií, psaným Slovem.

Obecně platí, že Bůh v nás nejedná bez našeho výslovného souhlasu a vědomého svolení. Kristův život v nás se projevuje v našem vědomém podřízení se jeho vůli, a to podle stupně našeho poznání pravd, které nám otevírá. Jinými slovy, Kristův život v nás se projevuje

tím, že spolupracujeme, vědomě a inteligentně reagujeme na pravdy, které nám zjevuje. Bůh obvykle neovládá tělo nebo mysl člověka a neovlivňuje ho určitým směrem bez jeho vědomého a rozumného rozhodnutí.

Poznání předchází víře

Ať už nám Bůh dal cokoli, můžeme skutečně přijmout jen to, co vědomě poznáme a přijmeme vírou. Pokud člověk neví, že je ve skutečnosti králem, je zbytečně uvězněn v chudobě svou vlastní nevědomostí.

Skrze Boží slovo se nám otevírají oči. Prostřednictvím Slova se učíme o Duchu života, který nám již právem náleží, a kterého můžeme skutečně zakoušet. Jinými slovy, už jsme dědici všech věcí, jen o tom ještě nevíme. Dostáváme málo, protože neočekáváme více.

Přirovnal bych to k muži, který po smrti svého bohatého přítele zdědí knihu napsanou v záhadném kódovaném jazyce. Pokud on ví, je tato kniha jedinou věcí, kterou zdědil. Když však začne knihu denně studovat, postupně se naučí kódovanému písmu rozumět. Nakonec se mu podaří rozluštit stránku a dozví se, že na jeho jméno byl otevřen bankovní účet na kterém je jeden milión dolarů! Celou tu dobu byl milionářem, jen o tom nevěděl. Teď, když to ví, může se k penězům dostat a použít je. Nyní se tedy těší, až rozluští druhou stránku, protože kdo ví, jaké poklady ho ještě čekají!

Už první den byl stejně bohatý jako v den, kdy stránku rozluštil, ale protože to nevěděl, neměl z toho žádný užitek. To trochu ilustruje vztah mezi naší zkušeností a Božím slovem. To vše je nám již dáno, ale musíme se o tom dozvědět a uvěřit tomu.

„Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.“ (Římanům 10: 17).

Kristův život ve mně mění mou přirozenost, a přesto mi nedává vševědoucnost. Kristus mi stále stejně zjevuje svou vůli skrze své slovo. Ačkoli mám tedy v Kristu dokonalou duchovní přirozenost - přirozenost Kristovu - stále mám jen lidské poznání a mohu tuto dokonalou přirozenost žít jen v souladu s tím, co vím, že je správné. Proto mě Kristus stále učí svým slovem a osvětluje svým Duchem, takže den za dnem rostu v Kristu, abych ve svém jednání stále plněji zjevoval jeho obraz a zároveň v něm byl již dokonalý.

Křesťanovi je tedy již vše dáno. Bible dokonce říká, že Bůh se sebou smířil nejen křesťany, ale i „svět“ (2. Korintským 5,19)! Do svého dědictví však můžeme vstoupit pouze skrze Slovo. Bez Božího slova jako bychom neměli nic, protože jak můžeme věřit něčemu, co neznáme (Římanům 10,14)? A pokud nevěříme, nemůžeme přijmout. Proto nám Pavel říká, že pohané „jsou odcizeni od Božího života pro nevědomost, která je v nich kvůli zatvrzelosti jejich srdce“ (Efezským 4,18) Psané slovo pravdu nestanovuje, ale odkrývá. Zjevuje skutečnost Krista, který je pravdou a živým Slovem. On sám je naplněním celého Božího slova, všeho, co slibuje a vyžaduje.

„Neboť všechna Boží zaslíbení, kolik jich jen je, v něm jsou ,ano‘. Proto je také skrze něho řečeno ,amen‘ k slávě Bohu skrze nás.“ (2. Korintským 1: 20)

Víra přijímá život

Důležitým klíčem je psané slovo přijaté ve víře. Přestože už máme v Kristu vše, křesťanský život můžeme žít POUZE vírou. Víra otevírá přístup ke všemu, co Bůh dal, ale nevíra nedostává nic. Všechna požehnání, veškerá všemohoucnost, moc a milost Boží nemají pro toho, kdo nevěří, žádný význam. Víra je klíčem, který otevírá a přijímá velký nevyčerpatelný Boží pramen, který je nám již dán v Kristu, ale o němž víme tak málo. Napsané slovo vyvolává víru (Římanům 10,17), která pak přijímá živé slovo. Ale kolik z živého slova dostáváme?

Jen *tolik*, kolik je naše očekávání, a jen úměrně naší víře založené na psaném Slově.

Je tedy zřejmé, že čím více prožíváme a věříme z psaného Božího slova, tím větší a silnější je naše zkušenost s Kristem, živým Slovem. Není to však proto, že bychom již od počátku neobdrželi všechno v Kristu. Ne, ale spíše jen proto, že naše poznání a víra jsou omezené a naše mysl je jen postupně osvěcována Božím slovem.

Proto se apoštol Pavel modlil za Efezké, aby se jim otevřely oči, aby poznali, jak mnoho jim bylo dáno v Kristu. (Efezským 1,15-23).

Gedeonův příklad

Příběh Gedeona to jasně znázorňuje. Gedeon žil v Izraeli v nejhrošším období jeho dějin. Bylo to v době, kdy je Midjínci přepadli a zajali. Jejich situace se v té době stala tak beznadějnou, že se dokonce museli dívat, jak Midjínci jednoduše sklízí jejich úrodu, kterou pracně a tvrdě získali, a nemohli proti tomu vůbec nic dělat.

Jednoho dne mlátil Gedeon jeho pšenici. V naději, že Midjínce oklame, mlátil pšenici nikoli na mlatě, ale ve vinném lisu, aby si mohl ponechat alespoň část své drahocenné úrody. Gedeon žil v národě vypleněných a poražených lidí. Jako každý z nich byl zbaven veškeré důstojnosti a naděje. Jeho jediná naděje spočívala v tom, že se před Midjínci ukryje, změní své zvyky a zajistí si dostatek potravy.

Jednoho dne se Gedeon polekal, když za sebou náhle uslyšel hlas:

„Hospodinův anděl se mu ukázal a řekl mu: Hospodin s tebou, udatný hrdino. Nato mu Gedeón odpověděl: Dovol, můj pane, pokud je Hospodin s námi, proč nás potom postihlo toto všechno a kde jsou všechny jeho obdivuhodné činy, o kterých nám vyprávěli naši otcové, když říkali: Cožpak nás Hospodin nevyvedl z Egypta? Jenže teď nás

Hospodin opustil a vydal nás do ruky Midjanců. Hospodin se k němu obrátil a řekl: Jdi v této své síle a zachrániš Izrael z ruky Midjanců. Což jsem tě neposlal?“ (Soudců 6: 12-14)

Gedeon se udiveně rozhlédl, aby zjistil, s kým tato osoba (anděl) mluví. V žádném případě to nemohl být on, protože on rozhodně nebyl udatný hrdina! Když mu však došlo, že anděl mluví k němu, odpověděl:

„On se ho zeptal: Dovol, Panovníku, čím zachráním Izrael? Vždyť můj rod je v Manasesovi nejslabší a já jsem ten nejmenší v domě svého otce.“ (Soudců 6: 15)

Gedeon v podstatě řekl: „Můj pane, mýlíš se. Nejsem hrdina, který se uchází o titul. Dům mého otce je malý v Manasesovi (což je jeden z nejmenších izraelských kmenů) a já sám jsem nejmenší, nejslabší, nejméně důležitý v domě svého otce. Takže jsem v podstatě nikdo a nejsem ani udatný, ani hrdina!“

Kdo měl pravdu? Byl to anděl, nebo Gedeon? Mluvil Bůh pravdu, když tvrdil, že Gedeon byl udatný hrdina? Samozřejmě, že to byla pravda! Bůh nemůže lhát. I kdyby tomu tak nebylo dříve, určitě tomu tak bylo, když to Bůh vyslovil. Jde však o to, že přes skutečnost že Gedeon byl silný a statečný muž, žil jako malý, slabý zbabělec jen proto, že se za něho považoval! Veškerá moc, kterou už měl, byla zbytečná, pokud v ní nevěřil. Bůh musel udělat něco, aby posílil jeho víru (ne aby mu dal sílu, protože veškerou sílu, kterou potřeboval, už měl). Bůh mu tedy dal znamení, aby ukázal, že je skutečně s ním. Dvě noci vyložil Gedeon deku na volné prostranství, aby vyzkoušel Boha. První noc bylo kolem příkrývky mokro, ale sama příkrývka zůstala suchá, zatímco druhou noc příkrývka zvlhla a všechno kolem ní zůstalo suché (Soudců 6,36-40).

Gedeon nakonec Božímu slovu uvěřil, protože Bůh byl natolik milostivý, a dal mu důkaz. Ale už dávno předtím, než Gedeon tento důkaz dostal, byl silným mužem, problém byl jen v tom, že o tom ještě nevěděl. Když konečně uvěřil, Bůh s ním neudělal nic víc, než co s ním udělal již dříve.

Jediný rozdíl byl v tom, že Gedeon nyní věřil, a protože nyní věřil, byl konečně připraven skutečně žít život mocného hrdiny. Vyšel se třemi sty muži a zcela rozdrtil obrovské vojsko Midjanců. A to všechno proto, že konečně uvěřil.

Když člověk uvěří, Bůh nemusí pro jeho vykoupení udělat nic, protože již vše udělal. Jeho vykoupení bylo skutečností již předtím, než uvěřil, ale teprve nyní má k této skutečnosti přístup, protože nyní věří. Nyní může zakusit a poznat to, co bylo skutečné a pravdivé již předtím, než uvěřil.

Nyní začínáme chápat, co to znamená „růst v Kristu“. Neznamena to, že se stále více podobáme Kristu, ale že přijímáme stále více Krista tím, že více věříme (co nám o Kristu zjevuje Boží slovo). V něm rosteme k plnému mužství, ve výsadách, v plné moci a síle Krista, zatímco Slovo nás vede od víry k víře (Římanům 1,17).

„V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý z víry bude živ.““ (Římanům 1: 17)

Měřítka pro dobro a zlo

Zatím co Slovo odhaluje Kristův život, všichni jeho slávu a vše, co je nám v Kristu dáno, otevírá také stále jasněji Boží charakter a měřítka spravedlnosti. Ačkoli jsme již v Kristu dokonalí, máme podíl na jeho spravedlivé přirozenosti a vítězíme nad hříchem, je třeba stále zdůrazňovat, že nemáme dokonalé poznání. Je možné být

stoprocentně poslušný Bohu, a přesto dělat něco, co není v souladu s jeho dokonalou vůlí! Pravý křesťan touží jen po tom, aby se líbil Bohu. Chce dělat jen to, co je dobré, protože má Kristovu přirozenost, která vždy touží dělat to, co je dobré. Nemá však dokonalé poznání Krista, a proto jeho chápání dobra a zla může být chybné. Může se dokonce dopustit špatného jednání, i když upřímně a opravdově věří, že jedná správně. To neznamená, že v něm nežije Kristus, ale že je stále dítětem v Kristu. Dítě sice vlastní přirozenost a život, ale ne vědomosti dospělého!

Bůh nepovažuje takové nevědomé a špatné chování křesťana za hřích - stejně jako bychom těžko považovali za hřích, kdyby dvouleté batole napodobovalo dospělého a řeklo sprosté slovo, nebo se poklonilo před modlářským oltářem. Takové chování však zkresluje Boží charakter a Bůh nemá v úmyslu ponechat některé ze svých dětí v takovém stavu nevědomosti. Poznáváme tedy, jaké zásadní místo zaujímá Boží slovo v naší výchově v Kristu, neboť nám zjevuje Boží charakter a jeho vůli, abychom mohli žít Kristův život nejen poctivě a upřímně, ale také dokonale.

Mezi psaným a živým slovem panuje dokonalá rovnováha, harmonie a vzájemná závislost. Často se nám stává, že se na jedné nebo druhé straně vychýlíme z rovnováhy a postavíme je proti sobě. Voláme buď „Duch, Duch“, nebo „Slovo, Slovo“. Když však správně pochopíme význam obou stran, vyvstane úžasná krása pravdy a my si uvědomíme, že různé prvky Božího díla jsou ve skutečnosti spojeny v dokonalé harmonii.

Posvěcení

Posvěcení je celoživotní dílo

Co je to posvěcení? *Všeobecně rozšířený* koncept posvěcení říká, že jde o proces, v němž se stáváme způsobilými pro nebe. Ve většině případů se to vykládá tak, že jde o proces, v němž se postupně stáváme stále svatějšími nebo stále více podobnými Kristu, až jsme nakonec stejní jako On. Je však zajímavé, že slovo posvěcení má v Bibli jiný význam a téměř vždy hovoří o dokonaném díle. Například v Genesis 2,3 se píše: „*Bůh sedmý den požehnal a posvětil ho*“ (dokončená práce). Pavel, když mluví o křesťanech v Korintu, říká: „*Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni...*“ (1. Korintským 6,11) Znovu říká: „*Neboť jedinou obětí učinil navždy dokonalými ty, kteří jsou posvěcováni.*“ (Židům 10,14) Slovo „posvěcený“, zde znamená oddělený ke svatému účelu a označuje okamžitou zkušenost. Je však třeba připustit, že toto slovo, jak se používá dnes, označuje proces, při němž se člověk stává postupně svatějším.

Hned na začátku si něco vyjasněme: Když říkáme, že posvěcení je „životní dílo“, o čí život jde? Myslíme tím život Metuzaléma (969 let), život Enocha (365 let), život Mojžíše (120 let), nebo život dnešního průměrného člověka (70-80 let)? A co životy takových lidí, jejichž život je zkrácen nemocí nebo nehodou? Jak dlouho trvá posvěcení? Jak dlouho to trvalo lotrovi na kříži, kterému po obrácení zbývalo jen několik hodin života?

Okamžitě si uvědomíme, že musíme radikálně změnit své chápání toho, co posvěcení znamená. Představa, že posvěcení je proces, který končí, když dosáhneme určité úrovně svatosti nebo dokonalosti, je mylná. Pokud by to byla pravda, znamenalo by to, že většina křesťanů se nikdy nemůže stát dokonale posvěcenými. Možná všichni potřebujeme delší život. Možná všichni potřebujeme 365 let jako Enoch, ale ani to nemusí stačit, protože se zdá, že ani Metuzalém,

který žil téměř třikrát déle než Enoch, ještě nedosáhl toho, aby chodil tak blízko s Bohem jako Enoch.

Pokud nás posvěcení činí způsobilými pro nebe, proč se to stalo tak rychle v případě lotra na kříži a tak pomalu v případě jiných, kteří žili stovky let?

V listu Židům 4,9-11 Pavel říká, že pro Boží lid stále existuje odpočinek. Vysvětluje, že „kdo přišel do Božího odpočinku, odpočívá také od svých (vlastních) skutků, stejně jako Bůh odpočíval od svých skutků na konci stvoření“. Když *odpočíváme* od svých skutků, znamená to, že už žádné další skutky neděláme? Vůbec ne! Jak říká Pavel: „*Nebo Bůh je ten, který ve vás působí i chtění i činění a podle své dobré vůle.*“ (Filipským 2,13) V životě věřícího existují skutky, ale nejsou to jeho vlastní skutky, nýbrž skutky Kristovy. Ve zdánlivě protichůdném prohlášení nám Pavel říká:

„Pospěšme si tedy vejít do onoho odpočinutí, aby nikdo nepadl podle stejného příkladu neposlušnosti.“ (Židům 4: 11)

Musel jsem se usmát, když jsem si uvědomil, co se Pavel snaží říct. Zde nám říká, abychom „usilovali“, nebo „pracovali“. Za jakým účelem? Abyste si mohli *odpočinout*. Máme se tedy snažit, abychom mohli odpočívat! Je v tom rozpor? Vůbec ne, protože zde nacházíme soulad mezi dvěma představami o posvěcení, tj. že jde o „celoživotní dílo“, v kontrastu s bezprostřední zkušeností naprosté izolace pro Boha.

Nebezpečí, před kterým nás Pavel varuje v Židům 4, je nebezpečí NEVĚRY. Říká, že máme usilovat o to, abychom mohli vstoupit do Božího odpočinku, ale jak se tam dostaneme? Pouze vírou! Je tedy zřejmé, že veškeré naše úsilí nám má pomoci k víře, a ne ke skutkům. Pokud jde o skutky, odpočíváme a přicházíme tak do Božího odpočinku. Naše práce je dokončena. Jediným problémem je, že nám v tomto odpočinku může zabránit nevíra, a proto se musíme snažit a bojovat, abychom si víru udrželi. Celý zápas křesťana tedy spočívá

v tom, aby si udržel víru, protože kde je víra, tam Bůh koná skutky a zápas je ukončen.

Jestliže vítězství nad hříchem je naše jednoduše tím, že věříme v Krista, pak je zřejmé, že jakmile máme víru, můžeme tuto zkušenost okamžitě zažít. Protože však naše vítězství je přiděleno pouze skrze víru, je stejně tak zřejmé, že pouze trvalá víra rozhoduje o tom, zda si vítězství udržíme, nebo ne. Boží dílo je vždy dokonalé, ale jeho schopnost působit v nás závisí na naší víře. Věřící tedy musí bojovat, ale všimněte si, že nejde o boj za správnou věc, nebo za překonání hříchu, ale o „dobrý boj víry“. Je to boj o udržení naší víry.

To také vysvětluje, proč je posvěcení - dílo, kterým se oddělujeme pro Krista - okamžitým dílem, jakmile jsme v Kristu, ale zároveň je to proces, který trvá celý život. Člověk, který je v Kristu, je Bohem plně přijat a je v něm dokonalý (Koloským 2,9). Je posvěcený neboli oddělený pro Boha. Po zbytek života, ať už bude trvat 969 let nebo 70 let. Musí si však tuto zkušenost v Kristu denně udržovat vírou. Toto spojení s Kristem se totiž neudrží automaticky.

Víru je třeba pěstovat, opečovávat, cvičit a žárlivě střežit, a tento „boj o víru“ trvá, dokud člověk žije. Ne že by se člověk stal svatým na celý život! Ne! Ale spíše tento svatý stav, který jsme obdrželi hned na začátku, musíme nyní udržovat po zbytek života, ať už trvá 2 roky, nebo 969 let. Posvěcení je dílem celého života!

Tak byl lotr na kříži, který žil jen několik hodin po svém obrácení, posvěcen ještě za svého života, stejně jako Metuzalém, který žil 969 let. Tato práce nikdy neskončila, dokud žili. Nikdy se ve svém životě nedostali do bodu, kdy by mohli říct: „Teď jsem posvěcený a zítra už tuto zkušenost nepotřebuji.“

Nikdy nezapomínejte, že posvěcení nevyžaduje žádnou námahu, protože je to Boží dílo. Víra přináší posvěcení, které je třeba udržovat po celý život. „Posvěcení je totiž dílem celého života.“

Zbytek, který je k dispozici

„Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.“ (Matouš 11: 28-30)

Byl to Ježíš kdo pronesl tato slova, a od té doby si mnoho poctivých lidí, kteří evangeliu nerozuměli, kladlo otázku: „Co těmi slovy vlastně myslel?“

Ježíšův slib zněl: „Dám vám odpočinout.“ A otázka zní: Když nám Ježíš slibuje odpočinek, od čeho nás chce oprostít? Opakem „odpočinku“ je jednoznačně „práce“. Jaký je rozdíl mezi odpočinkem a prací? **Práce** je činnost, aktivita. Práce vyžaduje sílu a úsilí - duševní i fyzické. A odpočinek? **Odpočinek** je pravý opak, nebo ne? Odpočinek je nečinnost, je to stav uvolnění.

Zamysleme se nad jinou otázkou: Může člověk, který pracuje, zároveň odpočívat?

Přísně vzato to není možné a křesťané, pro které je služba Bohu vyčerpávající, by měli vědět, že ještě nezažili odpočinek, který Ježíš slíbil, a že ještě nenašli pravé evangelium.

Ježíšovo pozvání je určeno „unaveným a obtíženým“. Co to znamená? Naznačuje, že tito lidé nesou břemena, a proto jsou přirozeně unavení a vyčerpaní! Mluví zde Ježíš o lidech na poli, kteří nesou na zádech pytle brambor? Mluví o takovém břemenu? Čím jsou tito lidé obtíženi a pro co pracují?

Je zřejmé, že se svým úsilím snaží stát spravedlivými! Je to břemeno, které nesou, břemeno hříchu a viny. Je to břemeno, protože si uvědomují žalostný stav své hříšnosti a selhání, a usilovně pracují, aby se tohoto břemene zbavili, aby nějakým způsobem dosáhli spravedlnosti.

Ježíš říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte s tímto těžkým břemenem, a já vám dám odpočinout.“ Pokud tedy tvrdíš, že jsi křesťan, a stále se snažíš získat spravedlnost, zřejmě jsi ještě nenašel to, co ti Ježíš nabízí!

Dále říká: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem; tak naleznete odpočnutí pro své **„duše.“**“ To nám jasně ukazuje, že tou částí v nás, která je zatížená, je naše duše. V duši tedy potřebujeme odpočinek. Ježíš pokračuje slovy: „Vždyť mé jho je snadné a mé břemeno lehké!“

Jho je nástroj, který poutá jednoho k druhému tak, že ho nutí jít stejným směrem. Nejen na dobytek je vloženo jho. V temných dobách otroctví jim při převozu nasadili na krk jho, a tak je vedli svázané v jednom šiku, aby se nikdo nemohl vytrhnout. Každý musel následovat toho před sebou. Právě to je účelem jha. Znamená to připoutat jednu osobu k druhé tak, že jedna musí následovat druhou. Ježíš říká: „Těžce pracuješ a neseš těžký náklad. Musíš vzít na sebe mé jho, přivínout se ke mně, neboť mé jho je snadné a mé břemeno lehké, a najdeš odpočnutí pro svou duši.“ Izajáš 11,10 říká:

„I stane se v onen den, že na kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národů, se budou dotazovat pohané. Jeho místo odpočinku bude sláva.“
(Izajáš 11: 10)

Jaký bude jeho odpočinek? NÁDHERNÝ! Ten, který pochází z kořene Jišajova, dá svému lidu odpočnutí a toto odpočnutí bude nádherné.

Překážka odpočinku

V listu Židům čteme, v čem spočívá tento odpočinek, který Kristus dává:

„Proto, jak praví Duch Svátý: ‚Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce jako při onom rozhořčení ve dni pokušení v pustině, kdy mě pokoušeli vaši otcové tím, že mě zkoušeli, a viděli mé skutky po čtyřicet let. Proto jsem se na toto pokolení rozhněval a řekl jsem: Stále bloudí srdcem; oni nepoznali mé cesty. Jak jsem přísahal ve svém hněvu: Jistě nevejdou do mého odpočinutí.‘“ (Židům 3: 7-11)

Bůh řekl, že Židé nemohou vstoupit do jeho odpočinku. Nemohli zažít odpočinek, který Ježíš slíbil, protože jejich srdce byla zatvrzelá.

Dále se v kapitole 4,1-3 píše:

„Stále platí zaslíbení pro vstup do jeho odpočinutí, bojme se tedy, aby se snad neukázalo, že někdo z vás je promeškal. Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim. Slovo zvěsti jim však neprospělo, protože nebyli spojeni vírou s těmi, kteří slyšeli. Neboť do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili, jak řekl: ‚Jak jsem přísahal ve svém hněvu: Nevejdou do mého odpočinutí,‘ ačkoliv to dílo bylo od založení světa hotovo.“ (Židům 4: 1-3)

Co nám může bránit ve vstupu do Ježíšem zaslíbeného odpočinku? Je zřejmé, že jednou z těchto překážek je nevíra. Další vážnou překážkou (která vlastně souvisí s nevírou), jsou naše **VLASTNÍ SKUTKY!!** Nikdo nemůže současně pracovat a odpočívat. Ti, kdo konají skutky a pracují ze všech sil, nemohou zažít odpočinek, který Ježíš zaslíbil, a uvidíme, že naše vlastní skutky jsou hlavní příčinou nevíry. Verše 9-10 říkají:

„A tak zůstává sobotní odpočínutí Božímu lidu. Kdo totiž vešel do jeho odpočínutí, ten také odpočinul od svého díla, tak jako Bůh od svého.“
(Židům 4: 9-10)

Ti, kdo dělají své vlastní skutky, nemohou vstoupit do Božího odpočinku. Kdo totiž vstoupil do Božího odpočinku, odpočívá **od svých skutků**. To neznamená, že se ve vás neobjeví žádné skutky, ale už nebudete tím, kdo pracuje sám ze sebe. Jiný ve vás bude konat skutky, totiž chtít a dosáhnout toho, aby bylo vidět, že je to potěšení. (Filipským 2,13). A protože nyní neděláte žádné skutky, břemeno vás již netlačí, a protože to již není váš problém, můžete si odpočinout a uvolnit se. Proto je jho snadné. Někdo jiný se o tento problém postará a vy si můžete odpočinout.

Bitva skončila

V překladu Nového zákona od J. B. Phillipse je následující verš z listu Římanům přeložen takto:

„Vždyť Kristus je konec Zákona k spravedlnosti pro každého, kdo věří.“
(Římanům 10: 4)

Haleluja! Kristus je konec boje ospravedlnění ze Zákona. Když přijdete ke Kristu, bitva skončila, Kristus ji ukončil.

Je zajímavé, že v Židům 4,11 čteme, že se **máme snažit** („pracovat“, podle překladu Krále Jakuba), abychom vstoupili do Božího odpočinku. Je to rozpor? Jak se pracuje při odpočinku? Jak pracujete, abyste už nemuseli pracovat? Je zřejmé, že slovo „pracovat“ v tomto kontextu znamená „být pilný“, nebo „usilovně hledat“, neboť Bible výslovně zdůrazňuje: „Kdo hledá, najde.“ Je však rozdíl mezi správným a nesprávným hledáním. Pro co tedy máme pracovat,

o co máme usilovat? V tomto případě „pracujeme“ na tom, abychom našli Krista, zatímco předtím jsme pracovali, abychom konali dobro. V tom je obrovský rozdíl. Když se snažíme konat dobro, snažíme se o spravedlnost vlastními skutky, což je naprosto marné. Když se však snažíme najít Krista, děláme správnou věc. Když jsme ho totiž našli, našli jsme moudrost, spravedlnost, posvěcení, věčný život, plnost božství, dokonalost - všechno, co potřebujeme.

Jedním rázem jsme získali vše, o co jsme usilovali a čeho jsme nemohli dosáhnout. „Vždyť Kristus je konec boje za ospravedlnění ze Zákona.“

Pouze vírou

Pavel píše Galatským:

„Ó, nerozumní Galatáné, kdo vás očaroval, vás, kterým byl před očima vykreslen Ježíš Kristus ukřižovaný? Toto jediné se chci od vás dovědět: Přijali jste Ducha na základě skutků Zákona, nebo na základě slyšení víry?“ (Galatským 3: 1-2)

To je zajímavá otázka. Co tím Pavel myslí? Tito lidé přijali Ducha svatého, není-li pravda? Pavel se jich zeptal: „Jak jste přijali Ducha svatého? Bylo to zachováním Zákona, nebo jen vírou?“ Jasnou odpovědí je, že to bylo z víry, a ne z toho, co udělali. Proto se jich ptá: „Vy, pošetilý, jak jste přijali Ducha svatého?“ A to je otázka, kterou chci položit nám všem. Jak očekáváme přijetí Ducha svatého? Tím, že se postupně zlepšujeme? Půstem, modlitbami a podobnými náboženskými praktikami, které děláme celé dny, týdny, měsíce a roky, nebo prostě vírou? Jakým způsobem očekáváme jej přijmout?

Dále se ptá ve verši 3:

„To jste tak nerozumní? Začali jste Duchem, a nyní dokončujete tělem?“ (Galatským 3: 3)

Co myslí tím „tělem“? Mluví o díle. Snaží se říci: „Ve víře jste začali, proč jste se vrátili ke skutkům?“

V pátém verši pokračuje:

*„Tedy ten, který vás vystrojuje Duchem a působí mezi vámi mocné věci, činí tak na základě skutků Zákona, nebo na základě slyšení víry?“
(Galatským 3: 5)*

Jak může člověk dělat zázraky? Mnohokrát jsme slyšeli argumenty: „Vždyť nevidíme nikoho křísit mrtvé, nevidíme nikoho uzdravovat nemocné, nevidíme nikoho prorokovat. Jaký je pro to důvod? Je to proto, že se nikdo dostatečně nenamáhá.“ Pavel volá: „Vy, lidé bez rozumu, copak nevíte, že se to stalo jen skrze víru? Nebylo to z vašich skutků, ale jen z víry, vy blázniví lidé!“ A o dva tisíce let později se stále potýkáme se stejnými problémy! Stále se snažíme stát se spravedlivými, abychom jednoho dne mohli konat zázraky a Bůh si nás mohl použít.

Úžasnou pravdou však je, že skrze víru v Ježíše Krista jsme již dosáhli vrcholu lidské existence! Jakou výsadu dal Bůh svým synům a dcerám? Je úžasné vědět, že jsme v Kristu dokonali.

Epilog

Dobrou zprávu nelze nikdy plně sdělit v jediné knize. Jeden písničkář to kdysi vyjádřil takto:

„Kdybychom mohli naplnit oceán inkoustem a kdyby nebesa byla z pergamenu, každé stéblo na zemi by bylo brkem a každý člověk písařem z povolání;

Popsat lásku Boží by vysušilo oceán, ani svitek by ji celou nepojal, i kdyby se táhla od nebe k nebi.“

Ano je pravda, že i když jsme se snažili vyprávět tento úžasný příběh, existuje ještě tisíc dalších aspektů, kterých jsme se nedotkli. Každý den se dozvídáme více o hloubkách a výškách Boží lásky. Kdybychom se snažili napsat knihu, která by vyprávěla o všem, nikdy by nebyla dokončena. Snažili jsme se zde však postihnout některé hlavní body velkého plánu spásy; snažili jsme se ukázat záblesky Boží lásky a velikost daru, který nám Bůh nabídl ve svém Synu. Doufáme, že se pro vás Bůh stal hmatatelnějším a také přitažlivějším. Modlíme se, aby se odstranila některá z nedorozumění o Bohu, kvůli kterým se ho lidé báli, a aby se ve vás probudila touha poznat Boha a z celého srdce mu sloužit.

Pochopili jste, jak moc vás Bůh miluje? Uvědomili jste si tu pravdu, že vás Bůh v Ježíši Kristu zcela se sebou smířil? Uvědomili jste si, že v Ježíši už máte nárok na každé požehnání, které Bůh může dát? Víte, že vaše hříchy a selhání už nejsou překážkou mezi vámi a Bohem? Chápete pravdu, že v Kristu máte moc a motivaci překonat každý hřích a žít čistý a účinný život? Pokud jste si při čtení této knihy uvědomili tyto pravdy, pak tato kniha splnila svůj účel. Od této chvíle už nikdy nebudeš žít jako normální člověk. V Kristu jsi Božím

dítětem a normální život už pro vás není. Viděli jste Boží slávu a svět už vás nikdy nebude přitahovat.

Kéž z vás vychází Kristovo požehnání a žehnáte světu, když žijete podle pravd, které jste se naučili v této knize.

